Izvoarele inimii

Iob Paltiel

Iob Paltiel

Izvoarele inimii
Volumul I

Editura RISOPRINT
Cluj-Napoca • 2020

Descrierea CIP

,,Ferice de omul pe care-l mustră Dumnezeu.
El face rana şi tot El o vindecă." (Iov)

Notă

Citatele fără autor menţionat sunt parafrazări şi pasaje biblice din diferite traduceri.

*

Dacă nu ierţi, nu mai poţi iubi şi nu mai eşti liber.

Rănile se vindecă în timp şi cu dragoste.

*

Prezenţa lui DUMNEZEU este mai mult decât darurile Lui.

*

Duhul Sfânt îndeamnă mintea şi prin respingerea lăuntrică ce o produce faţă de gândurile negative. Îndreptarea minţii spre ISUS, împreună cu rugăciunea, aliniază sufletul în armonia lăuntrică.

*

Dorinţa de a fi numai eu fericit este un păcat,căci şi DUMNEZEU trebuie să fie fericit din pricina mea.

*

Atunci când sufletul şi mintea trăiesc prin Duhul, creştinul trăieşte normal, manifestând viaţa spirituală (din DUMNEZEU). Sufletul unui om de curând născut din Dumnezeu poate folosi fiinţa pentru ce vrea – dar nu şi duhul! Căci duhul se strânge şi se opune şi nu poate fi înfrânt pentru a păcătui – dar poate fi blocat şi stins! Retrăirea diferenţei dintre a te afla în sufletul împietrit sau în duhul, îţi oferă din fericirea, bucuria şi pacea vieţii lăuntrice (din DUMNEZEU).

*

Inevitabilul nu te provoacă în mod întâmplător, căci dincolo de ceea ce te taie şi te modelează este CINEVA... DUMNEZEU, care este DRAGOSTEA, doreşte să-i transforme pe cei care ÎL iubesc; şi când accepţi să te lepezi de tine pentru această transformare, lăsându-ţi sufletul pe cruce, primeşti în dar VIAŢA de ÎNVIERE.

*

Când renunţi la orice te desparte de DUMNEZEU, ai intrat în zona fericirii.

*

Lucrurile faţă de care trebuie să mori în tine însuţi – dar nu vrei s-o faci – ajung să te otravească la sfârşit.

*

Supunerea sub domnia lui ISUS şi dependenţa de DOMNUL înlătură rebeliunea şi îngrijorarea.

*

Letargia şi tristeţea sunt demoni, dar nu un fel de-a fi de care nu poţi scăpa.

*

Prin lucrarea crucii în noi, DOMNUL separă dragostea noastră de egoism.

*

Ceea ce alegem determină ceea ce suntem. Alegerea unui scop păcătos îngâmfă inima până la dependenţă luciferică şi zideşte în minte turnul izolării şi al căderii.

Alegerea lui ISUS în momentele de decizie, ţine inima în smerenie şi supunere, dăruind pacea.

Când urmezi păcatul, urmezi un demon care câştigă astfel loc în inima ta.

*

Este o adevărată eliberare să nu te mai concentrezi asupra ta şi să nu mai priveşti la tine, ci la ISUS, dându-I Lui problemele tale.

Dacă privesc la mine, intru în capcana eului meu nenorocit şi mizerabil; dar dacă privesc la DOMNUL, intru în libertatea DUHULUI Său. Privind la DOMNUL mă duc spre EL prin rugăciune, prin încredere şi nădejde în EL.

Privirea spre Domnul aduce renunţarea la iubirea egoistă de sine, pentru iubirea de EL, şi pentru Iubirea pe care o dăruieşte EL – pe care nu o poţi asimila atunci când eşti egoist; pierzându-ţi „viaţa sufletului” astfel, o găseşti iarăşi prin adevăratele valori care sunt în EL. Şi nu vei mai accepta pentru tine decât ce este bun şi ceea ce nu te va distruge niciodată. Iar toate acestea le primeşti de la EL, când ÎL alegi pe EL în locul tău și când priveşti la EL şi nu la tine.

Subiectul concentrării te duce în realitatea lui. Dacă te concentrezi asupra ta, nu ajungi decât la tine, dar dacă te concentrezi la DOMNUL, eşti atras de EL.

*

Refuzul de a-i judeca pe alţii alungă duhul de critică, iar judecata de sine creează nevoia de ceilalţi.

*

Lepădarea de sine nu înlătură conştienţa de sine, ci înrobirea prin sine.

*

Ispita mentală se dizolvă prin raţionare – judecând-o după raţiunea CREATORULUI expusă în CUVÂNT – prin mustrarea Satanei prin sângele DOMNULUI şi prin cuvintele arhanghelului Mihail: ,,DOMNUL să te mustre Satano, DOMNUL să te mustre", rugîndu-L pe DOMUL ÎNSUŞI să-l mustre pe Satana. Nu te lupta singur cu Diavolul, ci supune-te Domnului unindu-te cu EL, căci astfel, împreună cu DOMNUL, te poţi împotrivi Satanei care va fugi de la tine.

*

Cât timp doreşti să ai şi să primeşti eşti doar un om nefericit. De-abia când dăruieşti altora din ceea ce ai şi când te dăruieşti pe tine însuţi, devii fericit.

Când mori faţă de tine însuţi moare pofta oarbă, nestăpânită şi nesupusă, idolul şi ţelul suprem al trupului tău, dar din duhul tău nou se naşte iubirea care se dăruieşte pe sine şi preţuieşte partenerul de viaţă, dorindu-i şi oferindu-i binele şi fericirea.

Omul îşi simte adevărata valoare când trăieşte în experienţă cu DOMNUL.

Fericirea ori nefericirea nu sunt date de posesiuni, capacităţi sau realizări, ci de relaţia ta vie ori moartă cu DUMNEZEU, de înfruptarea cu DUMNEZEU ori de absenţa DOMNULUI din viaţa ta.

*

Iadul este Prezenţa lui DUMNEZEU ca foc mistuitor.

*

Dorinţele furtunoase şi nestăpânite care vor să te oblige la împlinirea lor, nu îţi aparţin. Ceea ce îţi aparţine este o parte din

tine însuţi în care tu te manifeşti, dar nicidecum nu este obligarea sufletească de a face ceva – căci aceasta este de fapt manifestarea influenţării, a ispitirii ori însufleţirii prin Satana. (Tot atât de adevărat este că păcatul repetat te leagă în lanţurile lui – devenind un obicei şi o patimă – dând astfel teren Satanei în tine.)

*

Indiferenţa este mulţumirea cu ceea ce-ţi mai poate oferi bucurie ori satisfacţie în cercul strâmt al eului tău, în izolare și-n suc propriu, ignorând şi refuzând ceea ce vor să te înveţe tăcerea DOMNULUI şi a aproapelui tău.

*

Sfidează mândria oamenilor sănătoşi şi vizitează bolnavii.

*

Mândria te orbeşte ca să nu fii deschis şi să nu vezi nici mareţia lui DUMNEZEU şi nici valoarea celorlalţi cu inima ta, sau, altfel spus, atunci când nu vezi măreţia lui DUMNEZEU şi valoarea celorlaţi eşti mândru.

*

Firea este ceva organic, iar împlinirea tendinţelor ei dă satisfacţie, dar nu fericire!

Răstignirea ei prin lepădare de sine și pierderea vieţii ei, nu aduce satisfacţie organică, dar oferă viaţa duhului în manifestare prezentă, şi odată cu ea, atmosfera cerului. Sentimentele se aliniază atitudinii de a trăi prin carne, ori prin spirit. Trăirea prin carne stinge duhul, dar trăirea prin spirit subordonează trupul.

*

Cine pierde simţământul sacralităţii vieţii nu mai este decât un escroc ce trăieşte animalic.

*

Cu ce te hrăneşti spiritual aceea produci.

*

Cine trăieşte după mintea lui ca după dumnezeul lui şi nu mai are comuniune cu cerul, acela deja trăieşte cu inima în iad.

Şi cum mai poate fi cineva sub protecţia lui ISUS, dacă nu-I acceptă Domnia?

*

Firea este expresia morţii şi a stricăciunii, în toate aspectele ei morbide şi ucigaşe.

Viaţa ei este iadul, dar răstignirea ei te face să guşti cerul.

*

Afectivitatea naturală se împietreşte şi se blochează dacă nu renunţi la cinism şi la autoagresiune.

*

Mândria şi demonul ei deformează sufletul şi percepţia corectă de sine, împiedicând sesizarea duhului.

*

Singurătatea îngrozitoare devine ceva plăcut dacă intri în comuniune cu ISUS, acolo unde EL devine tot mai mare, iar tu tot mai mic.

*

Disperarea este produsă de un demon care se luptă să devoreze puterea cu care te alimentează duhul tău născut din DUMNEZEU.

*

Dacă trăieşti viaţa ca un copilaş al ei atunci eşti fericit; dar dacă o trăieşti cu atitudinea de stăpân al ei, nimic nu te va face fericit.

*

Când faci, când gândeşti, iubeşti şi te rogi de dragul lui ISUS, multe atitudini ţi se schimbă.

*

Îngrijorările vieţii şi pofta altor lucruri ne fură intimitatea relaţiei cu DOMNUL, dar când ne deschidem inima pentru ISUS nu mai suntem singuri, ci ne găsim liniştea deplină şi odihna de grijuri și de agitaţia gândurilor.

*

Blazarea şi pierderea sentimentului valorii vieţii, împreună cu pierderea bucuriei de viaţă şi a bucuriei de a trăi

sunt produse de sentimente şi stări aduse de Diavol în suflet – ca o capcană.

*

A acorda celorlalţi mai multă importanţă decât ţie însuţi înseamnă a te smeri, dar nu poţi vedea pe ceilalţi mai importanţi ca tine dacă nu-i iubeşti!

*

Prietenia se leagă datorită simpatiei, potrivirii şi nevoilor, dar se împlineşte prin dăruirea de sine.

*

Există o carapace a sensibilităţii – ca mod obişnuit de a simţi – datorată împietririi, automulţumirii și suficienţei de sine, care trebuie înlăturată printr-o inimă zdrobită şi mâhnită, pentru a avea acces la acea inimă de copil care intră în Împărăţia cerurilor.

*

Când mă încred și mă bazez pe mine pentru viitorul meu, intru în disperare; dar când mă încred si mă bazez pe DOMNUL, am pace şi speranţă vie (deşi ca să păstrez speranţa trebuie să lupt uneori cu sentimentele, continuând să mă încred în DOMNUL meu).

*

Comparaţia cu alţii – când de fapt fiecare este unicat creat de DUMNEZEU – este una din cauzele nefericirii oamenilor. Deasemenea, refuzul de a iubi pe ceilalţi ca pe tine însuţi, suspiciunea că eşti privit negativ şi distanţarea de oameni prin refuzul integrării într-o comunitate bună, produc nefericire.

Luptă să-i iubeşti pe ceilalţi indiferent cum eşti privit sau tratat de alţii.

Consideră-l pe celălalt mai important decât tine – chiar dacă aveţi gusturi diferite.

*

Încrederea în tine însuţi şi independenţa căilor tale sunt drumuri spre prăpastie; dar dependenţa totală de TATĂL şi încredinţarea deplină a planurilor şi a fiinţei tale în mâna LUI sunt drumul spre cer.

*

Există izolare personală ce vine din neiertarea altora şi din mândrie. Aroganţa şi privirea de sus sunt surori gemene cu egoismul, punând sinele în centrul atenţiei, al vieţii şi importanţei şi nesubordonându-se TATĂLUI ca un copil al LUI, ci refuzând să-L pună pe STĂPÂNUL şi DOMNUL HRISTOS în centru.

Poziţionarea corectă a inimii faţă de DUMNEZEU în dependenţă, încredere şi relaţie de copil-TATĂ, oferă smerenie şi micşorează îngâmfarea.

*

Duhul materialismului te influenţează să fii stăpânit de grija şi pofta pentru lucrurile materiale, încercând să fii satisfăcut prin posedarea lor şi acordându-le plăcerea inimii, într-o desfătare pe care numai DUMNEZEU o merită.

*

Descurajarea este un duşman al omului care se naşte şi se manifestă în lipsuri, din cauza nemulţumirii cu starea în care te găseşti şi din cauza nemulţumirii cu soarta, în absenţa încrederii şi speranţei într-un DUMNEZEU al viitorului – care „nu lipseşte de nici un bine pe cei care-L caută” – şi, din cuza poftei după lucruri folositoare, dar fără care poţi trăi.

*

Resemnarea este atitudinea de a sta pe loc, mulţumit cu ceea ce ai şi dezamăgit de ceea ce nu poţi obţine, fără să faci nimic ca să obţii măcar ceea ce poţi, oprindu-te din înaintarea şi din lupta vieţii (chiar dacă mergi ca melcul!) şi părăsind speranţa în DUMNEZEU care are „gânduri de pace şi nu de nenorocire pentru noi, ca să ne dea un viitor şi o nădejde”.

*

Atunci când te odihneşti de tine şi de ceea ce faci tu, ca să-L contempli pe EL...

*

Lipsa este un bun învăţător, un bun stimulent şi factor de determinare şi motivare.

*

Când văd păsările cerului, iarna când totul este alb, văd Bunătatea și Dragostea Ziditorului care le poartă de grijă şi lor şi mie...

*

Când începi să renunţi la egoism, începi să cauţi și să descoperi nevoile semenilor tăi.

*

Dacă în desfătarea ta în DOMNUL intervine ceva care ţi-o fură, ceva ce îţi doreşti din inimă, atunci oferă dorinţa ta lui DUMNEZEU în mod definitiv, renunţând la grija şi intenţia de-a obţine lucrul dorit prin puterea proprie. Iar DOMNUL va decide când și dacă îţi va oferi ce îţi doreşti, într-un mod care nu te va distruge nici pe tine nici relaţia cu EL.

*

În deciziile tale este important să cunoşti Voia DOMNULUI, la care să-ţi subordonezi voinţa, căci numai „Voia LUI este bună, placută şi desăvârşită".

*

Eliberarea de egoism se face şi prin:

– mutarea privirii din autocentrare spre DOMNUL,

– înlocuirea preocupării interioare de tine cu preocuparea de EL,

– schimbarea privirii de la tine spre oameni,

– dăruirea ta în întregime Domnului, fără rezerve, în linişte şi în odihnă.

*

Fericirea, bucuria, bunătatea, dragostea, speranţa Te exprimă dar nu Te cuprind, căci TU eşti mai mult decât toate acestea la modul Absolut, din care eu nu gust decât firimituri...

Eşti o MINUNE a cărei Bunătate şi Izvor de Fericire nu pot fi cunoscute decât atunci când eşti gustat; căci experienţa umană nu cunoaşte aşa ceva în afara Ta, iar comuniunea cu o inimă umană este un termen imperfect şi mult prea sărac pentru a fi comparată cu inima Ta.

Te rog DOAMNE contopeşte-mă cu Tine...

*

Curajul sănătos vine din credinţa în Cuvânt şi din încrederea în DUMNEZEU care are „un viitor si o nădejde" pentru tine.

*

Talantul şi talentele sunt haruri, dar nu trebuie să devină un motiv de-a te considera singur înţelept ori important, sau de a deveni mândru.

*

Independenţa, izolarea şi lipsa părtăşiei cu DOMNUL generează mândrie.

Bizuirea pe sine pentru a-ţi asigura un bun viitor produce depresie, dar bizuirea pe DOMNUL oferă speranţă şi o inimă încrezătoare şi senină.

*

Dacă nu eşti gata să dai totul pentru părtăşia cu inima TATĂLUI, o pierzi!!!...

*

Când te consideri drept, capacitatea și autoritatea spirituală cea mai mare după DUMNEZEU pentru tine – nefiind deschis pentru corectare şi din partea altor copii ai DOMNULUI, eşti în drum spre prăpastie!!!...

Un duh zdrobit presupune tocmai această calitate de a te deschide spre ceilalţi fraţi şi de a recunoaşte dreptul lor de frate asupra ta, de a te îndruma pe calea cea bună, pe care nu o vezi totdeauna odată cu ei, ci uneori ceva mai târziu.

*

Nu fi preocupat de ceea ce-şi doreşte inima ta, ci de DOMNUL, căci atunci EL îţi dă ce este bun din ce-ţi doreşte inima, şi chiar lucruri minunate pe care inima ta nu le-a cunoscut...

*

Lipsită de îndemnul Duhului, predicarea e mândrie şi independenţă.

*

Pentru călăuzire personală foloseşte judecata sănătoasă, sentimentul Duhului, pacea lui HRISTOS care arbitrează în inimă, Cuvântul, sfatul prietenilor de inimă, sfatul păstorului tău (dacă esti păstorit de cineva!), sfatul celor prin care L-ai cunoscut pe DOMNUL.

Dar să nu sondezi lăuntrul cu cercetarea şi să nu scoţi din el cuvinte în scop personal, căci acesta e un drum greşit.

Duhul este Cel care te mişcă, dar nu tu ÎL manevrezi. Arătarea LUI este spre folosul altora şi prin mişcarea LUI trăieşti şi călăuzirea personală ce curge din EL, însă nu încerca să o forţezi prin stoarcere.

*

Cântarea în limbi corintene (în inimă sau cu gura), cântarea de psalmi şi cântece duhovniceşti, oferă odihnă minţii obosită de activitate. Dar cântarea în exces creşte puterea sinelui firii tale sufleteşti.

*

Dacă nu zidim exact pe ce „este scris" si dacă nu zidim prin Duhul, totul se năruie şi este înghiţit de fiara sufletească – demonică.

Temelia zidirii este temelia Apostolilor MIELULUI şi a Prorocilor Vechiului Testament.

*

Să ştii să taci pentru a-l percepe şi a-l simţi pe celălalt... Iar in funcţie de ce este el, să ceri ca DOMNUL să-ţi facă limba ce vrea EL: balsam, ciocan şi foc, ori sabie în mâinile Sale.

Să ştii să taci înaintea lui DUMNEZEU şi a oamenilor pentru a-i percepe, ca să arunci şi să construieşti poduri spre ei în relaţii...

*

Dragostea nu se laudă înaintea altora, nici măcar cu faptele bune.

Ceea ce este diferit de a avea părtăşie şi a-ţi deschide inima, este a nu etala şi a nu aminti darurile pentru care doar Dăruitorul merită lauda.

Bătăile tobei pentru a-ţi anunţa faptele bune sunt de fapt pierderea răsplăţii veşnice – chiar dacă şi din acest lucru înveţi ceva când îl faci...

*

În educaţie, porunca-interdicţie se dă doar pentru lucruri grave. Celelalte se fac prin convingere, mustrare, ceartă.

*

Amuzamentul libertin este otrava armei morţii pe care ţi-o serveşte ucigaşul duhului: Satana!

*

Izvorul gândurilor involuntare poate fi: Diavolul, sufletul, înţelegerea ce urcă din duh, funcţionarea minţii înainte de adormire şi cauze necunoscute.

*

Dragostea nu constă în a face minuni în Numele lui ISUS, ci în a chema pe urmele lui ISUS pe alţii (urme pe care mergi tu – dacă mergi!!!), pe urmele Celui care n-a făcut nimic de la Sine.

Este una să te rogi să-Şi spună DUMNEZEU gândurile prin tine – și să te expui de fapt pe tine – și alta este să conlucrezi cu DOMNUL prin simţământul lăuntric pe care îl pune EL –- MAESTRUL, în tine – ucenicul.

A lucra fărădelege înseamnă şi a lucra de capul tău în Casa DOMNULUI, dar nu după îndemnurile DUHULUI.

Împlinirea chemării Domnului pentru viaţa ta prin forţa voinţei proprii şi folosind vorbirea în limbi pentru zidirea personală, este un amestec sufletesc cu daruri duhovniceşti sau un fiu al lui Ismael (fiul sclavei Agar şi al lui Avraam).

*

Judecarea structurilor religioase creştine şi părtăşia cu amărăciunea celor implicaţi în ele, atrag după sine judecarea ta prin pierderea părtăşiei cu Harul şi venirea, şi în inima ta, a amărăciunii.

Renunţarea şi pocăinţa de judecarea structurilor religioase – rele sau bune, mici sau mari – smulgerea amărăciunii din inimă şi iertarea, te duc din nou să-L guşti pe DOMNUL în HAR.

Şi e cu neputinţă de exprimat gustul Harului DOMNULUI nostru BUN.

Când accepţi dependenţa de HAR (murind faţă de tine) şi când aştepţi darul Harului, vei gusta cerul.

În ziua când nu vom mai purta la mesele noastre de dragoste nici o armă, nici sabia lui Ioab, nici arcul lui Ismael şi nici măcar un spin pe care eu îl văd la tine şi ţi-l apăs în ochi sau în inimă, în ziua în care vom fi suficient de răniţi ca să ne mai credem „cineva”... în ziua când vom fi suficient de mari ca să ne putem smeri ca nişte copilaşi care zburdă sub îngrijirea și Bunătatea TATĂLUI nostru DRAGOSTEA, în ziua când vom renunţa să ne mai plângem şi să ocarâm cu sudoarea noastră zadarnică darul Harului Domnului nostru, abia atunci am început să ne odihnim nemaifiind vânători şi razboinici, ci copilaşi care ştiu să se iubească unii pe alţii pentru că s-au lăsat iubiţi de TATĂL care dă daruri bune copiilor Săi – câte o parte din Sine... și nu doctrine care ne dezbină, şi nu cuvinte care ne pun pete negre pe ochi împotriva cuiva...

O, DRAGOSTE Divină, curgi în noi ca să ne iubim aşa cum ne-ai iubit TU, DRAGOSTE, care eşti singura dovadă în faţa lumii că suntem ucenicii Tăi... dă-ne Harul pocăinţei şi plinătatea Iubirii.

*

Viaţa este darul sfânt al lui DUMNEZEU; Izvorul ei este ISUS şi fiecare om este creaţia lui DUMNEZEU având chipul lui DUMNEZEU în el, chip care strigă prin glasul conştiinţei să fie salvat de stricăciunea şi moartea produse de păcat în om.

*

Când îţi mor lepădate sentimentele care te leagă de cineva – fără de care nu mai poţi trăi – atunci guşti viaţa de înviere şi harul de a iubi în odihnă, fără nimic care să te lege ori să pretindă ceva celui iubit, ori care să-ţi dea sentimentul că nu mai poţi trăi aşa. Şi devii slobod, murind faţă de sentimentele şi voinţa ta, trăind din Harul DUHULUI din lăuntrul tău în capacitarea de a dărui fără să aştepţi nimic în schimb!

*

A muri cu HRISTOS înseamnă a muri faţă de păcat şi faţă de sinele sufletesc care trăieşte independent şi ne desparte de DOMNUL.

Dar dacă-ţi mortifici și dorinţele bune care nu te despart de DOMNUL, atunci anihilezi fiinţa şi viaţa. Ele trebuie împlinite normal. Neputinţa de a le împlini te conduce să înveţi resemnarea. Purtarea lor în continuare este o parte din crucea ta. Ele sunt în mâna DOMNULUI, care le va rezolva în felul şi la timpul LUI.

*

A avea experienţe spirituale nu-ţi dă dreptul de a le spune decât în părtăşii foarte intime. Dreptul la cuvânt în Trupul DOMNULUI este comandat de Capul Trupului. Experienţele te pregătesc pentru ceea ce vrea să facă DOMNUL cu tine. Ai răbdare. Crezi că lui Moise i-a fost uşor 40 de ani la oi? Stai acasă dacă n-ai fermoar la gură!... Pustiul în care te-a pus DOMNUL cu oile tale este pentru tine. Nu-i răspunderea ta dacă vei muri în el, ci a Celui pe care nu poţi să-L slujeşti – şi nici nu vrei – căci cine poate sta în prezenţa unui Foc Mistuitor...? Un gunoi de pe pământ?

SFÂNT este DOMNUL!

*

Un alt amestec sufletesc şi prinţ ismaelit în Sion este trăirea în puterea temperamentului propriu (firii).

Moartea împreună cu HRISTOS, capitularea acestei puteri de trăire în faţa Puterii Celui Atotputernic pentru a-I da LUI libertatea să-ţi dăruiască Viaţa LUI şi în temperamentul tău, purtarea acestei cruci este o urmare mai departe a lui Rabuni ISUS. Aleluia! Cel ce zideşte Biserica LUI este DOMNUL. Şi Casa LUI e sfântă şi uneltele LUI sunt curate. Groaznic tratament... amară cruce... teribilă moarte...; dar ce glorioasă înviere urmează!

*

Înlocuieşte otrava judecării altora cu sarea judecăţii de

tine însuţi. Şi nemulţumirea produsă de neputinţa slujbei altora (a căror poziţie ar fi trebuit să le fie acordată prin calificare divină – ca oameni ai lui DUMNEZEU – şi nu doar ca sujbaşi bisericeşti nefolositori pentru Trupul Domnului, ci folositori doar pentru nişte organizaţii religioase), şi durerea acestei constatări nu va mai produce în tine judecarea organizaţiilor religioase, ci mijlocire către TATĂL ca să scoată ziditori în Trup.

Iar de lucrarea marionetelor organizaţiei bisericeşti în mod sigur se va ocupa ÎNSUŞI DUMNEZEU ca FOC MISTUITOR...

*

Măgarul

Se duse măgarul la Împărat şi-i zice:

– „Stăpâne, n-am păşune."

– „Slujeşte la doi păstori!" - zise Împăratul. „Plăteşti birul şi dacă nesocoteşti pe cine nu trebuie iei foc sau intri "la răcoare"..."

Şi plecă măgarul. După un timp vine la Împărat mai slab decât plecase zicând:

– „Stăpâne, cred că dau ortu' popii fără verdeaţă în stomac..."

Iar Împăratul îi răspunse:

– „Dacă vrei drept la pâine, la viţă şi smochin, slujeşte-mi numai mie!..."

Şi-ncepu măgarul să fie slugă la Împărat, iar în măsura în care flămânzea şi-nţelegea ce este pâinea, viţa şi smochinul, primea hrană pe săturate de la Stăpân.

Şi primi ca locuinţă un loc în turnul de strajă, transformat anume pentru măgarii sălbatici supuşi Împăratului, ca loc de adăpost pentru ei şi pentru o parte din turmele Stăpânului...

*

Bibilica

Se întâlnesc câţiva creştini în varianta modernă a „purgatoriului" numită „încercarea de foc din mijlocul lor".și după ce-şi aplică ei vreo câteva lovituri de ciocan şi de sabie, zice unul:

– „Măi, până când o să producem tot ouă de bibilică şi sufletisme care ne fac cel mult activişti? Nu ştiţi că la urmă va fi amar, iar tot ce facem noi va deveni cenuşă?...”

Şi mai ard ei un timp în încercare, când începe o adiere răcoroasă şi umedă şi ecoul unui „susur blând şi subţire”. Iar unul, la care ouăle de bibilică se cam împuţiseră, zice:

– „Măi, eu cred că am greşit drumul şi n-am chef să intru din foc „la răcoare”. Mă întorc la ultima intersecţie; mi se pare că scria pe un indicator: „Harul lucrării crucii...”

Şi plecă.

După un timp, urmând indicatorul pe care scria şi: „lepădare de sine pentru HRISTOS-VIAŢA”, se întâlni cu Rabuni ISUS.

Şi de-atunci ÎL urmează suspinând pentru ceilalţi şi strigând spre urechile lor surde:

– „Până când veţi scoate pui de bibilică şi-i veţi împodobi şi pe ai altora cu coarne de ţap, împietriţi în lăuntrul vostru care nu mai deosebeşte pe Ismael de Isac şi pe Ioab de Solomon?”

*

Cred că un drum greşit pentru creştini este a urma chemări, viziuni, slujiri, activităţi şi doctrine pentru care ne războim noi fraţii între noi, şi a nu-L urma pe HRISTOS şi a nu-L aduce pe EL prin ceea ce facem.

Consacrarea care cerem LUI să ne-o primească nu vizează nimic din acestea.

Acolo, între mine şi EL, întrebarea LUIeste:

– „Simone, Mă iubeşti?”... „Degeaba te lupţi, te zbaţi, te strădui să faci şi să dovedeşti doctrine despre MINE; nu acestea au valoare, ci „tu Mă iubeşti?”

Dacă da, unirea noastră va fi tot mai mare şi cunoaşterea ta de Mine tot mai adâncă. Şi nu vei mai lupta să dovedeşti lui Dan că şi Efraim şi Isahar îşi au moştenirea lor, ci vei deveni una cu Mine, iar unde sunt EU, vei fi şi tu.

Dar a Mă iubi şi a te îndrăgosti de MINE nu se desăvârşeşte într-o zi... M-ai cunoscut când M-ai întâlnit... şi

câte am să-ţi mai descopăr în această dragoste în care tu eşti în inima Mea şi EU în a ta...

Daca mă iubeşti, toate celelalte nu contează şi se subordonează acestei iubiri.

Altfel, vei fi un Ismael sau un Ioab, un Uza ori un Abihu, surd la orice şi la oricine...

Şi atunci degeaba va striga în plin război un Abner: „Până când va sfâşia sabia? Nu ştiţi că la sfârşit va fi amar?...” Căci dacă pe primul loc în inima ta nu este dragostea de Mine, tu nu-Mi slujeşti Mie, ci ţie însuţi sau altora, ori chiar duşmanului nostru...

Crezi că dragostea te determină să faci ceea ce faci? Sau crezi că altceva decât ea poate zidi Casa Mea?

*

Nu căuta să faci sau să împlineşti altceva decât să te laşi iubit şi să-L iubeşti pe DOMNUL. Asta rupe forţa orientărilor greşite.

*

Nu pot să ignor două lucruri: că suntem fraţi, copii ai Aceluiaşi TATĂ, şi ne lăsăm separaţi – sau poate chiar ne urâm – din pricina unor doctrine şi a unor secături de învăţătură care ne despart... Şi nu ne unim cu HRISTOS.

Dar oare aceasta nu e o dovadă că fiecare în dreptul lui NU suntem uniţi cu Iubitul meu ISUS? Şi nu cred că unirea se realizează prin unificarea doctrinelor, ci prin unirea fiecărui om, grup sau organizaţie creştină cu HRISTOS...

Şi atunci „dragostea LUI ne strânge”!

Nu setea după noi învăţături ne uneşte, ci Apa Vie care ne-a potolit setea; EL ne strânge, ne uneşte pentru că ne-am reunit cu EL – Viaţa noastră, Dragostea noastră şi Mirele nostru.

Şi cum să-şi urască Mireasa încheieturile sau mâinile sau ochii? Ea ÎL iubeşte pe EL şi se iubeşte pe sine pentru că a fost iubită mai întâi de EL.

*

Dacă nu vei deosebi curiozitatea cuiva – ori tragerea de

limbă – de nevoia de părtăşie, vei avea de suferit.

Tragerea de limbă este un spin al celui interesat pentru folosul lui, dar care poate fi şi spre răul tău. Este o momeală ce nu trebuie muşcată, ci ocolită cu bun simţ printr-o întrebare sau printr-un răspuns echivoc, ori prin evitarea răspunsului în mod amical: „Ei, nu fiţi şi dumneavoastră indiscret, e ceva confidenţial...”

Curiozitatea se satisface normal, dar când nu dai pe faţă taina altuia şi nici pe a ta însuţi, până nu ştii – prin verificare – pe mâna cui te destăinui...

Curiozitatea cuiva este bătaia lui la uşa ta. Încearcă să cunoşti cine bate şi nu pofti în dormitor pe cel ce trebuie să intre doar în hol sau în sufragerie.

O relaţie adâncă se zideşte în timp şi se probează în timp, în vremuri de răstrişte. Iar când unul este atacat se va vedea de care parte trece celălalt...

O prietenie veşnică se clădeşte prin dăruire reciprocă împotriva a orice vrea să o distrugă.

Dacă unul se retrage din relaţie şi după multe insistenţe nu mai revine, înseamnă că nu merită să îţi uneşti drumul şi inima cu el – căci oricum te va lăsa singur!

Să fii prietenos cu toată lumea, dar tainele inimii tale nu sunt pentru toată lumea, ci numai pentru cei cu care eşti una şi cu care mergi împreună. Aceasta nu exclude pe nimeni, dar fără dedicare pentru unitate şi fără învoire pentru drum comun, prietenia nu funcţionează.

„Prietenul adevărat iubeşte oricând”. Renunţarea la iubire şi la forţa ei de-a suferi, te descalifică de a fi adevărat prieten.

„Cel neprihănit arată aproapelui său calea cea bună”, dar aproapele nu poate fi cel care te asupreşte, ci cel care are nevoie de tine ori cel care-ţi face bine. Şi câtă vreme drumul bun pe care tu ai mers – şi unde L-ai gustat pe DOMNUL – şi dragostea şi fericirea care vin din DUMNEZEU sunt desconsiderate, respectivul nu este în nevoie spirituală şi nu-i poţi fi aproape.

Iar acestea se constată prin comunicare – în dialog – pe

calea căruia se poate ajunge până la părtăşie, dacă inima celuilalt e liberă de divizare şi vă grupaţi în jurul Centrului comun – care pentru creştini e DOMNUL HRISTOS!

*

Cunoşti tu drumul către inima lui DUMNEZEU?

Dacă ai mers pe el, mă poţi conduce şi pe mine, dar dacă nu, vorbeşti în vânt...!!!

Cunoşti tu drumul spre cămările ascunse unde Dăruitorul ne aşteaptă cu belşug de bunătăţi şi hrană şi cu tot ce-i de dorit pentru o inimă de copilaş al DOMNULUI?

Iar dacă nu-l cunoşti, pentru ce mai rosteşti „vorbe seci”? Doar ca să mă amăgeşti cu „speranţe de cenuşă”?

Căci viaţa din lăuntru ascunde comorile de preţ, iar Ungerea DUHULUI te învaţă toate lucrurile: din Cuvânt în lăuntru, iar prin omul lăuntric ÎL guşti pe DUMNEZEUL Cuvântului.

Este aceeaşi Scriptură, acelaşi DUH (SFÂNT!) şi ce Cuvântul scrie, omul lăuntric trăieşte.

Dar dacă totul se degustă doar la nivel de informaţie mintală, aici e drumul pietros de unde fură ciorile sământa...

Cuvântul se primeşte şi se păstrează într-o inimă bună şi va aduce roade prin răbdarea care le aşteaptă de la Cel care lucrează Viaţa Cuvântului în inimă.

Informaţia este o unealtă, dar cu ea se poate şi distruge şi dărâma.

Cuvântul conţine Viaţa – când este folosit de DUHUL VIEŢII – dar cu Cuvântul se poate şi tăia (când tu ai nevoie să fii zidit) dacă e folosit în puterea cărnii şi a sufletului ucenicilor fireşti – fii ai lui Ismael în slujirea creştină!

Ceea ce omoară nu este Cuvântul, ci modul în care e folosit în scop distrugător pentru viaţa din lăuntru, prin orientarea spre fapte moarte sau spre faptele pe care le faci tu însuţi pentru a-ţi dovedi credinţa şi râvna firească lipsită de pricepere şi care nu vin din unire cu inima DOMNULUI şi nu-s făcute la dorinţa LUI.

Chiar cunoşti tu inima DOMNULUI? Chiar din EL – ce

arde şi curge din lăuntrul tău – este ceea ce te mişcă? Sau neastâmpărul tău de-a nu te putea opri din mersul tău de creştin firesc despărţit de inima LUI de DRAGOSTE?

Urmarea DOMNULUI, atunci când inimile voastre – a ta şi a LUI – sunt una, va aduce roadă din DUMNEZEU, dar urmarea Cuvântului de capul tău va produce şi dezastre; iar fără dragoste poţi fi un legalist Nou-Testamental perfect, numit „aramă sunătoare”.

Dar oricum ai fi, Cel ce te-a născut din EL nu te va lăsa să fii fericit într-o stare şi pe un drum greşit – chiar dacă e plin de succes!

Un gol şi o rană din inima ta te va chema mereu: „Fiule dă-mi inima ta”.

Căci dacă nu, toate sunt paie, fân şi lemn ce ard în focul încercărilor şi în focul judecăţii care va proba izvorul, motivul, natura şi adevărata sursă a ceea ce faci.

Despărţit de EL nu poţi face nimic, chiar dacă acest nimic este înalt cât turnul Babel, sau efervescent cum este curva Babilonului…

Până când, Doamne, va fi neghina cu grâul şi caprele cu oile?

Până când vor percepe oiţele durerea naturilor deosebite sau Babelurile înălţate pentru slava deşartă a unui nume?

Rănile inimii le vindecă unirea cu IUBIREA TA de TATĂ, DOAMNE.

*

Una este să încerci să scoţi cuvinte din lăuntrul tău și alta să-L guşti pe DOMNUL din lăuntru – gustând Prezența Sa cu tot ce-o însoţeşte.

Primul lucru este a dori un strop de înţelepciune (în care se amestecă inevitabil și firea sufletului tău). Dar a-L gusta pe Domnul este Înţelepciunea Însăşi, să bei din Apa Vieţii și să te scalzi în Oceanul Dragostei şi Bucuriei.

*

Practicarea fără îndemnul Duhului a vorbirii în limbi

corintene – neînţeleasă, fără darul supranatural al interpretării – îţi zideşte puterea inimii.

Drept rezultat te simţi în regulă în puterea inimii şi îţi este foarte uşor să predici şi să faci producţii sufleteşti (fals spirituale) care te hrănesc cu valoare de tine însuţi, printre care şi producţii mintale ce reproduc si transmit experienţe din trecut, veritabile, cu DUMNEZEU şi care pot mobiliza sufletul celor ce le acceptă să şi le dorească şi ei.

Dar datorită exacerbării puterii sufleteşti, acţionezi de unul singur, cerând putere şi sprijin de la DUMNEZEU pentru lucrările tale, însă despărţit de EL în iniţiativă şi în lucrare, mergând pe drum propriu.

Te hrăneşti cu ceea ce vânezi, ca un prinţ al lui Ismael prea reuşit, iar succesul venit din propria sudoare te înşală că ai (primit) deja în palmares aprobarea lui DUMNEZEU pentru ceea ce faci (când tu faci de capul tău, pe drumul tău, ceea ce poţi face chiar fără DUMNEZEU) pentru că ai primit darul care-ţi zideşte inima ca să mergi chiar pe drumurile tale greşite, într-un context biblic logic şi după propria teologie despre DUMNEZEU, despre lucrarea LUI, despre creşterea spirituală etc.

Şi dacă nu ar mai exista şi disciplina Duhului şi rana inimii tale – pe care dacă le desconsideri te poţi zbengui prosperând ca mânzul unui măgar sălbatic – te-ai tot duce considerând puterea inimii tale (zidită cu darul lui DUMNEZEU) drept autoritatea lui DUMEZEU oferită ţie pentru ceea ce faci – şi ca să faci ceea ce faci – pentru că o „meriţi” după atâtea tone de sudoare puturoasă a activismului propriu pentru DOMNUL, dar fără EL, nu la comanda şi la initiaţiva LUI şi nu venind din uniune cu EL, ci pe seama sărmanelor suflete ce te urmează neavând ceva mai bun!...

Şi vei reuşi să îi aduci până unde L-ai urmat tu pe DOMNUL, dar inevitabil şi logic – funcţional mai departe NU. Îi vei aduce însă şi în stilul tău de a trăi pentru DOMNUL, din putere proprie şi se vor hrăni cu asta – dacă nu acceptă intervenţia şi nevoia de HAR – devenind eroi uitaţi ai zilelor de

mâine, care şi-au zidit propriul stâlp de aducere aminte, ca şi Absalom, nenăscând copii spirituali, ci fabricând copii străini, câtă vreme predică o jumătate de Evanghelie – care poate fi pocăinţa fără credinţă ori credinţa fără pocăinţa – ducând copiii DOMNULUI pe căile greşite ale trăirii pentru DUMNEZEU prin puterea vieţii naturale şi sufleteşti, netratată, nelepădată şi negustând Viaţa de Înviere.

Iată drumul pe care vei ajunge dacă practici vorbirea în limbi corintene fără îndemnul DUHULUI, dar nu-L urmezi pe DOMNUL pe calea crucii, lepădându-te de tine însuţi...

Dacă nu eşti atent la glasul LUI, la disciplina Duhului şi la rana inimii tale, vei merge singur pe căile tale, dar neunit cu DUMNEZEU. Vei avea autoritatea ta sufletească ce poate organiza şi poate pune în funcţiune o armată – dacă o poţi orbi să-ţi fie loială şi să creadă că-L urmează pe DOMNUL, când de fapt te urmează pe tine în căile tale străine.

Dar a trăi cu DUMNEZEU nu înseamnă a-ţi burduşi mintea cu informaţii care se împut dacă nu le exporţi, pentru că sunt moarte în ele însele, şi nici a le reînnoi ca să nu devii mahmur de plictiseală și de duhoarea morţii care o poartă.

A-ţi dărui inima lui DUMNEZEU, a dori să-L experimentezi pe EL şi să-L guşti hrănindu-te cu EL – ca Dragoste, Viaţă, Pace, Iertare, Bucurie, Pâinea şi Apa Vieţii – înseamnă a-L urma mai departe pe EL, de dragul LUI, pentru Voia LUI, în odihnă, a trăi nedespărţit de EL în experienţă (NU idolatrizând Biblia, în activism şi-n puterea proprie care te organizează, te mobilizează şi biciuiesc încă o adunătură organizată de tine, în care viaţa nu curge ca într-un organism viu şi care nu gustă „koinonia” sau legatura strânsă şi care nu gustă Viaţa „Ekklesiei” sau a Bisericii ca Trup al DOMNULUI HRISTOS, ci care este ca o maşinărie ruginită pe care ai inventat-o sau ai preluat-o şi o ţii în funcţie cu forţa şi cu dinţii – imitaţie de autoritate papală fals numită „teocraţie” – căci dacă nu ar conduce-o omul şi nu ar ţine-o cu forţa, ci L-ar lăsa pe DUMNEZEU să o conducă, nu ar mai avea nevoie de forţe de

ordine şi de comitete (căci viaţa care curge din DOMNUL în fiecare îi va ordona).

Autoritatea în Biserică vine din atingerea Vieţii lui DUMNEZEU pe care o transmiţi, dar nu din poziţii organizatorice.

Ştiu că nici un argument nu va convinge orbul ce este lumina – numai vederea! – şi nici pe cel flămând ce este nisipul – numai hrana! – şi nici pe papa ce este autoritatea divină – decât Viaţa şi Disciplina lui DUMNEZEU – dar nici pe o maşinărie umană organizată ce nu este Biserica (Ekklesia) – decât Viaţa Trupului Domnului care îi uneşte într-un organism viu (şi nefiind uniţi de cei pentru care Dumnezeul ordinii este o funcţie a slujirii activiste prin puterea proprie).

Cine n-a crescut suficient în dragoste şi nu este suficient de lepădat de sine şi de unit cu DOMNUL, va fi rănit de aceste afirmaţii – dacă este integrat într-o organizaţie creştină ca şi cea descrisă mai sus.

*

Mustrarea ta nu va da vedere celui orb, ci lumină celui ce vede; şi rana inimii tale nu va hrăni pe cel flamând, ci este o călăuză doar pentru tine. Nu poţi ajuta decât pe cel ce are nevoie de ajutorul tău; cât despre ceilalţi, îi are DUMNEZEU în grijă, iar în măsura în care îi pune și pe inima ta, adu-i înaintea LUI.

*

Vorbirea voluntară în limbi corintene te ajută să depăşeşti stările emotive deranjante, oferind o oarecare detaşare, o indiferenţă și o siguranţă sufletească de sine, o libertate de acţiune sufletească şi de manifestare socială, dar interpreţii DOMNULUI sunt o specie rară... Şi câte din semnele care atestează un apostol dezertează de la apel?

*

Alcoolul – chiar în cantităţi mici – tulbură agerimea minţii, blochează simţirea duhului, aţâţă poftele şi, prin fărâma de plăcere pe care o oferă, determină trupul să-l dorească: iată primul pas spre dependenţă sau spre crearea setei după el. La

fel sunt şi băuturile carbogazoase – în lipsa apei de izvor netratată chimic.

*

Grupările creştine („familiile” lui DUMNEZEU) sunt ca trenurile: fiecare te duce pe drumul ei şi până unde te-a chemat Dumnezeu să mergi cu ele; însă din locul respectiv, EL îţi pregăteşte altceva ca să mergi mai departe, chiar dacă mult vei merge numai tu cu EL. Iar la revenirea LUI vom face toţi „sărbătoarea corturilor”.

*

Încrederea, încredinţarea sorţii, aşteptarea la Bunătatea Celui care este DOMN peste imposibil – şi care-şi găseşte plăcerea în a ne face bine – liniştesc zbaterea sufletului în negura nevoilor şi a îngrijorărilor.

Şi, cu toate că nu Îl putem cumpăra pe DUMNEZEU, legea dărniciei funcţionează cu răsplătiri de neimaginat: „Daţi şi vi se va da!”

Iar atunci când „Cereţi şi vi se va da” nu funcţionează – pentru că n-am iertat, pentru că avem amărăciune pe cineva sau pentru că vrem să risipim în poftele şi-n plăcerile noastre – dărnicia rupe forţa egoismului nostru şi deschide uşa vistieriei lui DUMNEZEU pe pământ.

Ce aş mai putea să dăruiesc şi nu am dăruit? De care lucru mi se leagă inima şi nu aş renunţa la el pentru nimic în lume? Câtă vreme le mai ţin cu dinţii sunt legat de lanţurile iubirii de mine însumi – numite egoism – şi nu am acces la Bunătatea inimii lui DUMNEZEU, pentru că otrava egoismului din inima mea mă face incapabil să gust această Bunatate şi să mă bucur de ea ca fiind o parte a inimii TATĂLUI pentru mine.

Dărnicia făcută cu bucurie – sau chiar cu sacrificiu – mă dezintoxică de egoism şi-mi redeschide capacitatea de a trăi dragostea chiar pentru cel care mă duşmăneşte!

Făcând bine celui care mă urăşte, eliberez în mine – ca o consecinţă – capacitatea de dragoste pentru el. Încearcă, dacă nu crezi, şi vei descoperi că duşmănia lui nu te mai otrăveşte, ci

eşti liber şi fericit să îl iubeşti, pentru că ai biruit răul prin bine.

Dar dacă inima mea nu e unită cu DOMNUL – care este DRAGOSTEA şi care mă hrăneşte, mă satură şi mă face să ÎL gust cât e de BUN – deşi funcționează cele menţionate şi mă spală de otravă, dar nefiind făcute din unirea cu DOMNUL, mă vor califica doar pentru calitatea de „aramă sunătoare”. Şi ceea ce-mi pare folositor este nimic în comparaţie cu dragostea din 1 Corinteni 13, care este o parte din DUMNEZEU ce ni se oferă, aşteptându-ne...

Iar când ÎL gustăm, cuvintele sunt goale pentru a-L cuprinde; şi în tăcere trăim taina savurării LUI.

Cuvântul îmi hrăneşte nădejdea şi-mi creşte credinţa, dar savurarea Ta experimentată, DOAMNE, îmi hrăneşte duhul cu TINE şi face diferenţa între toate câte am şi câte sunt – nimic – şi TINE, care locuieşti în lăuntru şi mă hrăneşti şi Te uneşti cu mine – un nimic!

Da, DOAMNE, TU eşti PACEA. Şi-n această pace este odihnă, este leagănul Bucuriei şi zorii zilei Tale – care eşti o Fericire crescândă – TU, care vei fi...

În TINE nu-i producţie mintală căci TU eşti odihna ei, odihnă de lucrările proprii, Sabatul, Pacea TA – TU ÎNSUŢI PACEA mea – o nouă MINUNE care mi Te dăruieşti din MINUNEA care eşti TU, DOAMNE. O, binecuvântat liman al odihnei, care prin HAR mi Te dăruieşti, care trăieşti în mine şi-mi dai Harul să intru pe tărâmul TĂU – ISUS!

Este o mare diferenţă între a trăi prin gândire şi a trăi prin uniunea ta lăuntrică în DOMNUL.

Trăirea prin gândire este lucrare proprie, idol făcut de meşter, dar în uniunea cu DOMNUL tu eşti în EL şi EL în tine. Dacă nu ai trăit această uniune, nu deosebeşti şi nu recunoşti esenţa trăirii prin gândire.

„Dragostea este un organ de cunoaştere, credinţa un organ de experimentare; raţiunea să îngenuncheze cu respect afară” spunea fratele N.Tonoiu.

Dar dacă primeşti Harul să ÎL urmezi pe DOMNUL cu

orice preţ, EL te va atrage, te va pregăti, te va călăuzi şi te va duce pe Calea LUI, mai departe spre EL.

Nu se mai pune problema de a înţelege informaţii mintale, ci de a deosebi şi de a trăi cu duhul în DOMNUL.

Etalonul lui DUMNEZEU este EL în duhul tău. Mintea rămâne doar o capacitate de exprimare a LUI, în serviciul LUI, dar nu o putere de verificare, de etalonare, de subjugare şi de control a CELUI PREAÎNALT.

Uniunea cu DOMNUL în (prin şi din) lăuntru îţi va face mintea o unealtă şi nu-ţi va mai fi un comandant orb care taie tot ce nu i se aseamănă, tot ce o contrariază, i se-mpotriveşte sau care se uneşte cu alte producţii mintale, idolatre – chiar când vorbesc despre DOMNUL...

Icoana DOMNULUI nu-I DOMNUL.

Gândul omului despre DUMNEZEU nu e DOMNUL, ci este un idol!

DOMNUL este UNUL – SINGURUL DUMNEZEU – iar tu poţi trăi în EL şi EL în tine, uniunea, savurarea LUI şi contopirea în lăuntru cu ISUS.

„NOI vom veni la el, vom cina cu el şi vom locui (ne vom face cortul) împreună cu el”.

*

Şi după ce am scăpat – prin consacrare totală sub Domnia lui ISUS – de teroarea de a trăi robiţi de trup, vom descoperi în noi o fiară numită suflet, cu cel puţin trei capete: trăirea prin gândire, trăirea prin emoţiile proprii şi prin voinţa noastră. Iar câtă vreme ne vom mai considera „cineva” vom provoca şi vom combate tot ce nu e asemenea cu noi, vom fi răniţi şi chiar vom suferi pentru tot ce va fi afront subiectivităţii, gusturilor şi plăcerii sufletului nostru care ne domină, ne controlează şi ne comandă, vrând să devoreze în acelaşi fel şi pe cei din jurul nostru.

Şi vom trăi astfel câtă vreme DUHUL DOMNULUI nu ne va confrunta cu gunoiul şi cu cenuşa care suntem noi înşine. Dă morţii viaţa sufletului dacă vrei să trăieşti adevărata viaţă din

ISUS, zdrobeşte-o în puterea crucii lepădându-te de tine însuţi. Ai curajul să-ţi refuzi natura adamică rostindu-i sentinţa de moarte. Căci altfel, atâta timp cât te vei menaja, vei fi robit de tine însuţi. Şi despărţită de Centrul şi Izvorul Vieţii, fiinţa omului nu e decât un animal care gândeşte, simte şi vorbeşte trăind în puterea vieţii animale.

Amară viaţă!

*

Şi din noianul de trăiri – în limitele rezonabil normale – trecutul ce te fură din prezent (prin retrăirea amintirilor care le povesteşti) este un hoţ care trebuie trimis de unde vine, fără nici un drept de a te împiedica sau de a se interpune între tine şi prezent, între tine şi trăirea vieţii în mersul ei maiestuos înainte!

Aceasta nu exclude înţelegerile oferite de experienţele trecutului, ca un factor stabilizator şi echilibrant al trăirii vieţii care, ciclic, vrea să îţi ofere – la nivele calitativ superioare – gustul de neimitat al darului minunii ei.

*

Şi poate una din marile greşeli în educaţie este de a-i refuza unui copil satisfacerea curiozităţii, în limitele morale şi care nu-l distrug.

Dacă el nu va veni în contact cu ceea ce-i va lărgi orizontul, va trăi robia limitării la care noi îl condamnăm, afectându-i, prin refuz, energia curiozităţii – pe care i-o frustrăm.

*

Fiara sufletului cu capetele ei care sunt: trăirea prin gândirea proprie, trăirea prin emoţii, prin voinţa proprie şi prin temperamentul înnăscut (firea omului), se numeşte sinele sau eul.

Nedeosebirea voinţei proprii – neunite cu DOMNUL – de DOMNUL ÎNSUŞI, poate să te conducă până la a-ţi da trupul să fie ars pentru o cauză pentru care poţi să-i mobilizezi şi pe alţii – dar nu pentru cauza lui DUMNEZEU (de care te-ai rupt în momentul în care te-ai rupt de sensibilitatea lăuntrului tău unit cu DUMNEZEU)...

A-ţi impune voinţa pentru cauza ta – în care îţi implici şi îţi mobilizezi şi doritorii devotaţi până la orbire – nu este acelaşi lucru cu a-ţi lua crucea şi a-L urma pe DOMUL HRISTOS.

Căci dacă singur poţi deveni erou în puterea propriei voinţe, a-ţi purta crucea ca rezultat al trăirii în doi sau în comunitate aduce moartea voinţei proprii, ceea ce e veşnic diferit de plăcerea eroică de a-ţi impune voinţa – prin devotamentul propriu – unui activism: religios, dictatorial, umanitar, comunist, terorist, fachirist, ascetic, materialist etc.

Voinţa proprie este punctul de pornire al manipulării, al dictaturii şi al asupririi care se impune peste ceilalţi și îi comandă. Dar moartea ei în lepădarea sinelui şi în luarea crucii, pe urmele DOMNULUI HRISTOS, aduce Viaţa de Inviere în cel ce o trăieşte şi atrage şi pe ceilalţi în Dragostea DOMNULUI: fără dictatură, fără impregnarea unor idei sub presiune, fără control, fără asuprire şi fără stigmatizarea celor ce te părăsesc sau te contrazic.

Şi chiar atunci când dictatura poartă masca îndrumării, tot dictatură rămâne, câtă vreme nu-i înlocuită cu atracţia miresmei lui HRISTOS (care se răspândeşte mai ales când eşti zdrobit, blamat, criticat, vorbit de rău, discreditat etc).

(Termenul de „teocraţie" introdus în dictatura creştină – unde ea există! – este o minciună care ne aruncă praf în ochi şi ne orbeşte cu vârtejuri teologice de nisip; pe când mireasma lui HRITOS ne pune pe fiecare sub directa Lui conducere, provocându-ne prin dragostea ce ne atrage sub Acelaşi CAP – ISUS, şi adunându-ne spre Acelaşi Centru – HRISTOS. În „teocraţia" modernă, omul este idol de legătură care desparte oaia de Păstorul Cel BUN.)

*

Încercarea de a depăşi neînţelegerile maturizează dragostea.

*

Dac-ar fi toate zilele prea frumoase am pierde gustul farmecului fiecăreia.

*

Dacă am muri zilnic n-am avea timp să mai şi înviem în ziua morţii.

*

Dacă celălalt nu te simte, nu înseamnă că e neapărat împietrit, ci poate e în altă zonă.

*

Curajul drumului în doi aduce lupta comună pentru a găsi un teritoriu interior comun, care să fie oricând accesibil, deschis şi primitor.

*

Trupul este un aliat fidel al sufletului, ca un satelit ce gravitează în jurul lui. Iar dacă sufletul este orientat spre lucrurile de nimic şi exterioare, spre plăceri şi glorii deşarte, spre acte eroice din care să obţină satisfacţie şi stimă de sine, trupul este slujitorul care i le furnizează sau i se supune pentru obţinerea lor.

Dar dacă sufletul s-a scârbit de toate, şi-L doreşte în întregime pe DUMNEZEU – într-o viaţă de uniune lăuntrică şi de contopire cu EL – trupul va renunţa la mizeriile care-l şocau cu satisfacţii maxime ori cu absenţa lor, de dragul fericirii lăuntrice care îl plasează – împreună cu sufletul unit cu DUMNEZEU prin omul lăuntric – pe orbita unui destin veşnic şi fericit.

*

Nu predicile tale mă vor duce la DUMNEZEU, ci mireasma ce o transmite inima ta care trăieşte – sau nu – în părtăşie şi-n uniune cu DOMNUL, rugăciunile ei în locul preasfânt făcute pentru mine şi dragostea pe care ţi-o imprimă contopirea cu EL şi pe care eu o resimt ca pe aerul cerului şi al vieţii eterne în prezenţa ta – care stai lângă inima DOMNULUI.

*

Unirea conştienţei credinţei că sunt aşezat în HRISTOS la dreapta TATĂLUI, cu aceea că ISUS HRISTOS locuieşte în mine prin DUHUL SFÂNT, anulează comanda ce o deţinea sufletul şi

conştienţa exacerbată de sine, făcându-mă conştient de omul cel nou care sunt în HRISTOS, dezlegând mintea de preocuparea de sine pentru conștienţa că în mine locuieşte HRISTOS şi că eu sunt aşezat în HRISTOS.

Sufletul devine un canal de recepţie conştientă a DOMNULUI HRISTOS, fiind copleşit de duhul care îl înalţă – prin conştienţa lăuntrică – la dreapta TATĂLUI. Dispare preocuparea de sine fiind înlocuită cu cunoaşterea experimentată a lui HRISTOS aşezat în locurile preaînalte la dreapta TATĂLUI şi trăind în mine, prin DUHUL SFINT, în omul lăuntric. Este trăirea dincolo de perdeaua din lăuntru. Eliberarea duhului nu vine doar prin cruce, dar şi prin conştienţa locuirii lui în HRISTOS, la dreapta TATĂLUI.

*

Din cămăruţa mijlocirii nu vei mai ieşi acuzând sau judecând pe cei pentru care ai mijlocit, ci vei ieşi iubindu-i!...

*

De fapt, de ce ÎL predici pe HRISTOS?

Din pizmă sau invidie pe alţii care o fac, când de fapt şi tu ÎL cunoşti, iar în unele lecţii – în care ţi S-a descoperit – poate ÎL cunoşti mai bine?

Dacă te îngâmfi din pricina Harului şi îţi atribui ţie meritele lui, vei pierde revelaţia şi îndemnurile DUHULUI care ţi L-a descoperit pe HRISTOS ţie personal.

Una este chemarea şi alta trimiterea. Între cele două se impune pregătirea cu lecţii şi examene pentru a primi calificarea pentru exercitarea chemării. „Puneţi-MI deoparte pe.... pentru lucrarea la care i-am chemat” este ordinul deciziei DOMNULUI, dar nu dorinţa eului, nici energia proprie şi nici trimiterea unei organizaţii, biserici sau şcoli.

Cu cât este mai lungă perioada de pregătire, cu atât este mai dificilă Lucrarea lui DUMNEZEU în care te va folosi.

Alungă pizma mijlocind pentru scoaterea de lucrători şi poartă sarcinile DUHULUI lăsându-te lucrat în atelierul Celui care desăvârşeşte, purifică și uneşte cu Sine. EL te învăţa

dependenţa şi ascultarea în supunere, sub călăuzirea DUHULUI. Şi nu vei regreta anii sau zecile de ani cât ai rămas şi-ai stăruit în Şcoala DOMNULUI ca să n-o părăseşti, până când, unit cu EL, veţi pleca împreună pentru a-I sluji LUI, nu unor fraţi, nu unei biserici, nu unei părtăşii. Iar dacă slujirea ta pentru EL cuprinde şi acesteaeste foarte bine, dar dacă este doar pentru inima şi dorurile LUI ascunse, tăinuit de orice din afara inimii LUI, este Harul TATĂLUI care îţi va răsplăti. Slava deşartă şi eficacitatea de nimic a unei lucrări proprii nu merită să fie puse alături de răsplătirea DOMNULUI – din Ziua cea Mare – care este mai scumpă decât toate gunoaiele vizibile ale lumii!

Din cămăruţa tainică a duhului tău se pot declanşa minunile Celui Atotputernic – DUMNEZEUL imposibilului – care „cheamă lucrurile care nu sunt ca şi cum ar fi".

Rugăciunea de mijlocire făcută la îndemnul DUHULUI este un canal prin care curge Dragostea lui DUMNEZEU prin tine, aducându-ţi una dintre cele mai înmiresmate fericiri şi bucurii duhovniceşti care pătrund toată faptura ta cu gustul atmosferei cereşti.

*

A-L iubi pe DOMNUL din toată inima înseamnă intimitatea relaţiei dintre voi prin inexistenţa vreunei răni în inima ta care să te despartă de El şi care – tocmai prin faptul că există – te cheamă şi te atrage spre dorul inimii LUI.

A-L iubi pe DOMNUL presupune şi despărţirea emoţiei sufleteşti de duh, operată de DOMNUL, în urma căreia duhul se va separa singur de lanţurile emotive. Atunci emoţia nu mai conduce, nu mai stăpâneşte şi nu mai determină duhul, iar zonele în care reuşeşte să o mai facă, le vei resimţi ca pe un păcat ce trebuie curăţat prin Duhul Vieţii care rupe puterea lanţurilor emotive, pe altarul predării pentru a-L iubi pe DOMNUL – doar dacă vrei aceasta din toată inima. Astfel, duhul subordonează total capacitatea emotivă a sufletului, lui DUMNEZEU. Iar când vei iubi oamenii, nu vei mai fi determinat de emoţiile tale sau

ale altora, ci îi vei putea iubi spiritual – cu emotivitate stăpânită – prin roada duhului.

Separarea sufletului de duh stinge aprinderea poftei şi oferă stăpânirea propriului vas în cinste și dăruire de sine, până la sacrificiu.

Rănile inimii tăiate de îngrijorări şi de probleme acute (fără rezolvare în prezent) se vindecă prin aducerea şi încredinţarea situaţiei care le-a produs lui DUMNEZEU şi prin detaşare emotivă prin duhul de suflet, creând astfel stingerea emoţiei negative.

*

Și chiar de n-ar fi făcut nimic, decât să se fi lăsat lucrat după chipul Tău, DOAMNE, pe care-l poartă-n lume, un om şi-a împlinit destinul!

*

Mândria eleganţei hainelor care le poartă înalţă sinele deasupra celorlalţi – pe care îi priveşte cu superioritate sau chiar cu dispreţ.

Ce oroare, să faci din darul hainelor de sărbătoare un prilej de urâciune, de îngâmfare şi de mândrie – care blochează duhul.

*

Autosuficienţa, independenţa şi mulţumirea de sine te leagă de locul unde ai ajuns.

Dacă nu-ţi doreşti să cunoşti ce nu vezi şi să fii curăţit de păcatele neştiute, rămâi pe loc, mulţumit că L-ai urmat pe ISUS până aici – de unde nu-ţi doreşti să-L urmezi mai departe...

De-ai îndrăzni să crezi, vei vedea că sunt fără capăt lucrurile ce nu le ştii şi fericirile care te-asteaptă...!

*

Şi dacă suntem fraţi născuţi de Acelaşi DUH şi fii ai Aceluiaşi TATĂ, ce oare ne desparte dacă nu nimicnicia cărnii sufletului nostru şi doctrinele culorilor denominaţionale ale Adunărilor – ca părţi din Trupul lui HRISTOS – bucăţi de adevăr în dauna unităţii Adevărului, care e Persoana lui HRISTOS DOMNUL?

*

Pot să cunosc Cuvântul de la A la Z, cu punct şi virgulă, dar dacă nu dragostea de Persoana Preaiubitului meu ISUS mă determină să îl cunosc şi să-mi fie descoperit – în partea acoperită şi nedezvăluită a lui – ci dorinţa de cunoştinţă sau hrănire a minţii mă determină să îl citesc, nu sunt decât chimval ce face gălăgie.

Dacă-L iubesc pe Cel care a scris Cuvântul, de aceea caut să-L cunosc şi să devin părtaş al Firii LUI, prin făgăduinţele dumnezeieşti – pe care le cred!

Dacă nu dragostea de Persoana DOMNULUI este motivul meu de citire, ci cunoştinţa, creşterea şi binecuvântările, mă postez în afara inimii DOMNULUI, jucându-mă cu păpuşile pe care le iubesc mai mult decât pe Cel ce mi le-a dăruit.

Lipsit de unitatea cu DOMNUL, prin iubire, orice fac este cenuşă.

Cunoştinţa Cuvântului este cunoaştere DESPRE DOMNUL. Adevărata cunoaştere este gustarea, atingerea, unirea cu EL în experienţă, prin dragoste, prin adorare, închinare şi comuniune (contopire).

Între informarea din Cuvânt şi experimentarea DOMNULUI, diferenţa este generată de credinţa şi dragostea de DOMNUL.

*

Şi nu dorim semnele şi minunile în Casa Ta de dragul lor, nici măcar de dragul şi durerea pentru cei ce suferă de boli necruţătoare, ci de dragul Tău, de drag de-a Te vedea lucrând între noi aşa cum ai lucrat în primul veac, pentru ca TU, HRISTOS Cel înviat, să fii cunoscut de Mireasa iubită a inimii Tale în toată splendoarea slavei Tale, prin lucrările puterii minunilor, semnelor și vindecărilor Tale, prin Înţelepciunea Ta nespus de felurită, supranaturală şi duhovnicească (şi când spun aceasta exclud orice putere şi capacitate umană ce lucrează desparţită de inima Ta – acei Ismaeli puternici și prigonitori ai adevăraţilor lucrători împreună cu Tine).

*

Vraja imaginii
sau
Puterea idolatriei Astartee

Căci „pofta ochilor nu este de la Tatăl, ci din lume."

Şi dincolo de dorinţa de a vedea locuri necunoscute, popoare pe care poate nu le vom vedea niciodată în această viaţă, dincolo de dorinţa de a cunoaşte ce gândesc alţii despre subiectele şi preocupările noastre fierbinţi (mai ales când imaginile mişcătoare nu aduc în România nici măcar un program creştin, în acest popor care după alţii este creştin dintotdeauna, dar în care ceea ce a rămas de biserică este doar o expresie muribundă a Bisericii Primare), dincolo de o selecţie de informaţii care ne ajută să simţim pulsul lumii (din care nu mai facem parte dacă suntem creştini veritabili – lucru ce nu încurajează neinformarea ci îi determină procentul pentru cetăţenii cerului), dincolo de o distracţie relaxantă – dar acaparantă până la otrăvire – ce determină de fapt mii şi mii de tineri şi adulţi să devină robii cutiei magice numită televizor sau calculator – care le fură timpul şi banii ajungând să le fure viaţa adevarată, atrăgându-i pe căile morţii – dincolo de toate acestea, este otrava Şarpelui, pe care ei o sorb cu privirea la vederea unui „frumos chip omenesc" – AŞERA sau ASTARTEEA: spin în ochi şi ghimpe în coastă, o capcană pentru toată viaţa pentru cei care i se închină dorindu-i imaginea, poftindu-i minciuna cu privirile, mergând după ea „ca cerbul care cade în capcană" și „ca boul care merge la măcelarie", momiţi de minciuna pe care o adoră şi o ţin în mână pe drumul spre moarte şi spre „casa care duce la Locuinţa morţilor"...

AŞERA: expresia unui demon care te ademeneşte, prin pofta ochilor, să te închini „unui frumos chip omenesc" al unor destrăbălate exhibiţioniste care își expun goliciunea (pentru sume mari de bani!), desfrâul, orgiile şi patimile care le leagă cu lanţurile păcatului în împărăţia întunericului de prinţul morţii – Lucifer – tatăl lor, şi de duhul demonic care le stăpâneşte şi le inspiră.

Şi în culisele plăcerii tale de a privi (dacă te-ai putea opri aici!), producătorii acestor reclame-filme, reviste, casete și dischete sexy-porno (grafice) – câştigă sume enorme de bani (din care cel puţin o parte provin de la tine, căci le cumperi sau le plăteşti cu abonamentul şi aparatura). În urmă cu câţiva ani, în America industria pornografică beneficia de câştiguri de ordinul zecilor de miliarde de dolari.

Dar cum un demon nu vine niciodată singur, idolatria ta sau plăcerea de a privi scursorile morţii şi de a face din plăcere dumnezeul tău secret unde alergi când eşti dezamăgit sau fericit, când eşti plictisit sau pofticios – închinându-te cu plăcerea poftei ochilor, adorând cu plăcerea inimii şi mergând până a-l considera chiar motiv de viaţă – idolatria ta va atrage, în mod inevitabil, tot lanţul de patimi care te vor lega în prăpastia locaşurilor morţii: excitare şi hipersensibilitate sexuală, dezvoltare exacerbată a poftei până la pierderea stăpânirii de sine care aduc masturbaţie (din carcera căreia numai puterea lui DUMNEZEU te mai poate scoate) zoofilie, homosexualitate, curvie, adulter. Şi nu vei mai dori să trăieşti viaţa adevarată, nu vei mai dori acel dar mai de preţ decât mărgăritarele care este o soţie cinstită – darul lui DUMNEZEU pentru fericirea ta – nu vei mai dori iubirea pură cu o fecioară aleasă şi scumpă, bună şi curată, cu care să guşti viaţa şi cu care să devii un singur trup pentru toată viaţa, nu vei mai dori bucuria, pacea, liniştea şi raiul unui cămin...

Dar vei dori să-ţi faci de cap, să-ţi dai vlaga, viaţa şi banii curvelor, acele gropi adânci în care te va lăsa DUMNEZEU să cazi ca să primeşti pedeapsa pentru drumul spre moarte pe care l-ai ales, pentru lupta ta împotriva LUI prin păcat voluntar, împotrivitor şi conştient că lupţi – tu, fărâma de pulbere şi cenuşă – împotriva CREATORULUI Universului şi a tot ce există, cu partea cea mai tare a scuturilor tale împotriva DUMNEZEULUI Celui VIU care a creat cerurile şi pământul, marea şi tot ce există în ea, împotriva unui FOC MISTUITOR, de neînvins!

Chiar dacă „un idol este totuna cu un nimic”, închinarea la idoli este luptă şi sfidare împotriva SFÂNTULUI lui ISRAEL, şi-ţi va aduce robie, blestem, prin care TATĂL tău din cer, care te-a făcut, va lăsa să fii lovit prin mâna unui duşman crud de rănile Venerei şi ale Sidei, de rănile ruşinii şi ale distrugerii centrilor nervoşi pe care i-ai sfâşiat şi care sunt aceiaşi cu centri nervoşi distruşi de consumul celui mai puternic drog – după cercetările oamenilor de ştiinţă. Iar finalul va fi creşterea aberantă a poftei pe care nu o poţi niciodată sătura – ceea ce te nefericeşte profund – golul interior de a fi singur în mijlocul tuturor plăcerilor satisfăcute, depresie, gânduri de sinucidere, boli psihice şi golul din lăuntru de orice conţinut care să-ţi ofere bucuria vieţii adevărate – pe care ai sfidat-o!

*

Când fiii lui DUMNEZEU îşi mai găsesc plăcere în gunoaiele pămîntului, înseamnă că au fost deturnaţi din cunoaşterea mai departe a DOMNULUI – care este o sursă inepuizabilă de bucurie, de delectare, de viaţă şi plăcere fericită – din slavă în slavă.

Aceasta nu încurajează dezinformarea, dar selectarea părţii bune este o cenzură protectoare.

*

Diferenţa dintre înălţarea de sine cu meritele Harului şi considerarea ta ca un simplu administrator al Harului DOMNULUI – primit fără merite, fără sudoare şi fără luptă – este diferenţa dintre îngâmfarea sau mândria spirituală şi adevărul că eşti doar un copil, atât de iubit...

*

Legalismul şi fariseismul se hrănesc cu puterea copiilor oamenilor de a îndeplini – parţial şi ciung – voia lui DUMNEZEU, prin efort propriu. Şi asta funcţionează o vreme, două-trei, după cât eşti de educat şi după ce putere de voinţă ai. Dar vine o zi când Cel Preaînalt îngăduie să fii lovit exact în punctul tău cel mai puternic sau cel mai vulnerabil, când cazi în bot recunoscându-ţi neputinţa şi – apelând la mila şi la Harul

DOMNULUI de a te duce mai departe şi de a te scăpa – Îi permiţi să facă prin tine şi cu tine ceea ce tu singur nu vei putea în vecii vecilor!

*

Dacă vei acuza pe unii creştini în faţa altora, nu vei face decât lucrarea Satanei, dar a mijloci pentru ei este cel mai înţelept. Şi Cel care cunoaşte inimile oamenilor şi cauza şi scopul Său, va rezolva la timpul Lui şi-n modul LUI problema Trupului Său – Biserica, prin cei aleşi de EL şi prin mijloacele Sale.

Din cămăruţa mijlocirii nu vei mai ieşi acuzând, ci iubind.

*

Dacă vei reuşi să îneci provocările, nedreptăţile şi sângele vărsat, în valurile iertării, ale înţelegerii, mijlocirii şi dragostei, atunci vei cuceri ura, minciuna şi nedreptatea – dar nu cu sabia – ci cu dragostea și rugăciunea.

Orbirea lor nu-ţi va vedea lumina, surzenia lor nu-ţi va auzi cuvintele, dar inima lor va simţi mâna DOMNULUI. Cu DOMNUL tău tratează greşelile sau răutăţile oamenilor. El îi poate schimba pe cei care se lasă schimbaţi.

Iubirea, iertarea, înţelegerea, mijlocirea şi mustrarea făcută cu bunătate, împreună cu binele făcut celor ce te urăsc, sunt cele mai puternice arme.

Cât timp vei condamna – judecând – pe cei ce te-au nedreptăţit şi vei refuza să-i ierţi, te vei expune singur robiei şi căderii în lucruri mai grave decât acelea pe care nu le ierţi altora, ca să te convingi singur şi pe pielea ta că de fapt, tu eşti mult mai rău şi ceea ce face diferenţa este HARUL. Iar în plus, lanţurile robiei te vor obliga să plăteşti tot ce datorezi „căci ştie inima ta cât rău ai făcut şi tu...”

Şi la sfârşit vei înţelege că – dacă vrei să fii liber – trebuie să accepţi să trăieşti în calitatea şi în raiul dragostei ce iartă totul.

Când cei care conduc convoiul o iau razna, le-o poţi spune, dar numai cu o inimă ce mustră din dragoste şi bunătate, nu ca

să condamne, nu ca să judece şi nu ca să critice; însă dacă se poate, pe lângă poziţionarea în spărtura prin mijlocire, corectează pe cel greşit prin mustrarea unei inimi care suferă pentru el.

*

Câtă vreme gândesc, simt, trăiesc şi acţionez de unul singur – în şi doar prin sufletul meu – chiar dacă lucrez „pentru DOMNUL”, nu sunt decât un pui de Ismael groaznic şi greu mirositor. Dar în momentul în care mă unesc prin duh, în cer, cu HRISTOS, perspectiva se schimbă. Şi chiar dacă voi spune aceleaşi lucruri, le voi spune din unirea cu DOMNUL, ceea ce înseamnă cu înţelegere, cu dragoste şi bunătate, la timpul potrivit şi în urma mijlocirii pentru persoanele cărora le este destinat mesajul.

Degeaba mustru un păcat cu sabia lui Ioab, câtă vreme nu ard pentru omul ce l-a săvârşit – ca Pavel.

Dacă lovesc păcatul, dar nu ţin seama de inima omului, nu sunt decât un vânător ismaelit, indiferent şi ucigaş.

Cum va putea suporta un copil poverile şi luptele vieţii unui adult?

Hrana tare condamnă fraţii carnali la înfometare, căci nu o pot dori şi nu o pot digera. Lecţii care pe tine te-au costat suferinţe groaznice în foc, nu le vei putea învăţa pe nimeni.

Poţi doar să-i atragi spre locul în care se trece prin moarte spre viaţă, prezentând diferenţa dintre ele şi bucuriile vieţii duhovniceşti şi libere. Dar chinurile morţii, fiecare le trăieşte singur. Fiecare îşi va pierde singur viaţa pentru DOMNUL – dacă va dori! – şi o va câştiga într-o Viaţă de Înviere şi libertate.

Dar acţionând sufleteşte şi despărţit de DOMNUL nu oferi decât mortăciunea batjocurii lui Ismael.

A acţiona împreună cu DOMNUL nu înseamnă a acţiona la primul impuls, ci din sentiment lăuntric trăit în locurile cereşti, crezând, nădăjduind şi suferind totul.

*

Alege să-L cunoşti pe DOMNUL din credinţa celuilalt

frate, decât să fii un bigot care doreşte să-i împingă cu forţa credinţa ta pe gât. HRISTOS este în fiecare creştin şi Îşi doreşte să fie cunoscut din fiecare mădular de către celelalte mădulare. Dar ce puţin interes avem pentru chipul DOMNULUI din fratele nostru, şi ce mare interes pentru slava deşartă de a ne ridica pe noi pe piedestal deasupra celorlalţi, ca să avem de unde să le putem turna pe gât credinţa noastră – vor sau nu, le place sau nu le place, au dor după ea sau nu – ce mai contează pentru noi aceasta?...

Contează că este credinţa noastră şi vrem să o impunem şi să ne adunăm adepţi, de dragul nostru de a fi ceva prin chiar credinţa noastră în Domnul; iar dacă ne putem crea şi un imperiu, îl vom menţine cu orice preţ.

Amară apă, ucigaşă inimă ruinată de mândrie...

Căci dacă credinţa ta are vreo valoare, aceasta se arată în măsura în care-i atrage pe ceilalţi la Domnul tău în care crezi, în măsura în care îi uneşte cu El şi ÎL descoperă pe EL. Orice alt scop este sectar, fanatic, subiectiv, terorist și dictatorial.

Dacă cineva nu e atras de tine la Domnul, este din cauză că TU NU eşti unit cu DUMNEZEUL tău. Şi-atunci degeaba predici, faci, condamni, înveţi şi dai sentinţe. Te lupţi cu pumnii-n vânt; căci te-ai lepădat de Domnul despărţindu-te de El, pentru arcul batjocurii lui Ismael sau pentru ciorba lui Esau ori pentru duhul lumii care te-a legat când hoinăreai cu porcii pentru roşcove... Se termină şi astea şi îţi vei aminti, cu dor şi cu drag, de gustul pâinii din belşug din Casa Dragostei de TATĂ, şi te vei alipi de EL devenind un singur duh cu EL.

Dar caută-L pe DOMNUL tău în fraţii tăi. Fă-ţi din aceasta un scop; şi le vei maturiza funcţionarea ca şi mădulare, şi te vei delecta cu bucate miezoase. Fiecare are o comoară nepreţuită – în lăuntrul lui – care este DOMNUL. Stârneşte-l pe fratele tău să-L manifeste punându-i întrebările tale de dragul părtăşiei inimilor, nu de dragul unor puncte de vedere sau a unor diferenţe. Treci peste bariere şi diferenţe: sunt diferenţe de mădulare – nu de filiaţie, de funcţionare – nu de viaţă! Gustă şi

bea cu sete din DOMNUL tău ce locuieşte ascuns în adâncul inimii fratelui tău. Caută-L aşa cum ÎL cauţi în duhul tău, în Scripturi, în părtăşia sfinţilor împreună. Caută inima fratelui tău, de dragul DUMNEZEULUI tău şi din dragoste de frate.

Dedică-te părtăşiei inimilor, legăturii frăţeşti. Biserica e plină de învăţături, de daruri, de slujbe, de cuvântări despre HRISTOS, dar suferă căci nu este unită prin părtăşia frăţească venită din inimi flămânde şi doritoare de fraţi, de inimi unite prin lumina în care se vede şi omul şi DOMNUL. Gustă-L pe DOMNUL şi iubeşte omul.

Arată-ţi interesul pentru HRISTOS din om, şi inima lui – fie departe, fie aproape de DOMNUL – va tresări, căci a gustat măcar o dată din Minunăţia Bunătăţii LUI. Şi poate nu-ţi va povesti decât o experienţă apusă, dar tu te vei îmbogăţi cunoscându-L mai mult pe DOMNUL prin aceasta, iar duhul fratelui tău se va înviora...

*

Este o primejdie şi o mare amăgire – care te momeşte – să cazi în capcanele propriei tale gândiri, ca să trăieşti în deşertăciunea gândurilor tale, ca majoritatea oamenilor, şi să pierzi relaţia profundă, esenţială şi decisivă pentru toată profunzimea şi calitatea vieţii tale creştine: relaţia vie a inimii tale cu inima lui DUMNEZEU, care trăieşte în tine şi care locuieşte în cerul al cărui cetăţean eşti şi tu, în HRISTOS.

*

Adorarea Domnului este relaţie cu El.

Sarcina mijlocirii este relaţie cu DOMNUL.

Cercetarea pe care ţi-o face DUHUL DOMNULUI este relaţie cu EL.

Iertarea acordată de DOMNUL este relaţie cu EL.

Savurarea LUI în lăuntru este relaţie cu DOMNUL.

Închinarea prin intrare în Sala şi la Tronul HARULUI este relaţie cu DOMNUL.

Dorinţa care te arde în inimă cu sete şi foame după DOMNUL este un pas în relaţia cu EL.

Amintirea cu recunoştinţă a bunătăţilor DOMNULUI pentru tine – din trecut – este relaţie cu EL, dar relaţia cu DOMNUL merge mult mai adânc şi infinit mai departe…

*

Este o mare diferenţă şi un mare HAR să deosebeşti trăirea prin raţiune (prin gândire, prin informaţiile pe care le importi sau le exporţi, mai ales, şi prin curiozităţi), de trăirea prin inimă.

Trăirea în robia sufletului (prin raţiune, emoţie, voinţă), trăirea în robia trupului (prin senzaţii şi pofte), trăirea în robia temperamentului şi a energiei naturale (care este un amestec ce te atrage în vârtejul lui pentru a face orice: de la cel mai groaznic păcat la cea mai mare ambiţie – inclusiv pentru DUMNEZEU sau pentru oameni), toate sunt trăirile tale, prin tine însuţi, dar cu inima despărţită de inima DOMNULUI şi despărţită de fraţi.

Când începi să trăieşti în experienţă prin omul lăuntric (prin duh) relaţia conştientă cu DOMNUL, atunci raţiunea devine slugă, nu stăpân.

Nu mai eşti sclavul raţiunii, nu mai trăieşti prin gândire, ci o foloseşti ca roabă ca să exprime minunea vieţii lăuntrice, a trăirii prin duhul cu DOMNUL, în viaţă, între semeni. Se schimbă centrul. Sabia raţiunii intră în teacă, iar omul lăuntric (duhul înviat de DUMNEZEU) defrişează deşertăciunea propriei gândiri ruptă de inimă, ruptă de relaţia lăuntrică prin duhul cu DOMNUL.

Nu este suficientă credinţa că ești fiu: trebuie să şi trăieşti în drepturile filiale, unul esenţial fiind viaţa inimii curate, viaţa lăuntrică – minunăţia VIEŢII lui HRISTOS în tine – pe care o trăieşti şi o savurezi cu inima, din lăuntrul tău, sau care se adapă şi se hrăneşte din Pomul Vieţii – care este HRISTOS – în duhul tău; şi nu din pomul cunoştinţei raţiunii prin care fugi de rău, dar nu mai scapi de el, şi faci binele, dar niciodată destul.

Binecuvântată este minunăţia trăirii vieţii cu inima curată prin duhul – omul ascuns al inimii – la uşa căreia raţiunea este servitoare (slugă).

*

Dacă vrei să-ţi poţi iubi fraţii, îngenunchează-ţi creierul la uşa inimii şi intră, în duhul. Câtă vreme vrei să iubeşti cu capul, vei eşua, că fraţii gândesc diferit; ei sunt diferiţi prin tot ce sunt– mai puţin prinViaţa lui HRISTOS din duhul lor. Nu poţi iubi ceva ce nu accepţi, iar dacă a iubi pe fraţi – a căror doctrină teologică, a căror gândire şi acţiune te taie şi te roade – e foarte greu, cum să mai vorbim de iubirea duşmanilor?

„Căci dacă iubeşti doar pe cei ce te iubesc, ce răsplată mai vrei?”

Numai duhul tău – în lăuntrul căruia este ISUS – va putea să iubească, să accepte şi să ardă de dorul de a ajuta pe oricine – oricât ar fi de imposibil sau dificil şi diferit de tine. HRISTOS unit cu inima ta – care nu mai trăieşte după capul tău, ci după viaţa din lăuntru – vor putea iubi.

Dar capul tău, mai mult decât cunoașterea binelui și răului, nu-ţi crează decât robie, sub deşertăciunea gândurilor lui, câtă vreme trăieşti prin el şi nu prin duhul tău născut din DUMNEZEU.

„Materia cenuşie” este slugă bună, dar ca şi trupul, este o stăpână groaznică.

*

A sta la taifas cu tine însuţi, a scrie scrisori în gând, a dialoga în gând cu cineva cu care ai dori să vorbeşti, nu sunt decât forme de manifestare a părţii raţionale a sufletului tău care ţine cu orice preţ să-i rămâi rob. Dacă nu reuşeşte cu teologia, va încerca alte momeli, care mai de care mai atrăgătoare prin mijloacele lor de amăgire, în a te subjuga deşertăciunii propriilor tale gânduri, numai ca să nu fii liber să trăieşti Viaţa lui HRISTOS în slobozenia şi minunăţia ei din duhul tău.

Viaţa lăuntrică nu se manifestă nici în urma gândirii tale, nici în urma muzicii şi a rugăciunii cu mintea sau a vorbirii şi cântării în limbi, ci prin întoarcerea persoanei spre HRISTOS din duhul, prin deschiderea inimii pentru El şi aşteptarea

HARULUI părtăşiei cu Viaţa LUI.

Doar viaţa lăuntrică deblochează mintea din hiperactivitate (care poate fi generată foarte des de oboseală, nu doar de obiceiul, prost, de a gândi foarte mult), împreună cu odihna trupului.

*

Nu împovăra pe nici un om cu poverile tale, ci numai pe DOMNUL. EL ţi le-a dat ca să le porţi doar tu împreună cu El. Adu-le LUI mereu şi numai LUI, şi vei fi scăpat de multe vorbe amare împotriva altor fraţi ai tăi care te rănesc atât de adânc „zidind Sionul cu sânge”.

Ascunde-i în dragoste în inima ta, şi vino în mijlocire cu ei înaintea Scaunului de Judecată al lui HRISTOS, îngenunchind în faţa Tronului de HAR al TATĂLUI aşa ca Daniel: „eu şi poporul MEU am păcătuit”... Şi stai în spărtură pentru ei.

Pentru un singur om, DOMNUL e gata să ierte Ierusalimul – nu vrei să fii acela tu?

*

Mi-am dorit atât de mult Unitatea TRUPULUI lui HRISTOS, încât am căzut zdrobit sub această povară.

Am fost rănit de cei ce „zideau Sionul cu sânge” până acolo unde am zis: „DOAMNE, scoate inima mea din mijlocul lor”.

Şi atunci am înţeles că moştenirea mea nu este poporul DOMNULUI, ci ÎNSUŞI PREAIUBITUL meu SCUMP RABUNI, ISUS.

Cine ar putea uni aceste triburi sălbatice şi diferite în care fiecare casă părintească îşi urmează rânduielile proprii şi fiecare face ce este drept în ochii lui?... Cine poate uni acest popor în care fiecare pune mâna în gâtul fratelui său şi se spintecă unul pe altul cu sabia?...

Şi m-am tras deoparte să-L înţeleg pe DOMNUL meu,să-L iubesc şi să-L slujesc, văzând ce se întâmplă între timp.

Sunt o parte din acest popor (al DOMNULUI), dar iau calea pribegiei, căci nu pot sta între ei fără să-i mustru şi nu pot

sta cu ei fără să fiu zdrobit de suferinţa pe care o văd între ei şi care mă doare adânc.

Cine-i poate uni? Duşmanul...? Dar n-au destui? Robia...? Încă o mai suportă? Nu ştiu, TATI.

Plec căutându-Te, avându-TE dar nu destul şi nu ştiu dacă vii cu mine... Ştiu doar că m-ai dus afară. Şi nu-mi cunosc drumul pribegiei, dar pe TINE TE cunosc – cât de cât – şi ştiu că vei fi cu mine chiar şi în adâncurile topitoriei, de aceea nu mi-e frică. Întâmple-mi-se orice mi s-ar întâmpla, dar trebuie să plec. Numai TU ştii unde voi ajunge. Simt că mi se vindecă rănile lăuntrului şi devin liber de judecăţile pe care le-am rostit – sau pe care le-ai tăiat TU, DOAMNE în lăuntrul meu, asupra poporului acesta. Ştiu că e al TĂU şi-i vei rezolva viitorul. Şi-n infinitul pribegiei mele voi suspina pentru vindecarea lui, dar nu mai pot trăi între ei, căci mor. Sabia gândirii, care ai îngăduit să o am, mă ucide între ei. O arunc sau o păstrez pentru fiarele sălbatice care poate mă vor hăitui...

Unde, încotro, DOAMNE?

Înainte, pribeag, unit în lăuntru cu TINE, unit în gândire cu cerul, dar DOAMNE, chiar singur?

TU ştii!...

*

Uneori durerile morţii sunt de fapt durerile naşterii!

Şi când de fapt aşteptai moartea, se naşte un copil!

*

Dacă vrei să scapi de gândurile prin care-i judeci pe cei ce „zidesc Sionul cu sânge”, pe cei prin care DUMNEZEU a-ngăduit să fii tăiat adânc, pe cei la care „duhul tău nu poate intra la sfaturile lor”, atunci roagă-te pentru iertarea lor, pentru lumină şi cercetare pentru ei, pentru binecuvântarea lor, pentru ieşirea lor din răul în care zac, pentru putere ca să-i poţi ierta, şi vei fi vindecat de gândurile care-ţi tăiau mintea când îi judecai.

*

Unitatea TRUPULUI lui HRISTOS – dacă-L vezi şi după ce-L vezi – nu este uniformizarea LUI, nici unificarea într-o

singură mare biserică planetară, caun imperiu, condusă de unul sau mai mulţi oameni...

Unitatea este facută şi realizată în DUHUL.

Dacă eşti născut din DUMNEZEU îi vei iubi pe fraţii tăi, iar dacă este un timp în care nu-i poţi iubi pe toţi – mai ales pe cei care te-au zdrobit, te-au tăiat sau te-au vândut, ori au atâtea păcate şi răni care miros greu – va veni un timp când vei creşte în dragoste şi în cunoaşterea DOMNULUI, când ţi se va lărgi inima şi nu vei mai fi un sectar pentru care tot ce e mai bun este doar în grădina sau în staulul său...

Pentru unitatea poporului lui DUMNEZEU nu cere alt împărat decât pe DOMNUL tău şi nici alt judecător decât pe DUHUL SFÂNT.

Triburile lui ISRAEL nu aveau nevoie de Saul împărat. Ele trăiau în binecuvântare deplină sub judecători, deşi erau diferite şi aveau multe case părinteşti. Şi ce judecător mai bun decât Samuel aveau în acele timpuri?

DOMNUL voia să fie Împăratul lor şi le rânduia în fiecare generaţie un judecător. Dar ei voiau să fie ca neamurile, ISRAELUL ca celelalte popoare... Însă, chiar dacă poporul DOMNULUI trece prin idolatrie şi prin toate grozăviile, el este al DOMNULUI prin legământ etern şi DOMNUL îl judecă şi îl va corecta.

Nu cereţi pe pământ o singură biserică, fiindcă ea există şi este MIREASA lui HRISTOS – BISERICA UNIVERSALĂ – TRUPUL DOMNULUI, în care se află cei născuţi din DUMNEZEU din toate veacurile.

Nu cereţi o singură culoare de biserică – DUMNEZEU împarte lumina în curcubeu.

Nu cereţi ca Trupul să fie numai picior sau numai deget, ori numai ochi sau fără fiere. Trupul are multe mădulare, legături şi încheieturi. Iar când vreţi să daţi pe cineva afară, nu pentru un păcat, ci pentru că în afară de credinţa mântuitoare în jertfa lui HRISTOS el mai crede şi altceva din Biblie într-un fel pe care voi nu-l puteţi suferi – e dureros – curge sânge.

Nu plângeţi ca după mort când se despart fraţii, când se rupe adunarea. Capul Trupului – care e DOMNUL HRISTOS – a îngăduit să fie aşa.

Iar când tu trebuie să pleci dintr-o adunare pentru că eşti tăiat, înfometat, însetat şi zdrobit, du-te, dar roagă-te pentru adunarea din care pleci.

Suntem fraţi!

Prin ruperea adunării se naşte de fapt o altă casă părintească.

Când se desparte fiul şi lasă pe tată şi pe mamă pentru mireasa lui şi pentru a forma o casă, iar ei rămân bătrâni şi singuri, e dureros, dar se naşte o casă în ISRAEL.

Prin plecarea unui mădular – nu de dragul lumii de acum – DUMNEZEU îl cheamă să funcţioneze în altă încheietură a Trupului, unde el are nevoie de ea sau ea are nevoie de el.

Decât să stai în pustiu un an, doi, şapte sau zece ani în faţa Iordanului, când simţi şi ştii şi ai deplină încredinţare că pentru tine chivotul DOMNULUI despică apele – urmează-l!

Triburile lui ISRAEL porneau în ordine diferită, fiecare după steagul lui. Dacă steagul seminţiei tale flutură falnic în vânt, iar tu îi vezi măreţia şi simţi puterea vântului duhovnicesc care-l înalţă – urmează steagul vostru.

Familia unde te naşti nu trebuie să fie neapărat familia în care mori.

Poate vei fi ginere pentru o Rahelă mai scumpă decât tot pământul...

Dacă simţi că mori stând în spărtura zidului bisericii tale, ieşi!

Poate se surpă zidul şi pe ruinele lui va veni un Neemia sau un Zorobabel care va zidi biserica.

Nu-ţi da viaţa pentru un cadavru.

Sau poate DUMNEZEU are nevoie în acea spărtură de alt mădular prin care va vindeca MÂNTUITORUL, DOMNUL şi MEDICUL tău, spărtura care pe tine te ucidea.

„Îti voi lua ce ai mai scump în ochi, dar să nu plângi ca după mort”.

Se rup biserici. Se despart fraţi mai dragi ca Ionatan pentru David. Se desparte Barnaba de Pavel.

Nu plânge. Toate împreună – şi „cea mai mică fărâmă din pulberea lumii" – lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe DOMNUL.

Te vei mira peste ani de zile, când poate vei îmbătrâni, s-ajungi prin biserici unde tu ai fost şi care s-au rupt, ce minunate case părinteşti a creat STĂPÂNUL tău care zideşte Biserica, Mirele tău care-şi găteşte şi-şi împodobeşte Mireasa, multicolor ca şi un curcubeu, cu fiecare încheietură vindecată perfect, cu fiecare mădular armonios înmănunchiat în Trup.

DUMNEZEUL tău e BUN şi BINEFĂCĂTOR. EL transformă – pentru cei ce ÎL iubesc – cel mai mare rău în cel mai mare bine!

Nu plânge!

Zelul sabiei lui Petru, care a însângerat grădina Ghetsimani cu alt sânge decât cel al sudorilor MÂNTUITORULUI curs pentru iertarea ta, a făcut posibil ca în casa marelui preot să existe dovada dumnezeirii lui HRISTOS: urechea vindecată a lui Malhu.

Barnaba a rămas fiul mângâierii şi după despărţirea de Pavel, dar lucrările lor erau diferite. Până într-un loc a fost nevoie să meargă împreună.

Nu plânge pentru cei ce nu se mai învoiesc să meargă împreună cu tine după ISUS, şi nici pentru cei cu care tu nu-L mai poţi urma pe ISUS – DOMNUL.

Sunt diferite lucrări, dar este Acelaşi DOMN.

Sunt diferite slujbe, dar este Acelaşi STĂPÂN.

Sunt diferite daruri, dar este Acelaşi DUH care împarte fiecăruia după cum voieşte.

Acum întrezărim Trupul, atunci ne vom minuna de MIREASA în care ne-a aşezat DOMNUL, PREAIUBITUL nostru MIRE.

Acum ne dor adânc rupturile, atunci vom cânta şi vom striga de bucurie pentru locul minunat în care am fost aşezaţi,

după chemarea lui HRISTOS, după măsura de credinţă a fiecăruia, după talantul fiecăruia – toate spre lauda slavei HARULUI SĂU.

Nu plânge. Dacă te doare, spune-I LUI. Dacă nu înţelegi, cere-I să îţi arate ce nu vezi. Dacă nu poţi ierta, roagă-te să te scoată EL din neputinţă, prin soluţia şi puterea LUI nelimitată. Dacă eşti sectar şi ai dori să fii altfel dar nu poţi, du-te la IUBITUL tău: EL îţi va lărgi inima şi îţi va creşte dragostea în cunoaştere. Dacă eşti bigot şi vrei să îţi impui credinţa ta altora cu arcul batjocorii lui Ismael sau cu sabia lui Ioab – din râvnă şi zel pentru HRISTOS – fă-o! Atunci îl vei cunoaşte pe Isac, dar şi pe TATĂL tău; atunci vei auzi sentinţa lui David să ţi se pogoare perii însângeraţi în Locuinţa morţilor (căci ai omorât mari căpetenii şi oameni mai drepţi decât tine), şi vei muri la altarul pe care l-ai slujit – sau te-ai înşelat că îl slujeşti – cu sabia, când trebuia să îl slujeşti cu împăcarea, cu iertarea şi balsamul.

De crezi că se răstoarnă slava lui HRISTOS dacă tu nu propteşti chivotul, pune mâna pe el! Şi vei mări prin moartea firii tale gloria DUMNEZEULUI Cel VIU!

Dacă ţi-e foame şi nu vrei să paşti oile, ci să devii vânător, iar vânatul fuge de tine şi foamea te omoară, vinde-ţi dreptul de întâi născut! Şi-atunci vei şti ce-nseamnă să trăieşti din sabia ta...

De nu-i destul de mare ISRAELUL ca să îţi găseşti o fată din poporul DOMNULUI şi te atrag fetele filistenilor netăiaţi împrejur cu inima, du-te! Ca să cunoşti atunci ce este o Dalilă, ce-nseamnă să te părăsească DUMNEZEU şi să fii orb pe toată viaţa !... Iar dacă devii hotărât să ÎL urmezi pe DOMNUL pe moarte sau pe viaţă, vei şti şi ce înseamnă să nimiceşti cu o singură lovitură mai mulţi duşmani la moartea ta, decât tot timpul vieţii tale...

Dacă vrei să te lupţi cu DUMNEZEU pentru o binecuvântare ca şi Iacov, luptă-te! Vei şti atunci ce mare e puterea LUI care te va marca pe toată viaţa, dar vei fi şi binecuvântat!

Nu plânge!

DOMNUL e BUN şi-NDURĂTOR cu cei ce-L caută şi ÎL iubesc, dar „grozav lucru este să cazi în mâinile DUMNEZEULUI Cel VIU” şi „vai de cel ce face cu nebăgare de seamă lucrarea DOMNULUI”.

Dacă doreşti să fii un slujitor al lui HRISTOS prin forţa cărnii firii tale, cu focul ei străin, vei şti atunci şi vei cunoaşte ce-nseamnă să mori prin foc şi ce înseamnă să fii sărat cu foc!...

Trăieşte în inima ta în întregime pentru DOMNUL şi EL va face din tine ceea ce a hotărât din veşnicie: o minunăţie care va fi asemenea chipului SĂU.

Lasă-te lucrat în inima ta. Dorinţele tale cele mai arzătoare vor fi mijloacele rele sau bune, plăcute sau nu, frumoase ori îngrozitoare prin care DUMNEZEU – prin rezultatul lor – te va schimba şi te va corecta.

Iubeşte-L pe EL din toată inima ta şi celelalte lucruri le rezolvă EL, după „Voia LUI bună, plăcută şi desăvârşită”.

*

Trăieşte prin duhul tău având mintea ca ajutor, dar nu trăi prin minte, căci devii sclavul ei.

*

Sunt răni pe care nu le vindecă decât inima lui DUMNEZEU – cu care intri în părtăşie prin lăuntrul tău...

*

Iar dacă DOMNUL zice: „caut un om care să stea în spărtură ca să vindec Ierusalimul”, tot EL rosteşte pentru celelalte naţiuni că „nici dacă Noe, Daniel şi Iov ar fi în mijlocul lor” nu le va salva de la distrugere sau din robie, ci „ei îşi vor mântui doar sufletul lor” (Ezechiel 14).

Şi doar prin Noe DOMNUL a salvat omenirea de la dispariţie...

*

Câtă vreme inima ta se hrăneşte cu lăturile fiarei câinelui raţiunii – care sunt gândurile – acesta mereu te va hăitui şi te va muşca. De fapt tu mănânci din pomul cunoştinţei binelui şi

răului încercând să ÎL cunoşti, cu mintea ta, pe DUMNEZEU. Chiar dacă primeşti înţelegerea ca un dar de sus, eşti hăituit din nou de această fiară sufletească feroce, hămesită şi de nesăturat – cât timp trăieşti prin forţa ei. Şi inima ta va fi sfâşiată şi extenuată de atâtea gânduri pentru lucruri pe care nu le înţelegi. Chiar înţelegerea experimentată ca dar, naşte probleme care sunt mereu de rezolvat pentru această moară fără fund şi fără oprire care este mintea – pentru cei care trăiesc prin ea...

Aducerea aminte a faptului că eşti un fiu născut din DUMNEZEU şi cetăţean al cerului – nu doar fiul lui Adam – oferă odihnă, armonie şi împăcare în fiinţa distorsionată de cunoaşterea binelui şi condamnarea răului, care nu au sfârşit...

Cunostinţa despre DUMNEZEU din Biblie, prin care cauţi să înţelegi lumea şi pe DUMNEZEU, îţi poate crea o nefericire asemănătoare cu făptuirea răului – cât timp nu ai părtăşie cu DOMNUL prin duhul.

„Legea şi prorocii au ţinut până la Ioan Botezatorul”, dar de atunci „Împărăţia lui DUMNEZEU se ia cu năvală”, „căci HARUL şi ADEVĂRUL au venit prin ISUS HRISTOS”.

Deşi DUMNEZEU e unitar, să nu credem că dacă privim la umbra LUI L-am şi zărit. A sta la sfatul DOMNULUI înseamnă a fi una cu inima LUI.

„Să vă iubiţi unii pe alţii căci astfel aţi împlinit legea lui HRISTOS.”

Dar nu-L privi pe TATĂL prin Vechiul Testament, fără să fii unit cu EL în duhul prin Dragostea Fiului care ne-a adus HARUL şi Adevărul.

A cunoaşte Adevărul înseamnă a-L cunoaşte pe HRISTOS în experienţa ta şi a umbla în unitate cu EL.

Nu goana după informaţii biblice ori idolatrizarea Bibliei, care îţi oferă informaţii despre DUMNEZEU pe care de cele mai multe ori le înţelegi sufleteşte, te vor mântui. Nici gând!

Pe DUMNEZEU ÎL cunoşti prin dragostea inimii tale.

Mintea nu e decât pridvorul în care te păzeşte câinele judecăţii raţionale, dar inima e tinda prin care vezi camera

slavei locuinţei lui HRISTOS din duhul tău.

Informaţiile biblice preluate de minte, dar amestecate şi frământate cu credinţa inimii, te vor duce la cunoaşterea lui Hristos, prin experienţă.

Simplele cunoştinţe frământate şi măcinate de minte nu produc decât îngâmfare, iar când sunt folosite în puterea firii (puterea naturală a sufletului), pot distruge, pot dezbina, dărâma şi ruina pe cei împotriva cărora sunt folosite. Ismael, Esau, Ioab, Nadab şi Abihu, Uza, Ahitofel, Core, Datan şi Abiram sunt exemple de lucrări în puterea omului, dar fără DOMNUL şi despărţite de HRISTOS.

Predicarea lui HRISTOS din invidie şi din duh de ceartă sunt şi ele exemplul „jertfei nebunilor" şi al „celor ce fac cu nebăgare de seamă lucrarea DOMNULUI".

DUMNEZEU iubeşte omenirea mai mult decât Legea, dovadă că a despărţit legământul jertfelor repetete de animale – peste care cobora mânia DOMNULUI – ca înlocuitor al omului (sângele lor aducând absolvire de păcate), şi a jertfit pe FIUL SĂU o dată pentru totdeauna: pentru mântuirea celor ce se pocăiesc de păcatul lor din prezent, trecut şi viitor – încrezându-se în ISUS ca MÂNTUITOR – şi pentru eliberarea de legea păcatului şi a morţii prin Legea DUHULUI de Viaţă care trăieşte în cei mântuiţi (născuţi din DUMNEZEU).

Iar cel mântuit are două şanse: să trăiască prin sine propria viaţă carnală (trupească şi sufletească), ori să trăiască prin Viaţa lui HRISTOS ce locuieşte în el prin DUHUL SFINT.

Nu e uşor şi simplu, dar DUHUL DOMNULUI te va învăţa fiecare pas, mereu şi iarăşi, până vei reuşi să-l faci – dacă vrei fericita slavă a slobozeniei copiilor lui DUMNEZEU. Iar dacă nu, vei trăi în robia trupului (prin senzaţii, pofte şi patimi), a sufletului tău (prin gânduri, sentimente, stări sufleteşti şi prin voinţă, adică prin decizii, atitudini, sentinţe şi acţiuni), sau a ambelor.

Iar robia sufletului este şi urmarea DOMNULUI după capul tău şi nu după DUHUL SĂU.

Cuvântul e scris, dar DUHUL îi insuflă Viaţă. Cuvântul poate fi viu prin DUHUL, înţeles şi folosit prin DUHUL, ori poate fi literă şi slovă care ucide, chiar dacă e Nou Testamental! – dacă e folosit prin carne.

Dacă inima ta nu are încredinţarea să facă un lucru, atunci împlinirea prin forţa firii a Cuvântului te va mutila duhovniceşte. E drept că Agar, firea, va naşte o slujire firească – amestecătură care nu va moşteni Împărăţia cerului, ci va arde în foc!

Şi e tot atât de adevărat că inima – din dorul de a-I sluji DOMNULUI – începe să slujească prin fire la început, până ce va trăi mişcarea, sentimentul şi înţelegerea duhului. Căci atunci deosebeşte între fiul batjocoritor al sclavei – care-i va fi duşman toată viaţa – şi lucrarea duhului care e mică, surâde, meditează în taină şi rodeşte târziu, dar e moştenitorul bogăţiilor slavei lui HRISTOS şi al Învierii LUI. Cu fiecare vreme care trece se măreşte diferenţa între cele două slujiri: slujirea firească vânează iscusit; Duhul păstoreşte blând ascultând de TATĂL.

La fiecare nou început pendulăm între cei doi, până ce prin HARUL DOMNULUI, dacă-L dorim pe EL dar nu altceva, şi suntem sinceri în inima noastră, deosebim şi învăţăm să umblăm călăuziţi de DUHUL DOMNULUI.

*

Uneşte-ţi mintea cu cerul, dacă vrei să scapi de deşertăciunea gândurilor tale moarte şi ucigătoare.

Uneşte-ţi inima cu DUHUL DOMNULUI din omul dinlăuntru, dacă vrei să scapi din robia sufletului tău şi de puterea lui naturală, religioasă, legalistă, neiertătoare și distrugătoare.

Nici mintea neunită cu cerul, nici sufletul neunit cu duhul nu-ţi vor fi de folos spiritual, ci te vor neferici şi vor face ravagii în jurul tău. Învaţă să trăieşti în DUMNEZEU şi vei fi roditor, slobod şi bucuros, savurând şi debordând viaţa din DOMNUL.

Dacă mintea ta e unită cu cerul şi inima ta e unită cu duhul, între acestea nu mai poate trăi nimic necurat – nici

suflet, nici carne – ci DUMNEZEU va curge de sus şi din lăuntru prin toată fiinţa ta, care eşti creat fără deşertăciune, fără îngâmfare, fără judecare şi răzbunare (căci acestea din urmă nu vin din cer).

Numai când te separi de cer şi de lăuntru, atunci pot pătrunde vulpile să jefuiască viile.

*

Nu-mi este dat să mă hrănesc cu mine însumi. A revizui este un lucru, dar funcţionarea ca mădular în Trupul DOMNULUI nu este hrănirea cu concluziile experienţelor trecute – căci rezultatul lor a fost forjat în suflet.

Dăruieşte-te şi hrăneşte-te în funcţionarea prin părtăşie şi slujire a altor mădulare.

*

Un corp trudit e greu de ispitit, dar unul plin de odihnă sau leneş este o cursă pentru duhul omului lăuntric.

*

Nu lăsa ca bucuria de a fi aşezat în HRISTOS şi de a locui în EL, în locurile cereşti, să-ţi fie furată de nimic.

Chiar dacă vei cădea, vino la ISUS şi pocăieşte-te (judecându-te şi condamnându-te pe tine), mărturiseşte-ţi vina şi cere-I DOMNULUI sentimentul iertării; şi cere puterea sângelui SĂU ca să te curăţească. „Veniţi totuşi să ne judecăm, zice DOMNUL. De vor fi păcatele voastre roşii ca purpura, le voi face albe ca zăpada”.

Apoi suferă în tăcere ca întristarea duhului tău ce a gustat moartea prin păcat, să te cerceteze până ce pocăinţa lucrată de DUHUL SFÂNT te va transforma. Şi prin ISUS intră în părtăşie cu TATĂL, venind cu deplina încredere la Tronul Său de HAR, unindu-ţi mintea cu cerul – al cărui cetăţean eşti – în HRISTOS.

Iar dacă nu ai curajul să vii la TATĂL, vino în braţele DOMNULUI ISUS care te aşteaptă spunând: „Pe cel ce vine la MINE nu-l voi izgoni afară”, și care te cheamă zicând: „Veniţi la Mine voi toţi cei trudiţi şi-mpovăraţi şi EU vă voi da odihnă.”

Şi EL te va vindeca şi te va duce la TATĂL.

Bucură-te de iertare şi de calitatea de fiu al TATĂLUI, iar duhul tău zdrobit şi mâhnit va gusta din nou părtăşia cu TATĂL, vindecându-se în braţele LUI.

Chiar după ce ai primit sentimentul iertării, întristarea DUHULUI te va cerceta tot mai mult – pe măsură ce creşti – până ce va curăţi inima ta de orice dorinţă după păcat.

*

Nu cred că reacţia la religiozitate şi la legalism, cât şi faptul că un creştin deţine două cetăţenii – una cerească definitivă şi una pământeană temporară, ca pelerin – trebuie să ne determine să ne hrănim cu gunoaiele şi cu roşcovele întunericului. Constat totuşi, ca o reacţie la frustrarea adusă de legalism şi religiozitate, o fugă în creştinismul carnal şi în trăirea prin fire. Dar dacă ne permitem să savurăm roşcovele întunericului – cu care doar tangentam în mod normal ca străini şi călători pe pământ – pierdem roadele miezoase şi bucuriile cerului care ne hrănesc incomparabil mai bine, nu ne fură viaţa cu lucrurile care nu ne satură şi ne oferă din „bunătatea DOMNULUI, care preţuieşte mai mult decât viaţa”.

Între veselia în carne şi bucuria în duhul curge un fir roşu care desparte pământul de cer; cine nu-l vede este orb, cine n-a gustat diferenţa aceasta este mort, dar cine-şi doreşte roşcovele înseamnă că-şi merită soarta şi anii de robie în suferinţă până îşi va veni în fire – dacă o să vrea aceasta! – când va deosebi şi şi va recunoasşe starea, întorcându-se Acasă (dacă dorul inimii lui după inima TATĂLUI nu s-a stins şi dacă a fost suficient de zdrobit prin suferinţă ca să nu decidă împietrirea).

*

Gândirea este sabie, dar inima curată şi bună este balsam. Dacă gândești cu inima, arunci sabia şi devii un pescar care nu taie peştii răi, ci îi aruncă înapoi în mare. Iubirea vrăjmaşilor nu este fructul cunoştinţei, al „bibilicii” şi al cerebelului, ci este rodul duhului. Cunoştinţa mentală este carnală. Înţelegerea venită din experienţă este o torpilă care sparge puterea fiarei raţiunii şi este uşa care se deschide spre cunoaşterea lăuntrică a

DOMNULUI. Rolul minţii este de unealtă, nu de conducător, iar prin ea pătrundem la unirea cu DOMNUL, în cer, cu duhul. Dacă gândirea se subordonează duhului pentru unirea cu DOMNUL, este folositoare, dar dacă trăim prin gândire, ea ne va devora ca o fiară.

În locul Preasfânt sudoarea pute ca porcul. Decât un vânător ismaelit, mai bine jertfă pe altar. Nu-ţi depăşi graniţele chemării, nu te screme să fii ceea ce nu ai fost creat şi încapacitat ca mădular, dar nici nu renunţa la măsura ta de credinţă.

*

Bunătatea sufletească, indiferent că e rezultatul instrucţiei familiale, şcolare, religioase sau că este devoţiune, ori rezultatul sentimentelor care s-au investit în tine trezindu-le pe ale tale să se manifeste, nu durează decât până reuşeşte cineva să te scoată cu adevărat din sărite („din papuci”).

Adevărata bunătate este cerească şi este rodul lăuntric al duhului, pe care poţi să-l guşti, de care poţi să te bucuri, cu care poţi să te saturi şi să fii fericit că prin HRISTOS se manifestă în tine.

Câtă vreme trăieşti doar în minte, în sentimente sau în acţiuni, nu pătrunzi cerul care locuieşte în tine prin DUHUL. Acolo este Izvorul Vieţii – DOMNUL HRISTOS.

Dacă nu trăieşti în Prezenţa DOMNULUI, în duhul, şi dacă nu te hrăneşti cu DUMNEZEU, atunci tot ce produci sau făptuieşti nu e decât o mizerie.

*

Alcoolul întunecă simţurile spiritului şi stinge focul rugăciunii.

*

Dacă pofta altor lucruri – chiar strict necesare şi superioare calitativ – îţi aprinde inima şi o vei lăsa să ardă, te vei trezi că dragostea ta pentru DOMNUL va fi înăbuşită şi chiar stinsă de dragul unor lucruri care „vor pieri odată cu întrebuinţarea lor”.

Domnul nu le acceptă, tocmai pentru a-ţi feri inima de acest dezastru, până când îţi va muri, treptat, pofta după ele.

*

Nu vei putea transmite altora decât ceea ce te-a învăţat DUMNEZEU pe tine! Orice altceva e ineficient spiritual. De aceea aşteaptă cu răbdare fiecare lecţie la rândul ei şi fii pregătit pentru a o repeta până vei lua examenul pentru care eşti lucrat de DOMNUL.

*

Nu porni singur la drum, nu fă nici măcar un pas, cât timp nu porţi în duhul tău certificarea lui HRISTOS pentru cale – numită trimitere.

Chemarea este începutul.

Pregătirea este procesul calificării pe care o face DUMNEZEU cu tine în atelierul LUI, care poate fi: pustiu, familie, cuptor, încercări, necazuri, foame şi sete spirituală, negarea chemării sau împotrivirea altor mădulare la o funcţionare neadecvată, neperfecţionată și nedefinitivată.

În mod normal, într-o biserică locală normală, certificarea o face DUHUL SFÂNT: „Puneţi-Mi deoparte pe... pentru lucrarea la care i-am chemat”.

Într-o biserică anormală, certificarea poate fi încredinţarea lăuntrică dublată de o funcţionare roditoare şi ziditoare.

Dar cine confundă chemarea şi pregătirea cu trimiterea, va ucide „egipteni”, va fi urât de fraţii cărora vrea să le facă bine, dar nu va rodi împlinirea chemării.

*

Televiziune – Manifestare vicleană a duhului lumii care amuză, atrage, distruge şi fură.

DUMNEZEUL tău este un DUMNEZEU gelos şi în această competiţie nu există rivali – indiferent la ce nivel de perfecţionare îşi ridică omul idolii. Un tron nu poate cuprinde doi stăpâni. Inima ta va alege cine doreşti să plece şi va gusta consecinţele alegerii tale în viitor, cu şanse de schimbare printr-o nouă decizie – dac-o mai apuci!...

Duhul lumii îţi intră în casă printr-un buton, dar DUMNEZEUL tău nu vine decât într-o inimă care-L doreşte cu o dragoste totală.

Fericirea sau nefericirea vin în măsura renunţării sau păstrării a ceva care nu satură, pentru Cel ce te-a creat şi îţi aduce-n viaţă cerul.

Există ceva mai scump decât dragostea inimii LUI?

*

Prezenţa lui DUMNEZEU este răpunsul LUI la setea ta după EL, nepotolită de nimic altceva, care a devenit conştientă de neputinţa şi nimicnicia ei de a-L avea şi de a-L obţine prin eforturile proprii.

*

Percepţia spirituală a lui DUMNEZEU din jurul nostru trebuie să fie identică, în esenţă, cu DOMNUL din lăuntrul nostru, cu DOMNUL din cer şi cu DOMNUL din Cuvânt, că uneori, pentru a ne dezvolta discernământul, DOMNUL poate îngădui în jur – pentru un timp – influenţe spirituale care nu vin din SINE, ci de la Prinţul lumii acesteia, tocmai pentru a-l recunoaşte prin diferenţă pe MÂNTUITORUL – prin DUHUL – de cel ce se preface-n înger de lumină.

Când pacea, liniştea, viaţa, dragostea, smerenia, bunătatea şi bucuria şi întristarea pentru păcat nu însoţesc prezenţa duhului ce îl percepi în jurul tău, atunci acesta este un intrus îngăduit de DOMNUL pentru creşterea puterii tale de deosebire.

DUHUL DOMNULUI e blând şi nu are în SINE nimic ciudat, agitat sau stresant – care nu ştii ce este şi de la care nu ştii la ce să te aştepţi.

*

Înţelegerea ta nu este Cuvântul DOMNULUI.

Amintirile tale nu sunt ziditoare şi nu clădesc nimic în inima celui pe care îl iubeşti, care te interesează şi care îşi doreşte părtăşia cu inima ta. Deşi ai fost format prin ce ai trecut, contează forma şi caracterul care ţi s-au imprimat şi nu procesul de formare – care diferă de la persoană la persoană.

*

Pune-ţi deoparte timp de părtăşie cu DUMNEZEUL tău care te-a creat.

Renunţă-n tine atunci la simţuri, la gânduri, la făpturi şi la planuri, la dorinţe, pofte şi chemări.

Înalţă-te cu duhul tău în ceruri şi intră, prin HRISTOS, la Tronul Îndurării. Acolo te va umple TATĂL, în omul din lăuntru, cu SINE ÎNSUŞI pentru chiar nevoia ta. Nu fi măgar sălbatic, singuratic şi hoinar, departe de STĂPÂNUL tău, ci intră în comuniune cu TĂTICUL tău ce te-a creat ca să te aibă pentru SINE. În taină îţi va linişti făptura prin liniştea din EL ce curge în lăuntrul tău.

Înalţă-ţi duhul tău în ceruri şi intră, prin HRISTOS, în părtăşia TATĂLUI tău. Acolo ţi se vindecă lăuntrul de zbaterile înţelegerii şi ale făpturii. Acolo eşti umplut cu veşnicia ca să mai poţi să mergi un timp pe drum.

*

Între iubirea de sine şi golirea de sine – pentru a deveni în stare să te dăruieşti pe tine însuţi ca să îi iubeşti pe ceilalţi – este o alegere. Iubirea de sine te face un monstru. Golirea de sine şi dăruirea de sine celorlalţi, lucrează în tine chipul lui HRISTOS – dacă eşti al LUI!

*

Flecăreală deşartă, amabilităţi politicoase inutile şi neziditoare,s ufletisme care-ţi fură timpul – iată o parte din hrana pentru energia naturală a cărnii tale sufleteşti.

*

Nu poţi sări peste etapele vieţii spirituale. Le poţi însă pierde, ori, prin HAR, le poţi accelera.

Nu te oferi pe tine nici măcar ca exemplu al minunilor lui DUMNEZEU cu tine, ci oferă-L pe HRISTOS din tine. Căci minunea ce-a făcut-o DUMNEZEU cu tine e aşa de mare încât e incredibilă pentru cei carnali şi sufleteşti. Doar cei care trăiesc în Duhul îi percep realitatea.

Priveşte la ISUS şi duhul tău se va umple de fericire.

Goleşte-ţi inima DOMNULUI ca EL să ţi-o umple, potrivit cu nevoile specifice pe care le scoţi din inima ta, dându-I-le LUI, în cerere. Căci dacă nu Îi dai LUI nevoile tale, inima ta va

rămâne plină de ele şi le vei descărca, involuntar, peste inima altora – care nu ţi le vor putea împlini... Dar când I le aduci lui DUMNEZEU, EL toarnă în locul gol împlinirea celor legitime, – a căror neîmplinire te macină şi te face să suferi.

*

Când ţi-e rănită inima de emoţiile netratate ale altora – care vor să ţi se impună – urmează-L pe DOMNUL în lepădare de sine şi fă-le bine. Biruieşte răul lor prin binelepe care îl oferi, ocupându-te de ei, iubindu-i şi acceptându-i. La timpul LUI, DOMNUL va atinge cu foc emoţiile lor ce se impun prin forţa sufletească, şi, prin spărtura făcută, va curge EL, dacă ei ÎL doresc pe EL din toată inima... Iubirea lor de sine o va trata DUMNEZEU – dacă ei vor dori să ÎL urmeze mai departe...

*

Dacă tu ca şi creştin nu vrei să fii ucenicul Prietenului vameşilor şi al păcătoşilor şi nici să-I împlineşti porunca de a-ţi iubi fraţii, vei fi amar, dezgustător şi împuţit. Nu-ţi lăsa duhul şi inima subjugată de cel căruia îi oferi prietenie, dar fii gata să-ţi iubeşti vrăjmaşii.

Adevărul fără dragoste e sabie. Dragostea fără adevăr este expusă armelor morţii.

*

Fericirea ta se decide şi începe din momentul în care încetezi să-i mai judeci pe alţii şi începi să te judeci numai pe tine însuţi. Aceasta nu îţi anulează discernământul, ci îţi taie dreptul la sentinţă, la bârfă, la sabie şi la stigmatizare.

Şi dacă îţi chiar pasă de cel pe care-l judeci, atunci arde pentru el când cade în păcat şi mijloceşte pentru el atunci când greşeşte.

Dreptatea lui ca rob al DOMNULUI vine de la DOMNUL şi e valabilă în lucrarea lui şi-n sfera lui de acţiune, chiar dacă ea nu te cuprinde, nu te atinge sau nu te include şi pe tine.

*

Cântarea spontană şi liberă în limbi echilibrează fiinţa într-un mod sănătos şi-ţi zideşte inima ca să poţi trăi echilibrat

între două lumi – între lumea în care trăieşti prin trup şi viaţa veşnică din omul lăuntric – sub cârmuirea unui duh zdrobit.

*

Sunt atâtea feluri de oşteni şi seminţii în ISRAEL... De ce vrem noi să le impunem modul nostru de a fi şi trăirea noastră cu DUMNEZEU?

Căci fiecăruia HRISTOS i se descoperă în felul specific lui, iar pentru acelaşi fel de lucrare conduce EL şi pe alţii pe făgaşele străvechi; dar cine suntem noi ca să decidem care e făgaşul DOMNULUI pentru un om sau pentru o Adunare a lui DUMNEZEU?

Acesta este dreptul şi alegerea STĂPÎNULUI. Iar dacă ceea ce EL a lucrat în noi este curat şi pregătit ca să funcţioneze, se va transmite celor destinaţi pentru aceasta, spre desăvârşirea lor în a trăi cu DOMNUL personal şi în a-L oferi specific şi unic, până în ziua când HRISTOS ISUS va fi descoperit cu uimire în toţi cei care-I aparţin LUI în întregime.

Este un lucru a-L dărui pe DOMNUL tău şi altul să-ţi impui crezul tău habotnic, plin de bigotism, de asuprire și de subjugare a altora, cu propriile tale mijloace, făcând astfel lucrarea DOMNULUI cu nebăgare de seamă. Și vai atunci de tine!...

Cu sigurantă, Lucrarea lui DUMNEZEU nu este despărţită de EL, pentru că este făcută de EL ÎNSUŞI, singur sau împreună cu cei prelucraţi de Mâna LUI, prin care EL se manifestă.

Relaţia normală cu cerul, disciplina Duhului şi o inimă sinceră vor acorda neajunsurile fireşti de la începutul folosirii darului divin, cu Armonia DOMNULUI – ceea ce va aduce un timp de pregătire şi de prelucrare în viaţa celui ce-şi doreşte să fie o unealtă în mâna Creatorului său, şi nu un manipulant al talanţilor după mintea cărnii sale sufleteşti.

Iată de ce Lucrarea DOMNULUI este veşnică: pentru că e făcută de DOMNUL prin cel ce îşi uneşte fiinţa cu EL, iar mireasma Vieţii va aduce armonie şi pace prin cel ce o transmite, şi nicidecum neînţelegeri, discordanţe, certuri de

partide şi lăstari de amărăciune, aşa ca un talant folosit – şi vai de cel ce l-a primit dar nu îl foloseşte!... – după capul omului despărţit de dăruitorul Vieţii divine, talant primit după puterea fiecăruia pentru a fi folosit în unitate cu DOMNUL.

Iar dacă ne-a fost dăruit să discernem această diferenţă, totuşi nu avem nici un drept să judecăm, să rostim sentinţe şi să stigmatizăm pe cei care lucrează pentru DOMNUL şi au rămas tot la început, slujind prin carne. Ei slujesc DOMNULUI – dacă o fac cu adevărat neslujind slavei deşarte! – şi în aceste condiţii dreptatea lor vine de la DOMNUL, ai cărui robi sunt şi pentru care doar EL singur deţine dreptul judecării.

Discernerea noastră nu trebuie să limiteze dragostea noastră pentru ei, ci să ne determine să mijlocim pentru ei; dar să nu ne unim în căi omeneşti pentru a-L urma pe DOMNUL şi să nu intrăm cu duhul nostru la sfaturile lor.

Însă nimeni nu le va putea răpi binecuvântările talantului ce-l folosesc ei şi pentru care STĂPÂNUL SUPREM Îi va răsplăti.

Cine eşti tu ca să judeci pe robul altuia? Corectează-te pe tine însuţi! DOMNUL este aproape de cei cu duhul înfrânt şi cu inima zdrobită (chiar şi pentru aceste folosiri carnale sau ismaelite ale darurilor divine). Isac nu a judecat niciodată pe Ismael! Şi nici nu a râs de el... A suferit tăcut, iar Avraam, tatăl lor, a făcut dreptate –pentru că aceasta era responsabilitatea lui.

*

Unindu-ne inima cu DUMNEZEU nu vom putea să nu iubim, chiar dacă nu putem să mergem împreună cu cei de care EL ne-a despărţit, iar rănile ce le-am primit se vindecă greu... El desparte apele de ape... cele de sus de cele de jos.

„În noul IERUSALIM nu vor putea să intre decât cei care au iubit pe oricine, oricând şi oricât de mare rău le-ar fi făcut...” spunea Ionel Pleşa prin anii '80.

Un duh zdrobit nu se poate să nu iubească şi să nu trăiască în unitate cu DOMNUL. Dar când DOMNUL spune: „Ieşi!”, drumurile se despart.

Rămâne însă legătura Vieţii.

Nu există grupuri de copii ai DOMNULUI şi de Adunări ale Sale separate; există izolare când glezna e defectă şi nu poate conlucra armonios cu genunchiul, dar pentru aceasta suferă tot Trupul. Izolarea e infiltrată ascuns în inimă şi e greu de recunoscut.

*

Doamne dă-mi o trăire armonioasă în dubla cetăţenie ce mi-ai dăruit-o: cerească şi pământească.

Există un mod sănătos şi fericit de a trăi ca om cu cetăţenie dublă, trăind cu DOMNUL, dar în limitele libertăţii interioare, gustând viaţa şi bucurându-te de ea.

E foarte concretă diferenţa dintre bucuria duhului şi veselia sufletului. Şi numai prin cucerirea sufletului prin sentimentul lăuntric, putem să ne păstrăm sufletul sănătos şi bucuros între limitele duhovniceşti. Când libertatea sufletească ne produce întristare lăuntrică, am depăşit limitele cumpătării sau am ales ca şi obiect de bucurie ceva greşit.

Invazia duhului lumii – prin puterea imaginilor istorisirilor închipuite transmise prin filme – este atât de puternică, încât produce o robie şi o purtare în inimă a idolilor respectivi, în mod involuntar.

HRISTOS nu vine neinvitat, dar duhul lumii odată intrat, necesită puterea DOMNULUI HRISTOS şi a sângelui Său pentru a părăsi sufletul. Chiar numai a fi urmărit în memorie de imaginile unei istorisiri închipuite, este robie.

Nu te va urmări şi nu te va robi un buletin de ştiri, o emisiune ştiinţifică ori un documentar cu animale şi cu natură, dar vei avea de luptat cu cel ce a intrat pe poarta privirii printr-o istorisire închipuită, căci el este însuşi sluga duhului lumii – şi una dintre cele mai atroce manifestări ascunse ale sale.

Gustă viaţa, dar trăieşte-o prin duhul tău într-un suflet supus.

Expansiunea sufletului răpune libertatea duhului şi-ţi fură fericirea.

Prin duh trăieşti fericit atât într-un suflet zdrobit, cât şi într-unul fericit de manifestarea duhului.

Zdrobirea inimii eliberează duhul, unind-o cu el într-o fericire cerească.

Fericirea de-o clipă nu ţi-e refuzată, însă dacă nu e curată şi nu te zideşte, este o otravă.

*

Limitele libertăţii pământeşti le stabileşte cerul. Depăşirea lor aduce nefericirea, dar păstrarea lor printr-o inimă curată şi bună, oferă slava libertăţii fiilor lui DUMNEZEU.

*

În înţelegerea gândului Tău, DOAMNE, raţiunea naturală nu poate pătrunde, căci este lut, carne şi sânge. Pot să acumulez Cuvântul, dar numai la Tine este înţelegerea lui şi sfatul pentru ieşirea din strâmtorarea limitării priceperii, pentru a şti cum să trăiesc şi cum să merg cu TINE mai departe.

În curgerea timpului vieţii, din strâmtorări în strâmtorări, deschide-mi uşa sfatului Tău, Doamne, prin înţelegere sau intuiţie, sau cum vrei Tu, ca să pot funcţiona.

*

Una din marile eliberări este zdrobirea idolului modei prin nepotrivire cu chipul lui şi prin transformarea lui în ţărână, dispreţuindu-l.

Abia atunci vei observa că mulţi oameni par a fi ce sunt datorită hainelor pe care le poartă, ca să dea impresia că sunt ceea ce nu sunt.

În uniformă şi din viaţa împreună se demască omul interior...

Nu există decât o singură libertate, fără graniţe, trăită atunci când cerul se exprimă prin fiinţe de pământ. În această uniune, pământul care suntem amuţește ca să ÎL manifeste pe CEL PREÎNALT.

*

Când îţi întorci mintea spre duh guşti viaţa şi pacea, iar de dragul lor revii la ele. Şi după un timp, percepi duhul tău ca pe

o entitate vie, acea parte din HRISTOS care este în tine.

Prin duhul tău intri în părtăşie cu ISUS şi cu TATĂL. Iar DUHUL SFÂNT îţi aduce în lăuntru, de la EI, împlinirea nevoilor interioare.

Prin duhul simţi părtăşia, îndemnurile şi ungerea DOMNULUI-DUHUL.

Capacitatea limitată de înţelegere prin minte, precum şi natura ei carnală, o fac incapabilă să perceapă şi să cunoască lăuntrul inimii DOMNULUI. Ea poate cunoaşte, în mod teoretic, principii şi căi, dar numai când DOMNUL îi oferă înţelegere, atunci pricepe.

Nepotrivirea cu chipul veacului şi deschiderea spre duh produc înnoirea minţii, pentru că devine receptivă la cer şi la lumina DOMNULUI.

Nu studiile, nu banii sau poziţia în societate şi nu posesiile exterioare îţi oferă fericirea, ci darul DOMNULUI pe care-l guşti prin duhul, în lăuntrul tău. Aceasta este mai mult decât tot ce am cunoscut mai bun, şi cred că slăvile sunt nesfârşite, dar drumul spre ele trece prin învierea care vine după moartea prin cruce. Această constatare e doar o palidă exprimare, dar ceea ce trăieşti este incomparabil de gustos şi-ţi satură toată fiinţa cu DOMNUL HRISTOS. Este una să ştii despre EL, este una să v-atingeţi, dar alta e să te hrăneşti cu natura inimii Persoanei Sale – iar acestea nu sunt basme!...

Dacă vreodată te vei simţi atras de DOMNUL pe acest drum şi înveţi prin HAR să mergi pe el – urmează-l! Atâţia au mers înainte pe el... inclusiv apostolul Pavel care spunea că el trăieşte prin HRISTOS care locuieşte în el – după ce DOMNUL a găsit cu cale să-L descopere pe Fiul Său în Pavel.

*

O lecţie învăţată la care ai trecut examenul nu necesită multe cuvinte, că n-o vei uita.

Ciurul experienţei cerne mult balast.

*

Părtăşia cu tine însuţi în sufletul tău – când eşti singur – este idolatrie.

Planurile pe care le faci după dorinţe bune, dar de unul singur şi nu în părtăşie cu DOMNUL, preocuparea de muncă, de carieră, de orice, dar nu în părtăşie cu DOMNUL, sunt idolatrie.

Orice faci – atunci când nu comunici verbal cu cineva – dar nu faci în părtăşie cu DOMNUL, este idolatrie, independenţă, manifestarea eului!...

*

Poţi iubi cu inima, fără cuvinte, şi asta se transmite şi se simte. Dacă trăieşti în părtăşie cu DOMNUL, poţi transmite fără cuvinte dragoste altora.

Nu este îndeajuns să trăieşti tu cu DOMNUL. Trebuie să iubeşti oamenii. Lângă ei trebuie să-ţi deschizi lăuntrul şi să-i iubeşti fără cuvinte, cu inima. Aceasta va fi o uşă pentru ei spre lăuntrul tău, o atmosferă de dragoste pe care o emani, o punte aruncată spre ei – pe care pot păşi spre relaţia împreună.

Şi nu poţi iubi tu singur.

Dacă ai avut părtăşie cu DOMNUL, EL este CEL care, din lăuntrul tău, te alimentează şi toarnă în tine dragoste, însoţindu-te prin susţinere.

*

Secretul fericirii muncii este să lucrezi cu inima orice ai face, în părtăşie cu DOMNUL, prin duhul.

Atunci nu vei mai fi stresat de ritmul de lucru impus de alţii, de calitate, de idolatria şefilor pentru bani sau de ritmul tineresc al altora. Acestea nu vor pătrunde în tine să te lovească şi să te lege, căci tu lucrezi din inimă, unit cu DOMNUL care te eliberează.

*

Lepădarea de sine şi purtarea crucii se fac prin părtăşia cu DOMNUL. Vărsându-ţi inima înaintea DOMNULUI îi aduci Lui toate planurile şi dorinţele tale, lăsându-I-le pentru ca EL să le împlinească ori să le nimicească. Apoi taci în sufletul tău aşteptându-L pe DOMNUL şi, prin tăcere, intri în duh unde DOMNUL lucrează în omul lăuntric ceea ce necesită starea ta şi vârsta ta.

*

Umanismul este acea bonomie tolerantă – fals numită înţelepciune populară – care acceptă totul, dar nu condamnă păcatul, nu corectează şi nu atrage la HRISTOS, ci la libertinajul pe care îl incurajează pe baza Bunătăţii lui DUMNEZEU – despre care nu crede că este şi un Foc Mistuitior!

Umanismul este ucigaşul credinţei; tolerează orice şi speră mai ales în Bunătatea lui DUMNEZEU, dar nu poate suferi pocăinţa faţă de DUMNEZEU.

*

În manifestarea duhului, tu urmează sentimentul lăuntric, rana inimii tale şi judecata obţinută din exersarea deosebirii binelui de rău.

Dacă simţământul lăuntric tace, nu da decât mărturie despre ce ţi se cere socoteală.

*

„Logoreea" sau monologul poate fi expresia celui mai monstruos egoism sau doar expresia unui suflet zelos, orientat greşit spre flecăreală şi nu spre DUMNEZEU cu care să intre în părtăşie. Cel ce ţine monologul dispreţuieşte pe cel căruia i se impune, legându-i sufletul din manifestarea liberă reciprocă. Monologul este uşa din spate pe unde se scurge puterea vieţii spirituale.

Cine ştie să tacă, nu pentru că este tăcut, ci pentru că vorbeşte la timpul potrivit cu oamenii şi cât mai normal cu DUMNEZEU – înlocuind monologul – merge drept.

Cine are darul vorbirii, dar nu a învăţat lecţia tăcerii, nu-l va percepe în veci pe aproapele său.

DOMNUL rupe lanţurile izolării ca să dezlege fraţii pentru normalitatea părtăşiei.

*

Perceperea duhului nu este pentru a cunoaşte altceva diferit de ce ai văzut şi ai auzit în umblarea ta cu DOMNUL sau de ceea ce ai citit în Cuvânt, ci pentru părtăşia şi hrănirea ta cu DOMNUL care-ţi va pune simţământul potrivit la timpul

potrivit. Există înţelegere (pentru învăţare), îndrumare (păstorire), vedere (prin proroci), apucare (apostolii), căutare (evangheliştii), dar nu în alt context decât dreptarul Scripturii.

A recunoaşte (a deosebi) vremurile şi timpurile este tot un mod de a vedea în Cuvânt ceea ce face DOMNUL azi.

Când cuvintele prorocului nu se împlinesc, e discutabilă sursa de unde provin; căci un duh rătăcit (amăgit) poate face o lucrare ciudată şi fals-spirituală, dar din voinţă şi putere proprie şi nu din uniune şi în armonie cu simţământul lăuntric dat de DUHUL SFÂNT, pe baza talanţilor cu care DOMNUL l-a încapacitat (şi nu pe baza celor pe care nu îi are, ci au fost daţi altuia – pe care îl invidiază).

Invidia în lucrarea DOMNULUI naşte o lucrare firească a unui suflet care sufocă duhul şi care trăieşte după comenzile eului, rătăcindu-se de la starea în Prezenţa DOMNULUI şi de la savurarea LUI (unde ar vedea şi ar percepe glasul intuiţiei duhului, tradus de minte ca ceva sănătos, bun, de dorit şi desăvârşit).

Iată de ce lucrarea „spirituală” a multora este lucrarea unui suflet rătăcit de eul care îl forţează să intre dincolo de măsura de credinţă a duhului, pierzând ungerea şi rătăcindu-se.

Crezi că este DOMNUL cel pe care îl percepi? Ai verificat până la capătul drumului?

Dacă nu ai verificat, poţi fi expus amăgirii atâta timp cât nu vei şti că: „Pe acest drum am mers cu DOMNUL şi am ajuns la DOMNUL – care e Minunat şi gustos de BUN”.

Toate vocile sufleteşti sunt false. Dar omul mândru se poate amăgi după duhuri înşelătoare, fiind însufleţit de ele şi având despre sine gânduri înalte, mai presus de măsura de credinţă dăruită lui.

Nu poţi avea ungerea altuia – căci este unică.

Poţi urma şi învăţa, prin indicatori, un drum personal al umblării cu DOMNUL, dar nu vei fi singur: vei cunoaşte în timp pe cel puţin cineva care a mai trecut pe acolo. Nu eşti singur tu cu aceeaşi funcţionare. Un bătrân a trecut cândva pe urmele

DOMNULUI din funcţionarea ta şi ţi-a trasat urma; iar înaintea lui a trecut rândul cetei voastre...

Urmează-le credinţa şi felul lor de vieţuire privind sfârşitul lor. Chiar dacă vei greşi, nu vei rătăci definitiv... Durerile rătăcirii te vor duce înapoi unde L-ai cunoscut cel mai bine şi L-ai gustat cel mai dulce pe DOMNUL. Mergi pe urmele fratelui bătrân. Greşelile sunt normale: îţi vor mări discernământul şi vor micşora abaterea de la drumul drept.

Cernerea Satanei nu este scopul, ci mijlocul de a-ţi întări credinţa – pentru care DOMNUL s-a rugat să nu se micşoreze şi pe care ţi-a dăruit-o.

*

Măsura ta de credinţă este ceea ce-ţi doreşti cu toată fiinţa să faci pentru DOMNUL şi crezi că poţi face, între limitele încredinţării din inimă, în capacitare şi (pregătire pentru) funcţionare.

Unii ar vrea să fie tot Trupul numai genunchi. Atunci ar trebui să mergem cu genunchii de la Betleem prin tot Canaanul şi să nu ne mai oprim – ca şi când totul ar fi al nostru şi toţi ar trebui să fie ca noi.

Unii cred că doctrina e baza, alţii că darurile, alţii că amândouă – dar nu au niciunii destul... Alţii ar vrea să aibă totul şi de aceea au parte de tot felul de lupte, de necazuri şi dureri, căci la marginea măsurii de credinţă e hotarul uşii spre păcat, pentru că „tot ce nu vine din încredinţare este păcat”.

Vrei să ai mai mult ca să faci tu mai mult, ca să te onoreze DOMNUL şi să-ţi ridice numai ţie cel mai frumos pisc în Sinai şi cel mai frumos castel în Noul Ierusalim...

Fii credincios în ceea ce-ţi doreşti din toată inima şi în ce DOMNUL ţi-a dat capacitate să funcţionezi, şi lasă-i pe alţii să funcţioneze cu rostul lor. Vederea fără mâini şi picioare este o mare nenorocire.

Nu pofti darurile altora. Foloseşte ce ţi s-a dăruit ţie şi înalţă-L pe Dăruitor.

Iar EL îţi va dărui castelul pentru credincioşia ta şi nu

pentru mulţimea slujbelor, lucrărilor sau darurilor pe care le pofteşti, dar în care nu eşti creat să funcţionezi, şi pentru care mai sunt fraţi şi surori care nu le au şi li se potrivesc ca să le folosească în toată puterea lor pentru DOMNUL.

Nu avea gânduri înalte. Rămâi la cele smerite. DOMNUL HRISTOS nu îţi va cere socoteală pentru ceea ce ai poftit şi nu ai avut, ci pentru ceea ce ai avut şi pentru cât ai fost de credincios cu averea STĂPÂNULUI ce ţi-a dăruit-o să o administrezi.

Rămâi în ce iubeşti cu toată persoana ta să faci pentru DOMNUL, şi în ce sigur ţi s-a dat – şi e destul!

Răsplata nu se primeşte cu mulţimea talanţilor, ci cu măsura în care sunt folosiţi. Rob bun, ai fost credincios în puţine lucruri? Sau îţi doreai prea multe ca să mai foloseşti cu râvnă cele puţine care ţi s-au încredinţat?

Răsplata nu ţi se va oferi pentru ceea ce ţi-ai dorit să ai, ci pentru ceea ce ai folosit din ce ai avut, rob bun.

Am făcut ce eram datori să facem şi chiar pentru aceasta am fost aleşi din nevrednicie, noi, „cea mai mică fărâmă din pulberea lumii”...

Ungerea este dată pentru măsura credinţei. Între limitele ei „unul va bate o mie”, dar în afara graniţelor măsurii tale de credinţă, vei fi rănit, lovit sau chiar doborât de duşman pentru a fi astfel învăţat să nu ai gânduri înalte despre tine şi să acţionezi potrivit cu exact propria ta măsură de credinţă. Căci pentru aceasta vei fi judecat, răsplătit şi binecuvântat de STĂPÂNUL tău care ţi-a rânduit-o.

*

Nu îţi lega fiinţa cu promisiuni, căci te vor trage-n jos ca pietrele de moară. Nu fă nici o promisiune decât în cazul când nu se poate altfel.

*

Câtă vreme facem din darurile DOMNULUI, din lucrarea noastră pentru EL şi chiar din chemarea LUI pentru noi, sau din rostul vieţii noastre, scopul nostru central – dar nu-L facem pe

HRISTOS centrul vieţii, al preocupărilor şi atenţiei noastre – am ratat ţinta.

*

În slujba jertfei arderii tale de tot, de dragul DOMNULUI, pe altar (care este pe locul trei în mod normal în viaţă atunci când eşti căsătorit), nimeni nu are dreptul să spună „NU”, că nu-i alt cap deasupra ta decât HRISTOS, bărbatule!

Supunerea în dragoste, unul altuia, se face în comunitate, dar de talantul ce ţi s-a încredinţat, tu singur vei răspunde.

Dacă o faci doar pentru DOMNUL şi pentru slava LUI, iar nu pentru slavă deşartă, atunci – şi doar atunci – fă-o până la capăt. Aici depinzi doar de HRISTOS, nu şi de fraţi. Jertfirea lui Isac nu are dreptul să ţi-o ceară nimeni, doar CEL care ţi l-a dăruit. Orice pretenţie umană peste el este ilegală şi uzurpă dreptul de Cap al lui HRISTOS peste bărbat – din orişice poziţie ar fi spusă. Libertatea ne face robii lui HRISTOS. Supunerea unii altora se face în slujirea comună. Slujirea personală este dincolo de limitele slujirii frăţeşti. Deşi eşti în pericol de a fi pe munte singur, cât timp acolo eşti cu DOMNUL, e bine. Când EL decide să pleci, vei pleca! Dar asta numai EL o poate face. Nici chiar tu nu ai acest drept, de vrei să nu mergi fără însoţirea autorităţii şi Prezenţei Celui care te trimite.

O comunitate nu are dreptul să-ţi ceară socoteală cum administrezi tu ceea ce DOMNUL ţi-a încredinţat să administrezi, dar are dreptul să îţi limiteze administrarea talantului tău în mijlocul ei sau chiar să ţi-o refuze. Dar dacă-şi va extinde dreptul acolo unde DOMNUL te-a pus titular, ţine de interesul STĂPÂNULUI să spui „NU” acestei pretenţii. La urma urmei DOMNUL este STĂPÂNUL talantului pe care ţi l-a dăruit spre administrare, sau cei ce se amestecă ilegal în ce ţi s-a dăruit special ţie? Cine este nesupus aici? Cel ce este credincios cu bunurile DOMNULUI sau cine se amestecă în treburile altora? Libertatea cere ruperea lanţurilor altora de peste tine, dar smerenia te coboară cu faţa la pământ înaintea STĂPÂNULUI tău.

*

Faptul că într-o comunitate venim din seminţii diferite – chiar dacă am trecut printr-un filtru comun – ne impune respectarea şi acceptul peste binecuvântarea adusă în comun de fiecare – ca reprezentant şi purtător de binecuvântare a seminţiei din care provine.

Dacă vrem să fim o unitate indestructibilă, e necesar să fim uniţi în toate, chiar dacă asta ne indispune pentru că suntem atât de diferiţi... Dacă vom trece testul dragostei care suferă totul – şi pentru Neftali cu luptele lui şi pentru Isahar cu alergările lui şi pentru toate diferenţele binecuvântate care ne individualizează în funcţionări diferite – vom avea unitatea unde DOMNUL va putea să toarne binecuvântare. Manifestarea unilaterală a unei seminţii şi marginalizarea alteia, va crea o lipsă de armonie şi un disconfort ce va distruge unitatea.

Cedăm, dar până când? Până vom ajunge nimiciţi? Atunci mai bine singuri „în stânca Rimon”. Şi facă DOMNUL ce o vrea cu noi.

Dacă nu putem să ne manifestăm într-o funcţionare normală, fiecare prin DUHUL DOMNULUI, atunci „La corturile tale ISRAELE!”

Deosebirea darului conducerii sau al cârmuirii divine, de o pretenţie umană de conducere, se impune dacă nu vrem să trăim un nou imperiu guvernat de om.„Fiecare să fie deplin încredinţat în ceea ce face”, căci Cel care judecă este DOMNUL. Şi EL va clătina şi va dărâma orice nu a zidit Mâna Lui şi va smulge orice răsad străin.

„DOMNUL să ne frământe până vom deveni una”, spunea un frate.

Considerăm că e bine să avem cântări în comun propuse de inima fiecăruia, dar şi psalmi individuali („dacă cineva are inimă bună să cânte un psalm”).

Dar nu cred sănătos un concert individual, care prin emotivitatea adusă de binecuvântarea unei seminţii, ne creşte nivelul de adrenalină, într-o simţire emotivă confortabilă şi de

moment – confundată cu ungerea – şi care dispare odată cu concertul. Nu mai suntem în cortul lui David. În creştinism Cuvântul spune că „dacă are cineva un psalm” sau „cine are o inimă bună să cânte”. Dacă oferim tot timpul funcţionării în comun pentru cineva care cântă cu inimă bună, nu mai funcţionăm în comun, ci suferim de disfucţionalitate prin funcţionarea unui singur mădular.

Acel mădular poate cânta DOMNULUI în inima lui bună până când va percepe ce procent şi ce psalm anume să aducă, prin DUHUL, în Adunare.

Nu vrem să contrariem, să dezbinăm şi să rănim. Dar e sănătos să ne percepem reciproc şi să nu facem alt Centru decât pe DOMNUL HRISTOS – care nu este nici doar laudă, nici doar rugăciune. Este bine că acestea ne atrag împreună, dar dacă ne atrag doar ca să ne limităm la ele şi să nu ne centrăm în Persoana DOMNULUI – percepându-L pe EL din fiecare mădular şi încercând să discernem Voia DUHULUI pentru întrunirea Adunării dintr-o anumită zi – ratăm ţinta.

Doamne, condu-ne prin unitatea şi libertatea DUHULUI Tău în gloria slavei DOMNULUI nostru.

Nu vreau să zic: „Faceţi aşa”, ci gândiţi-vă, rumegaţi şi judecaţi aceasta.

*

Focul poftei altor lucruri ne aprinde inima pentru gunoaiele folositoare de moment ale acestui pământ, pe care nu suntem decât străini şi călători. Iar dacă nu îl stingem cu îngheţul renunţării, ne va stinge el în inimă aprinderea iubirii pentru DOMNUL, punând mereu în locul DOMNULUI un lucru făcut de mâna omului...

*

Fiecare dar sau slujbă funcţionează nu pentru că fraţii au făcut şcoli teologice, ci pentru că DUMNEZEUL lor îi capacitează să funcţioneze aşa.

E drept că uneori, o parte din pregătirea pentru folosirea talantului eşti însoţit sau urmezi pe cineva, dar de multe ori, nu.

În locurile unde ai nevoie, ţi se va da ajutor ca să poţi porni, să şti cum să apuci şi să primeşti curaj să foloseşti ce ţi s-a încredinţat.

Nu există nevoie recunoscută pe care DOMNUL să n-o poată împlini, şi nici nevrednicie chinuitoare care să nu poată fi umplută cu vrednicia Celui care ridică lucrurile slabe ca să facă de ruşine pe cele tari şi pe cele nebune în ochii lumii ca să facă de ruşine pe cele înţelepte pentru lume, învrednicindu-ne să fim copiii REGELUI SUPREM, pe noi: „pribegi şi călători ca toţi părinţii noştri”...

*

Acuzarea este arma diavolului.

Nu o prelua în arsenalul tău, că tu ai arma atomică a rugăciunii şi a mustrării cu o bunătate ca a Salvatorului tău; acestea pot zdrobi gâtul tare la cerbice.

Dacă nu poţi fi bun cu cel demn de mustrat, lasă-l singur cu dumnezeul lui. „Firul cu plumb al singurătăţii” lui din partea ta îţi este suficientă nevinovăţie pentru sângele lui.

Nu te amesteca în treburile altora.

*

Miroase greu ekklesia: ca pe salvare, ca în sala de operaţii, ca la reanimare, ca şi pe patul „celui care nu mai e în stare de nimic”, ca pe patul de moarte...

Miroase greu ekklesia: ca grajdurile animalelor amestecate. Oile însă au un singur miros, chiar şi cele ce izbesc în coastă sau tulbură apa cu piciorul ori calcă în picioare păşunea altora – căci ele sunt sătule.

Toate sunt oi şi Păstorul cel BUN le va judeca pe fiecare, chiar şi pe ciobanii ce slujesc pe bani.

Însă cât de rare sunt în ekklesia oile ce nasc şi cele care alăptează...

„Nu mai e concepere şi de atâta slăbiciune nu mai e putere pentru naştere...”

Biserici vii – născătoare de copii ce-L poartă-n ei pe DUHUL SFÂNT şi pe HRISTOS ÎNSUŞI înlăuntru...

Avem în schimb biserici ce au adoptat pe lângă oi şi câini, măgari, cămile, ţapi şi cai, iar catâri cu grămada.

„Şi ce-i rău în asta? oare nu-s de folos?"

Dar unde-s mieluşeii?...

Îmi geme inima de rana fiicei poporului meu, rana ce nu se mai vindecă – DOAMNE până când – şi cât particip eu, prin DUHUL, la durerile naşterii fiilor TĂI?

Hristos nu paşte decât oile şi numai ele-s corectate de nuia şi sunt păzite de toiag.

De ce merg oile grămadă?

Cunoşti tu glasul PĂSTORULUI când tai cu sabia în inima fratelui de lângă tine?

Dacă Îl recunoşti, vei şti imediat ce trebuie să faci.

Doar caprele şi alte animale stau răzleţe de păstor şi oile pierdute...

Cine te caută pe tine?

Nu cumva oile sunt atât de-mprăştiate şi nu mai stau să pască una lângă alta pentru că păşunea pe unde le conduc ciobanii e pustie?

Dacă nu ai păşune, du-te până ieşi dintre nisipuri, chiar dacă vei trece singur Iordanul înainte şi înapoi ca să conduci şi pe alţii în Ţara promisă!...

Nu te lăsa furat de vârtejuri de nisip în arşita pustiului. Tu ai dreptul acum, în HRISTOS, la Canaan, la CEL PREAÎNALT, la DUMNEZEUL cel VIU în Sfânta Sfintelor. Nu sta la flecăreli cu pierde-vară. Mai bine singur cu HRISTOS decât cu măgarii sălbatici. Uneşte-te cu DOMNUL tău şi ei vor cunoaşte diferenţa că tu ÎL conţii şi-L savurezi pe DOMNUL, iar ei se zbat între lăcomie şi închinarea la idoli, între Mamona şi Amuzament, între idolatrizarea Bibliei şi fariseism, între activism şi război.

Nu te uni decât cu cel ce te conduce la HRISTOS. Separă-te de ceilalţi care nu sunt cu tine pe acelaşi drum şi pe aceleaşi urme, ci merg de capul lor sau aleargă după un ţap care pute. Ori împreună cu HRISTOS ori despărţiţi! Nu o oră, ci o viaţă împreună cu HRISTOS.

Cine nu împărtăşeşte adorarea pentru Salvator este în drum spre Ierihon sau în ghearele tâlharilor. Intră în mijlocire pentru ei, dar nu te uni decât dacă au nevoie de ajutorul lui HRISTOS. Apoape toţi vor orişice – dar nu pe DOMNUL! „Efraim s-a lipit de idoli. Lasă-l singur”. Un frate care nu oferă şi nu răspunde la părtăşie este carnal sau fript de patimi, ori căzut de răni. Percepe-i cauza şi cere-I STĂPÂNULUI tău soluţia. Nu acţiona singur niciodată. Trăieşte împreună cu DOMNUL nu doar o oră sau zece, ci totdeauna împreună.

O, HRIST' ajută-ne!

*

Lucrarea lui DUMNEZEU e atât de delicată încât mă-nfior şi-mi tremură inima.

Nu putem lua gândurile care ne vin în cap sau producţiile minţii noastre, drept mesajul şi gândul lui DUMNEZEU. Glasul LUI este mai ascuns decât focul războiului din minte, decât cutremurul slujirii carnale sau decât vântul învăţăturilor demonice cu spoială creştină, care despică mintea şi persoana în slujiri absurde şi-n sacrificii zadarnice.

Unde eşti TU DOAMNE?

„În simţământul omului lăuntric”.

Perceperea lui este o chestiune de dedicare pură, neamestecată cu lumea şi cu pofta altor lucruri.

Nimic, nici chiar mijlocul de trai – oricât ar fi de vital – nu trebuie să ia locul acestei părtăşii primordiale şi decisive a inimilor voastre – inima ta cu a Iubitului tău MIRE. În momentul când s-a făcut o fisură şi a pătruns ceva străin acolo, care concurează şi luptă pentru supremaţie în inimă, acel ceva este un idol. Taie-i capul şi fă-l bucăţi pentru ca să fii una cu DUMNEZEUL tău, CEL dintâi în toate şi-ntotdeauna în tine.

*

Dacă mesajul tău este rezultatul părtăşiei tale cu DOMNUL, la îndemnul DUHULUI SFÂNT, prin simţământul lăuntric, este foarte bine. Altfel eşti tu, singur şi gol, aramă care zăngăne.

Darul vorbirii în limbi te zideşte şi spui taine, dar în momentul în care ai perceput inima Dăruitorului, lasă-ţi păpuşa pe prag...

Zidirea inimii poate deveni un scop în sine care poate să lase mintea în gândurile ei deşarte sau în înţelegeri foarte subtile, fireşti, chiar demonice. Este foarte fin Cuvântul viu dinlăuntru ce despică sinele – chiar şi sinele însufleţit de alt duh – de omul lăuntric.

Dacă ai pornit pe drumul înţelegerii venite în minte, care explică periodic orice: lucruri ascunse, neştiute de tine, dar lipsite de iniţiativa lui DUMNEZEU (resimţită prin simţământul lăuntric sau prin simţirea duhului ori prin mişcarea lui HRISTOS în lăuntrul tău), du-te până la capăt. Acolo vei gusta amar dezamăgirea, dar şi discernerea între mintea ta – despărţită de duh şi însufleţită de gânduri neştiute de tine până atunci, dar care vorbesc despre DUMNEZEU şi explică rând pe rând orice – şi, duhul, omul ascuns al inimii în care STĂPÂNUL Universului şi-a făcut reşedința pe veci.

Nu vrei să-L întâlneşti acolo şi să stai doar tu cu Făcătorul tău, tu cu TATĂL tău, tu cu DUMNEZEUL tău, tu cu DOMNUL tău?

Renunţă să mai oferi primul loc în inimă la orice altceva decât EL, şi rana inimii tale te va conduce pe drumul LUI, spre EL, care te aşteaptă cu o dorinţă de jar să-ţi dăruiască din nesfârşitele Sale comori şi bogăţii, şi mană cerească, şi lăuntrul Său deschis pentru tine special...

Ce te opreşte? Ce e mai scump?

IUBIREA mea ETERNĂ... TU mă locuieşti şi ce amară este o viaţă netrăită în uniune cu Tine – Veselia mea şi Izvorul vieţii şi bucuriei mele, Iubitul meu scump, mai scump ca orişice de orişiunde.

*

A trăi prin gândire ori a trăi prin perceperea lui HRISTOS DOMNUL înăuntru – pe care-L exprimi prin gândire... Iată drumul şi îndemnurile cărnii şi ale Duhului.

Ismael vânează ce nu are.

Isac administrează averea tatălui său, păstoreşte și meditează.

Este o decizie să-ţi oprești gândirea pentru a-L percepe pe HRISTOS dinlăuntru, dacă-L vrei cu adevărat doar pe EL, TOT, întreg pentru tine.

Gândirea ca scop este eu idolatru şi singur.

Gândirea ca rugăciune şi închinare este drum spre duh. Închinarea se începe în suflet, dar are şanse să pătrundă în HRISTOS, căci altfel este formă, tradiţie, hoit împuţit!

„Dacă mă căutaţi pe MINE, lăsaţi-i pe aceştia să plece."

Ei nu vor rămâne ucenicii LUI dacă EL nu este luat singur, după ce toţi cei care-L prind cad cu faţa la pământ şi gustă Minunea că: „Niciodată n-a vorbit un om ca Omul Acesta."

Aici începe mântuirea de eu. El ţi se dă pe Sine cu Viaţă cu tot, ţie care vrei să-L mănânci şi să te hrăneşti cu EL. Dar EL nu ţi se dă pe Sine cu cei care-L vor urma ca robi netrebnici. Ei vor rămâne într-adevăr robii Celui care te va umple – câtă vreme te hrăneşti cu EL.

Câtă vreme nu tace totul în templul LUI cel sfânt, nu este supunere în faţa Celui ce s-a ridicat ca REGELE tău.

*

Smerenia inimii, rămânerea la cele de jos şi nepreocuparea cu cele înalte, aduce odihnă.

*

Pofta altor lucruri conţine şi pofta după cărţi – şi este idolatrie.

Înţelepciunea lui DUMNEZEU nu vine într-o inimă bogată în sine însăşi şi nici prin milioane de cărţi. Dintre cărti, poate una la milion vine ca Lucrare a lui DUMNEZEU printr-un om.

*

Trăirea în prezent este una dintre cele mai mari biruinţe a unui om şi o parte a odihnei.

*

Simţământul DUHULUI nu este imagine internă, ci un puternic sentiment care te umple dinlăuntru. Acesta conţine călăuzirea DUHULUI. Va trece un timp de creştere până vom deosebi cu precizie simţământul duhului de cele fireşti şi sufleteşti.

*

Orice siguranţă de sine este o amăgire ce conţine în sine un pericol – ce trebuie depistat – şi este manifestarea independenţei faţă de HRISTOS, dar nu-i călăuzirea DUHULUI, nici hrănirea cuDOMNUL, ci tu te manifeşti pe tine însuţi independent de DOMNUL, dar uzând de darurile LUI.

Siguranţa de sine este uzurparea dreptului de stăpânire şi domnie a Capului tău – care este DOMNUL HRISTOS dacă ești bărbat, ori bărbatul tău sau prezbiterii bisericii tale dacă eşti femeie nemăritată – de către tine, care te faci tu însuţi cap peste tine.

Hristos este Capul bărbatului.

Cât timp tu îţi eşti propriul tău cap, eşti despărţit de HRISTOS.

*

Monologul este expresia egoismului personal şi a indiferenţei, a desconsiderării şi împietririi faţă de persoana pe care o supunem cruzimii noastre, cât şi a lipsei noastre de trăire în unitate cu DOMNUL.

*

Preocuparea de sine este o forţă a sufletului care trebuie răstignită pentru a putea manifesta dragoste. Lasă-L pe DUHUL SFÂNT să se manifeste în tine, pe drumul preocupării de DOMNUL şi de aproapele tău.

*

Dragostea manifestă preţuire, consideraţie lăuntrică faţă de cel iubit, atenţie, cinstire şi dăruire.

*

Trăirea în gândire este moarte.

Trăirea în duh este viaţă, odihnă şi pace – care vin în urma unirii tale cu HRISTOS prin lăuntru. Cunostinţa despre Adevăr sau vederea Adevărului nu eliberează. Singură unirea ta cu HRISTOS este forţa care te face liber, care omoară eul şi face posibilă trăirea ta prin DOMNUL.

Cât timp experimentezi călăuzirea Duhului prin simţământul lăuntric, urmeaz-o! În restul timpului trăieşte viaţa natural, curat şi liber. Unirea ta cu HRISTOS este starea ta în Prezenţa LUI.

*

Preocuparea de a face binele întâi, de a-ţi împlini planurile întâi, de a-ţi realiza profesia întâi şi după aceea să te preocupi de DOMNUL, este idolatrie.

Ea produce nelinişte şi fierbere sufletească şi un pustiu care oboseşte pe toţi cei din jurul tău – mai ales pe cei apropiaţi.

*

Chiar şi planurile tale sunt lucrări care odată făcute trebuie încredinţate în Mâna DOMNULUI pentru a nu trăi prin ele în viitor, ci în prezent, în odihna DOMNULUI care îţi va împlini gândurile.

*

Trăirea în suflet este lătrătură pustie, egoism şi moarte.

Trăirea în duh este odihnă tăcută, viaţă şi pace.

Preocuparea de DOMNUL te scoate din suflet şi te pune în duh.

Preocuparea de aproapele te scoate din tine să te dăruieşti celuilalt.

*

Dorinţa şi pofta după informaţii a sufletului este o forţă firească ce nerăstignită paralizează duhul. Răstignirea ei duce în libertatea şi-n odihna duhului.

Aici nu discutăm procesul de informare şi dezvoltare în deprinderea unei profesii (mijloc de trai), ci de acea poftă care vrea să cunoască totul şi de fapt nu se satură niciodată cu informaţii.

Căci numai cunoaşterea lăuntrică satură fiinţa şi, prin lepădarea sufletului, ţi se dă Viaţa de Înviere prin curgerea duhului în suflet.

*

Există o armă satanică numită istorisire închipuită sau film, ce are patru tăişuri: mesaj, imagine, sunet (muzică) şi idee, iar în 99% din cazuri ideea este: violenţă, frică, sex, umanism, materialism etc.

Filmele care te marchează şi ţi le aduci aminte cu drag sunt idolii pe care-i porţi în inimă şi care vor să concureze chiar cu DUMNEZEU.

*

Nici un efort al sufletului nu va stabili domnia DUHULUI în om; dar când I se oferă condiţia domniei LUI prin pocăinţă totală şi supunere absolută, DUHUL DOMNUL – prin domnia LUI decisă la timpul LUI – va supune puterile sufletului şi se va manifesta pe Sine. Puterea DUHULUI, lăuntric te mână şi te pătrunde, sparge şi loveşte ţinta. Focul DOMNULUI mistuie zgura fiinţei. Mişcarea duhului te face să simţi inima DOMNULUI, iar simţământul duhului te călăuzeşte.

Slujba Cuvântului fără venirea ungerii DUHULUI peste slujitor – prin putere lăuntrică de a-l capacita cu eficacitate – este nulă, lovire cu pumnul în vânt.

De aceea, atât slujba cât şi lucrările sunt date şi decise de DOMNUL, prin perceperea DUHULUI înlăuntru.

Nu poţi începe ceva legal-divin, fără decizia LUI, căci mergi de unul singur.

Manifestarea puterii DUHULUI este de o duritate invincibilă, tocmai pentru a zdrobi stânca şi a-l alunga pe vrăjmaş.

Aducerea în minte a Cuvântului de către DUHUL aduce lumină, dar numai puterea DUHULUI face cuvântul luminii eficace, prin capacitare cu puterea împlinirii lui.

Sub manifestarea domniei DUHULUI, toată fiinţa este concentrată în DUMNEZEU.

În rest e carne, vas de lut ce-L poartă-n el pe DUMNEZEU.

*

Când cauţi ceea ce te înviorează interior, îţi conduci sufletul, dar când cauţi poftele sufleteşti (cunostinţă, informare, curiozităţi, afirmare, înălţare, posesii, îmbogăţire în bani sau bunuri), forţele cărnii sufletului copleşesc duhul şi-l subjugă.

Dacă nu vrei să îl alungi pe Ismael, el îţi va batjocori moştenitorul lăuntric până intri în mormânt.

*

Tăcerea nu se deprinde prin decizia voinţei de a tăcea, ci prin obişnuirea venirii la DOMNUL ca să te odihneşti şi să-ţi opreşti sufletul – acest motor cu energie proprie care creşte în măsura în care e folosită – în tăcere la Tronul lui DUMNEZEU, şi să-L guşti pe EL, să te hrăneşti în linişte şi-n tăcere din EL, cu odihnă şi cu tot ce-i lipseşte inimii tale, din DUHUL şi din inima DOMNULUI...

*

Când eşti singur şi nu trăieşti cu DUMNEZEU – adică nu umbli cu duhul – ai căzut în suflet şi nu faci decât să trăieşti în pustiul arzător al gândurilor tale, lipsit de DOMNUL şi neunit cu EL, nefericit prin rana inimii tale pustie, fără DUMNEZEU.

Simplul fapt de a fi în duhul preţuiește mai mult decât toate lucrările sufleteşti, şi mai mult decât lumea materială şi decât sistemul drăcesc de manifestare a fiilor neascultării.

Toată materia şi bogăţia lumii sunt un gunoi – pe lângă Tine DOAMNE – care caută să ne scoată din duh, în suflet şi în materie, ca să ne chinuie inima în mod distrugător.

*

Crucea este tăgăduirea de sine şi centrarea în DUMNEZEU, dar nu prin puterile sufletului,ci prin perceperea duhului – în care trăieşte DUMNEZEU care este pentru noi tot ce ne lipseşte – când conştientizăm lipsa lăuntrică.

La început acest lucru este foarte greu, dar prin HAR te vei obişnui cu trăirea în duhul – ce devine natura cea nouă manifestată prin noi.

*

Eleganţa şi moda nu sunt decât capetele idolatre ale aceluiaşi monstru sufletesc – carnal, numit iubirea de sine, pe care orice suflet nelepădat o conţine.

Până nu consideri tot ce e în sufletul tău vrednic de moarte, nu te vei putea lepăda de tine însuţi.

Sentinţa de moarte aplicată peste tot (din) sufletul tău, îi va da DOMNULUI posibilitatea să acţioneze şi să trăiască în tine.

Chiar şi bucuria sufletului trebuie dată morţii – inclusiv bucuria sufletească de viaţă şi de binecuvântările DOMNULUI – pentru că ea nu este decât uşa de intrare a celorlalţi monştri sufleteşti, inclusiv a balaurului iubirii de sine care se manifestă şi prin lătrat sau monolog (indiferent despre ce subiect: poate fi şi despre lucrurile spirituale sau mărturie personală în puterea sufletului, dar nu prin DUHUL lui HRISTOS).

Mai dulce este zdrobirea duhului decât toată bucuria sufletului – care nu e decât uşa prin care intri în moarte.

Dacă nu îţi vei lepăda sufletul, el îţi va sufoca duhul.

*

Suprasolicitarea este arma diavolului prin care chinuie trupul în situaţii obişnuite, pentru a aduce – prin oboseală şi nelinişte – presiune peste inimă. Armonia între efort şi capacitatea trupească vine prin duhul care cunoaşte limitele templului care îi este vas.

*

Linguşeala este expresia iubirii de sine prin care sufletul – ca să-i meargă bine – intră sub pielea aproapelui său, pe care îl dispreţuieşte în ascuns.

*

Afirmarea de sine prin confesiunea monolog nu este deschidere, ci iubire de sine. Căci odată ce ai deprins deschiderea într-o comuniune, dragostea duhului tău îl caută pe celălalt, îl aşteaptă şi doreşte cu drag întâlnirea cu inima lui, şi nicidecum nu se afirmă prin monolog, închizând fratelui şi

prietenului tău uşa spre comuniune.

Dacă nu reuşeşti să înţelegi persoana care îţi este cea mai apropiată, ţi-ai ratat menirea.

*

Cunoşti valoarea unui lucru atunci când îl faci tu însuţi şi îl pierzi.

*

Simţământul lăuntric călăuzitor este un sentiment care cuprinde, dinăuntru, toată fiinţa, cu suflet şi minte şi cu trup cu tot, dar nu-i doar o imagine mişcătoare şi senilă a inimii care nu spune nimic şi nu e demnă să determine nici o acţiune spirituală, pentru că este un produs sufletesc şi o caricatură de sentiment.

*

Dacă nu-ţi vei răstigni gândurile şi nu te vei lepăda de suflet, nu-L vei gusta în veci pe DOMNUL, ci te vei hrăni cu deşertăciunea şi mizeria propriului tău eu şi vei gusta moartea până vei muri.

HRISTOS e Viaţă. Pentru EL merită să pierzi tot şi mai ales să te pierzi pe tine însuţi – ca suflet – dacă vrei să trăieşti liber, sănătos şi fericit prin HRISTOS ce locuieşte în duhul tău.

*

Aducerea aminte a Cuvântului este cunoştinţă mintală, dar hrănirea cu DOMNUL este cunoaştere lăuntrică, degustare experimentată, hrănire şi săturare cu esenţa DUMNEZEULUI tău: Cineva cu neputinţă de expus în cuvinte care este Darul cel BUN.

*

În slujba DOMNULUI sunt lecţii pe care fiecare le învaţă singur.

Când ai cărarea sunt suficiente indicatoarele.

Cuvântul care-ţi vine în minte este numai şi numai pentru tine şi nu îl poţi utiliza, în mod legitim, decât certificat de „apucarea DUHULUI” – prin mişcare, impresie sau simţământ lăuntric. În orice alt caz, utilizarea lui pentru alţii este ca şi sabia

lui Ioab: apără împărăţia cu preţ de „sânge de război vărsat în timp de pace”.

Harul este dat spre zidire, nu spre dărâmare.

În confruntarea dreptăţilor, alege căile dragostei. Dreptăţile au făcut cruciade, inchiziţii şi secte. Dragostea s-a pus în spărtură şi n-a făcut decât ţara cu putinţă de locuit, biserici vii şi relaţii armonioase.

În faţa ta – care stai în spărtură – şi a lui DUMNEZEU care stă împreună cu tine, situaţia îşi va pleca cerbicele.

Utilizarea Cuvântului din minte sau din Scriptură, fără „apucarea DUHULUI”, este sufletească, firească, demonică. Diavolul este cel mai mare teolog, iar sufletul ce mânuieşte Cuvântul este carne spurcată şi sudoare proprie a căror duhoare seacă şi stinge Duhul.

*

Dacă nu se doreşte cunoaşterea ta lăuntrică, oferta ei este prost venită şi rău primită.

Rămâi singur cu DOMNUL, până eşti căutat. Oricum EL îţi e deajuns în orice lipsă.

*

Dăruieşte – nu pretinde – şi ţi se va dărui!

*

O minte nerăstignită deschide uşa spre însufleţirea demonică.

Simpla judecare a altora este dovada manifestării puterii sufleteşti.

Deosebirea duhurilor şi discernământul spiritual nu aduc judecare, bârfă şi vorbire de rău, ci durere şi mijlocire.

Există o ordine secretă, demonică, ce intră printr-o minte nerăstignită şi-ţi dă acces limitat la putere sufletească – prin care devii teroristul celorlalţi în mod dictatorial.

Şi pe măsură ce eşti stăpânit şi robit mai mult, manifeşti aceste caracteristici împotriva celor din jur.

Această înţelepciune firească-sufletească-demonică poate folosi Scriptura pentru a-şi hrăni puterea cu versete rupte din

ea, dar fără nici o cruce peste sine.

Ceea ce urăsc aceşti ismaeliţi este crucea, moartea sinelui şi răstignirea eului.

Ei nu vor moşteni Canaanul binecuvântărilor duhovniceşti, chiar dacă vor fi „mântuiţi ca prin foc”. Lucrarea lor va deveni cenuşă, iar puterea lor va arde ca nişte câlţi în focul cu care fiecare om va fi sărat. Între vasele DOMNULUI sunt şi vase de ocară.

Trăieşte viu printre creştini un prinţ ismaelit spiritual, un duh de minciună. Este atât de subtil şi e aşa de mare teolog încât numai DUHUL DOMNULUI HRISTOS îl poate demasca. Este indiscutabil că Lucifer e cel mai mare teolog din sistemul drăcesc al lumii, iar el s-a infiltrat în Biserica lui HRISTOS prin creştini însufleţiţi de alte duhuri decât DUHUL lui ISUS, creştini fireşti şi sufleteşti care slujesc Casei DOMNULUI din Cuvânt, prin puterea cărnii sufletului.

Sufletul nerăstignit şi nelepădat este – alături de un trup care nu-i adus ca jertfă vie – cel mai mare duşman al duhului. Trupul ca vas şi sufletul ca şi canal de curgere, trebuie tratate de DOMNUL HRISTOS. Dacă sufletul ar fi bun în slujba DOMNULUI sau a Casei LUI, DOMNUL HRISTOS n-ar mai fi trebuit să ne ceară special şi cu atâta expresivitate să-l lepădăm şi să ne luăm crucea ca să câştigăm Viaţa de Înviere urmându-L pe DOMNUL.

Sufletul – ca putere dominantă sau comandant peste duhul creştinului – este un ucigaş. De aceea puterea lui trebuie omorâtă prin răstignire şi lepădare de sine. Fiii întunericului încearcă, prin psihologie, să cerceteze sufletul, că doar-doar vor putea să ajusteze şi să ridice pe tron căderea lui Adam, eul, carnea şi sinele.

Dar abia când sinele este lepădat şi răstignit, capacităţile lui pot fi folosite de DOMNUL prin omul lăuntric, pentru că au fost curăţite de energia carnală – naturală-înnascută care trăia prin această parte a făpturii umane.

Şi acest prinţ ismaelit duhovnicesc ascuns care trăieşte în

sufletul creştinului – pe care îl comandă – este un amestec drăcesc, un duh străin ce aduce în minte (fără nici un simţământ sau impresie lăuntrică), versete din Cuvânt potrivite cu exact situaţia respectivă prin care trece fie creştinul, fie încheietura Trupului în care el funcţionează.

Şi sufletul preia acest Cuvânt şi îl oferă Adunării lui HRISTOS, ori îl foloseşte pentru sine în împrejurările vieţii care îl formează.

Totul merge brici: înţelegerea mintală, rezolvarea atitudinii sufleteşti, putere de viaţă însufleţită demonic, până în momentul când – în situaţii limită, extreme – unde sunt necesare decizii capitale ce schimbă destinul vieţii pământeşti, cercetând şi aşteptând să vorbească DOMNUL aducând în minte Cuvântul, domnul puterii văzduhului este dat în vileag de HRISTOS din noi – căci acest duh oferă versete ce se contrazic pentru o decizie capitală...

Atunci creştinul începe să refuze colaborarea cu acest duh mincinos şi începe să cerceteze Cuvântul, ca să descopere ce îi spune Cuvântul „scris” şi „iarăşi este scris” – lui pesonal.

Un martor pentru HRISTOS nu poate fi decât pentru ce a văzut, pentru ce a pipăit şi a trăit personal cu HRISTOS.

Un cuvânt citat, dar fără îndemnul DUHULUI şi fără trăirea lui de către persoana care îl citează, este un cuvânt citat de un suflet care comandă, dar nu de un om lăuntric slujind DOMNULUI.

De aceea avem sectarism, dezbinări, impuneri de doctrine (bigotism) pentru că nu citim Scriptura ca să fim schimbaţi noi înşine, ci o citim ca să-i schimbăm pe alţii şi să le predicăm ceea ce citim, prin puterea şi înţelepciunea noastră sufletească-firească-demonică.

HRISTOS va scoate în curând acest duh de minciună ce acţionează ilegal în Biserica LUI – dacă în fiecare încheietură a TRUPULUI SĂU cineva îl discerne şi vede că este dărâmat prin aceasta predicare, dar nu este zidit. Şi chiar dacă toată Adunarea este înşelată, dar HRISTOS a descoperit cuiva acest prinţ

ismaelit – născut din curvia unui suflet de creştin nerăstignit cu un reprezentant luciferic – HRISTOS îl poate da afară din Biserica LUI, atunci când EL, FIUL DUMNEZEULUI celui VIU şi nu un om sau un grup ori comitet unional de oameni, va conduce Adunarea. Şi aceasta vine. Orice răsad străin va fi smuls din rădăcină. Numai HRISTOS ISUS va domni. Aleluia! HRISTOS va domni în BISERICĂ-TRUPUL LUI. Şi cei care nu ÎL vor ca DOMN – ci vor doar să beneficieze de binecuvântările LUI – vor fi judecaţi de ÎNSUŞI DUMNEZEU.

*

Sufletul, sinele – acest trădător care a vândut rasa umană Satanei pentru un fruct care i-a adus moartea – este la rândul lui condamnat la moarte, pentru ca omul lăuntric născut din DUMNEZEU să poată trăi în acest vas de lut (care este fiinţa care ne-a creat, CEL PREAÎNALT).

Pustiul arzător, plin de fiare sălbatice, al sufletului nu este destinaţia ta finală. Trăirea în sine şi pentru sine este nefericire şi hrănire cu moartea. HRISTOS vrea să-I dăm dreptul de CREATOR: EL STĂPÂNUL Universului şi Făcătorul nostru, ne aşteaptă în omul lăuntric pe noi – pulberea şi cenuşa – ca să ieşim din pustiul fierbinte şi distrugător al sinelui şi să intrăm în EL şi să ne hrănim cu EL – care este Dragostea, Iertarea, Bunătatea, Viaţa, Liniştea, Pacea, Pâinea Vieţii – prin intrarea în omul lăuntric în Prezenţa DOMNULUI, prin adorare şi închinare. Vom gusta din EL cinând împreună: „Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi Cuvântul Meu şi TATĂL Meu îl va iubi. NOI vom veni la el şi ne vom face locuinţa (cortul) împreună cu el."

Şi vom intra la Tronul Îndurării Dreptului Judecător – în cer – prin ISUS fratele nostru mai mare, Salvatorul şi Mijlocitorul nostru care este în cer, la dreapta TATĂLUI.

Şi vom gusta din EL – care trăieşte şi în ceilalţi fraţi – prin părtăşie în Adunare, funcţionând ca mădulare ale Aceluiaşi Trup, al cărui Cap este HRISTOS DOMNUL.

Intrăm, trăim şi rămânem în prezenţa DOMNULUI prin adorare şi închinare.

Pot să fiu mai rar la Tronul Îndurării ori să cinez mai rar cu DOMNUL în omul lăuntric, dar trăiesc cu DOMNUL şi umblu cu EL prin adorare şi închinare chiar dacă mai are DOMNUL de desţelenit multe hectare în inima mea. Ce HAR să guşti din DUMNEZEU stând în adorarea LUI...

*

Şi prinţul ismaelit – amintit nu demult – pretinde că are toată dreptatea şi, cu sabia Cuvântului, taie tot ce nu-i ca el, dar nu zideşte nimic. Acest duh oferă sufletului care colaborează cu el o indiferenţă, o nesimţire şi o duritate încât se poate lupta cu toată omenirea ca să-şi impună dreptatea şi să-şi atingă scopurile apărându-şi interesele. Provoacă dezbinări în adunări, în familii şi în relaţii, pentru că sufletul acesta nu mai are pace. Nu-i pasă dacă se rupe orice – biserică, familie, prietenii – important este pentru el să apere „dreptatea” minciunii cu sabia Cuvântului. Cunoaşte Cuvântul mai bine decât orice teolog şi-l parafrazează în sensul exact, dar sufletul care-l acceptă este chinuit, nefericit şi tăiat, iar duhul acelui creştin este gol, nezidit, nefericit, pustiu şi rece, pentru că este ucis de sabia Cuvântului folosită de diavol. Omul nu mai poate iubi afectuos, dar poate să se sacrifice fanatic până la moarte, ca să dovedească totuşi că are dreptate, şi-şi dă viaţa pentru aceasta – când de fapt HRISTOS nu i-a cerut-o! El n-a fost în atelierul DOMNULUI până la capăt, ci a dezertat în pustiul ispitirii prin diavol la lecţia smereniei şi a sensibilităţii la susurul blând şi subţire. Iubeşte vântul, cutremurul şi focul, dar nu cunoaşte susurul blând, căci nu a vrut să moară faţă de sine lepădându-se de suflet, care face orice – chiar predică pe HRISTOS pentru sine sau ÎL bagă pe gât tuturor – fără bun simţ şi fără uşă de intrare, ilegal spiritual, omorând cu litera Cuvântului totul, inclusiv omul său lăuntric plăpând pe care îl scrijelează – căci are autoritate sufletească falsă spiritual. Rezistă la foame, la lăcomia de bani şi de lume, dar nu rezistă la demonul mândriei!...

N-are nevoie de nimeni şi de nimic, se descurcă sau moare, dar se vede deasupra tuturor, căci are ca învăţător pe cel

mai mare vorbitor despre DUMNEZEU – duhul minciunii. Dă clasă celor mai eruditţi teologi căci are răspuns pentru orice întrebare şi situaţie, dar nu se pleacă înaintea nimănui în autoritatea Cuvântului – căci el crede că o are pe toată şi că el ştie tot. Pus faţă în faţă cu DUHUL DOMNULUI el este lupul din turmă şi Ioab care omoară doi oameni mai buni şi mai drepţi decât el – căci a primit dreptul de căpetenie prin meritele lui nu prin darul şi prin HARUL DOMNULUI.

Confundă mărturia duhului şi a fi martor pentru HRISTOS cu mărturisirea crezului său pe care-l consideră superior tuturora şi cu mărturia despre sine şi despre cât a făcut el pentru DOMNUL, cât a trudit şi cât a tras în jugul dracului cu sabia Cuvântului – cu care i-a tăiatpe toţi şi n-a zidit pe nimeni.

El moare ţinându-se de coarnele altarului al cărui DUMNEZEU a crezut că ÎL slujeşte vărsând „sânge de război în timp de pace". Este prea sfânt ca să-şi recunoască mândria şi are prea multă cunoştinţă din Cuvânt ca să mai poată iubi. Dar nu cunoaşte blândeţea şi smerenia DOMNULUI şi nu le are pentru că trudeşte pe viaţă şi pe moarte înjugat la un jug nepotrivit.

Dacă însuşi Petru a trecut pe-aici şi a fost însufleţit de alt duh, el căruia TATĂL i-a descoperit că ISUS este HRISTOSUL, atunci tu, sărmane suflet netratat prin cruce, cum să nu te-nşeli?

Dar HAR DOMNULUI că ADUNAREA are mai multe mădulare şi ele slujesc unele altora după HARUL care li s-a dat.

Dacă ai fost în tabăra lui Ismael, nu-i totul pierdut! Cei cărora DOMNUL le-a descoperit acest duh de minciună au trecut de zeci de ori pe-acolo şi au căzut; dar a venit o zi în care judecata lor a putut deosebi – prin întrebuinţare în atâtea căderi – binele de rău şi l-au recunoscut: „tu eşti un duh de minciună în copiii lui ISRAEL şi în Adunarea DOMNULUI" – dar nu poţi înşela Biserica DOMNULUI!...

Pot merge miliarde după tine ca să piară în războiul în care-i trimiţi – conduşi de capi de culte şi denominaţiuni – dar Capul Bisericii este HRISTOS! Şi cine Îi slujeşte LUI va trebui să fie răstignit şi să se lepede de sine – dacă vrea într-adevăr să-L

slujescă pe HRISTOS şi nu o ruină de clădire poleită şi împodobită ce va arde-n foc.

Abia când am trecut prin lepădarea de sine şi prin purtarea crucii, DOMNUL HRISTOS va putea trăi în noi.

Lepădarea de suflet şi purtarea crucii sunt lucrate prin DUHUL DOMNULUI – după ce am intrat ucenici în şcoala LUI – de cutremurarea zidirii (ca să rămână în picioare numai ce a clădit DUMNEZEU), şi de focul suferinţei. Cine nu cedează nici în focul suferinţei, va pieri înghiţit de sabia folosită de Lucifer. „Leviatanul" nu-i o glumă. „Ridică-ţi numai mâna împotriva lui şi te vei pomeni cu o asemenea luptă pe care n-o vei mai începe niciodată". Dobori leul, lupul, elefantul, dar nu te pune-n luptă cu sabia durerii care-i este dată pentru judecarea ta ca să te plece înaintea lui HRISTOS, pe tine, măgar sălbatic, care nu cunoşti ce-i jugul lui HRISTOS, dar eşti gata să-i bagi pe toţi sub jugul legii literei şi să-i tai cu sabia Cuvântului pe care-o foloseşti prin duhul de minciună care te însufleţeşte, rupt de ISUS, fără DUHUL Cuvântului, departe de susurul blând şi subţire, dar cu faţa descoperită în vânt, în cutremur şi foc... Când vei primi HAR îţi vei ascunde faţa, căci DUMNEZEU îţi va grăi blând şi duios ca un susur pe care nu l-ai trăit şi nu l-ai cunoscut până acum...

*

Câtă vreme gândesc, trăiesc şi acţionez de unul singur – în şi doar prin sufletul meu – chiar dacă lucrez pentru DOMNUL, nu sunt decât un groaznic pui de Ismael. Dar în momentul în care mă unesc prin duh, în cer, cu HRISTOS, chiar dacă voi spune aceleaşi lucruri, le voi spune din unirea cu DOMNUL, asta înseamnând: cu înţelegere, cu dragoste şi bunătate, la timpul potrivit şi în urma mijlocirii pentru persoanele cărora le este destinat mesajul. Degeaba mustru un păcat cu sabia lui Ioab câtă vreme nu ard de durere pentru omul care l-a săvârşit (aşa cum ardea Pavel). Dacă lovesc păcatul şi nu ţin seama de inima omului, nu sunt decât un vânător ismaelit, indiferent şi ucigaş. Cum va putea suporta un copil

poverile şi luptele vieţii unui adult? Hrana tare condamnă pe fraţii carnali la înfometare, căci nu o pot dori şi nici n-o pot digera. Lecţii care pe mine m-au costat suferinţe groaznice în foc, nu le voi putea învăţa pe nimeni. Pot doar să-i atrag pe alţii spre locul unde se trece prin moarte la Viaţă, prezentând diferenţa dintre suflet şi bucuriile vieţii duhovniceşti. Dar chinurile morţii fiecare le trăieşte singur. Fiecare îşi va pierde singur viaţa sufletească pentru DOMNUL, dacă va dori să şi-o câştige într-o Viaţă de Înviere şi libertate – aici şi acum!

Dar acţionând sufleteşte despărţit de DOMNUL sau lipsit de conştienţa trăirii reale cu EL şi a poziţiei cereşti de fiu, nu oferi decât mortăciunea batjocorii lui Ismael. A acţiona împreună cu DOMNUL nu înseamnă a acţiona la primul impuls, ci din simţământul puternic al duhului trezit de DOMNUL.

Nu dispreţui, nu fugi şi nu ocoli suferinţele care vin. Iubeşte-le, iar dacă nu le poţi iubi, acceptă-le şi le suportă, căci dacă fugi de atelierul lui DUMNEZEU din focul vieţii, pierzi unica şansă de a fi pentru DOMNUL ceea ce EL îşi doreşte, nu pentru ce tu ÎL cerţi, te zbaţi şi urli când îţi retează forţa sufletului sau a trupului care te ţin rob, pe tine – duh nou, fiu al lui DUMNEZEU.

*

Plinătatea de sine est manifestarea în forţă a puterii vieţii sufleteşti.

*

Dintre beneficiile închinării enumerăm: golirea de sine, iubirea aproapelui, starea în Prezenţa DOMNULUI.

*

Un alt prinţ al lui Ismael împlineşte condiţiile puse prin prorocii Vechiului Testament pentru a beneficia de promisiunile date atunci. Distruge tot pentru aceasta şi toate le face în puterea voinţei proprii, fără dragoste şi pace şi despărţit de DUHUL DOMNULUI.

*

Închinarea şi adorarea sunt forţe de răstignire a sinelui şi aduc poziţionare socială corectă.

Iubirea este soare. Mândria este opusul lui – gaură neagră ce distruge tot.

Când nu mai poţi să te închini, îndreptarea ta spre DOMNUL îţi păstrează duhul zdrobit.

*

Trufia te însufleţeşte demonic şi te autorizează satanic pentru imperiul demonului care te însufleţeşte.

Deasupra domnului văzduhului este CEL ATOTPUTERNIC – fără acceptul căruia nimic nu mişcă în front. Şi dacă se întâmplă ceva, este pentru că EL a îngăduit; iar răul urcă la culme tocmai pentru a putea fi judecat în faţa tuturor ca rău, iar autorii lui să fie condamnaţi – de la căpetenie la executor!

Între miel şi lup, diferenţa este de caracter – câtă vreme amândoi au haine de om...

*

Tot ce fac şi tot ce înţeleg este o nonvaloare, dacă sunt fără EL.

Pe DOMNUL HRISTOS, STĂPÂNUL nostru, ÎL cunoaştem cu inima, percepând cu ea omul lăuntric. Mintea, emoţia şi senzaţia nu au această capacitate. Temperamentul este o puternică redută a forţei omului vechi şi a eului. Dragostea ne duce în Prezenţa DUHULUI SFÂNT prin omul lăuntric, iar credinţa ne dă „aripile porumbelului ca să zburăm undeva departe să găsim odihnă” la TATĂL.

Câtă vreme eşti tu – ca putere sufletească sau ca eu – comandant în tine, te macini şi te ruinezi căutând ieşire din arşiţa pustiului sufletesc. Căci sufletul e atât de bogat, că nu mai are nevoie de nimeni şi atât de flămând, că nu-l satură toată lumea, dar îl momeşte Lucifer cu toate poftele: de la cunoştinţe intelectuale la lucruri pământeşti valoroase şi la grade de autoritate demonică. Acestea din urmă nu sunt poveşti, ci sunt puteri ce îl însufleţesc prin gânduri şi prin înţelegeri fireşti-sufleteşti-demonice.

Şi în ultimă instanţă omul nu îşi poate părăsi destinul – în limitele căruia primeşte ceea ce alege!

*

Lacrimile cântecelor înaintea DOMNULUI îţi curaţă vasul de toxine.

*

De strajă permanent pe metereze – în turnul de veghe al sufletului – este voinţa proprie. Ea poate lucra pe viaţă şi pe moarte – dar de capul ei – pentru DOMNUL, însă ruptă de Voinţa Lui.

Ba chiar poate – crezând că-I face un bine DOMNULUI – să stingă DUHUL DOMNULUI şi să blocheze omul lăuntric, trăind de una singură în cea mai mare izolare, în independenţă şi-n împietrire, crezând prin aceasta că este aleasă special pentru cea mai mare lucrare din poporul DOMNULUI – cap de om despărţit de HRISTOS care este Capul bărbatului. Iată cât de departe poate merge râvna Eului în lupta sa pentru supremaţie în fiinţa umană, pe care CREATORUL a format-o pentru a se manifesta pe Sine împreună cu ea, prin omul lăuntric, iar împreună cu omul să traiască în lumea guvernată de domnul puterii văzduhului (între limitele stabilite de Sus).

*

Când faci ce trebuie să faci, nu-ţi risipeşti viaţa! Şi chiar când mergi pe cale, nu eşti oprit să lupţi în mijlocire şi să stai în spărtură. E un rost ascuns – necunoscut de mulţi – ce-l ştie numai TATĂL. Nu îl urma de nu-l doreşti; dar dacă-l vrei, al tău e...

*

Dacă nu eşti pregătit să-l iubeşti pe celălalt exact aşa cum este şi chiar să te aştepţi la orice din partea lui, vei avea parte de multe dureri inutile. Dacă vrei să iubeşti, dăruieşte-te să înduri şi să înfrunţi moartea cu dăruirea ta. Împotriva ei nu este lege şi nici înfrângere.

*

Dacă nu ai ajuns să vezi Trupul DOMNULUI HRISTOS – Mireasa Lui sau Biserica Vie – şi încă n-ai ajuns să suferi în omul lăuntric pentru ea, nu vei scăpa de sectarism şi de garduri şi nu ţi se va da HARUL să poţi elibera pe nimeni din închisorile

fraţilor sectari. Cât timp nu porţi şi nu trăieşti HARUL suferinţelor DOMNULUI pentru Trupul Său, vei crede în superioritatea încheieturii din Trup în care eşti legat funcţional – dacă eşti! – de celelalte mădulare. Iar dacă nu eşti legat într-o încheietură prin viaţa DOMNULUI HRISTOS – Capul, dar ai în tine viaţa, vei suferi până te va copleşi puterea vieţii, punându-te unde ai fost rânduit să funcţionezi şi capacitat să trăieşti prin rostul destinat special ţie ca mădular viu al ekklesiei.

Nu-i suficient să vezi Trupul şi să-i discerni funcţionarea. Cât timp nu vrei să-ţi iei partea ta de suferinţă împreună cu HRISTOS DOMNUL – ca un bun ostaş al Său – mai ai de mers pe urmele Sale.

De capul lor, în slujba altora sau a lor înşişi ori a templului, aleargă furnicar de fraţi, dar cine vrea să trăiască în taină împreună cu „DOMNUL căruia îi slujesc în duhul meu” pe urmele bătrânului apostol?

*

După ce ai luat jugul DOMNULUI şi ai intrat în şcoala LUI – pe drumul răstignirii eului şi al lepădării sinelui – mori treptat... Şi EL începe să trăiască prin duhul tău în zonele unde tu, ca ego, ai murit.

Din cele mai negre clipe şi din cele mai groaznice chinuri, răsar cele mai mari binecuvântări. În procesul morţii sinelui se naşte, mai bogată, Viaţa LUI în tine şi ea te face să vezi, iar ceea ce era de nesuportat pentru tine însuţi (pentru că era peste puterile tale de purtat de unul singur), devine uşor, căci este purtat de Viaţa LUI din tine. Şi-atunci te bucuri de sarcina LUI care este uşoară. El îţi conduce tainic, neştiut de tine paşii, iar când ÎL recunoşti, inima ţi se umple de bucurie: Este DOMNUL!

*

Se predică despre DOMNUL HRISTOS, se predică din Biblie, dar din ce izvor şi în ce duh? Vei putea să înveţi şi să mustri toată viaţa despărţit de DUHUL DOMNULUI, dar de capul tău, iar sufletele vor fugi de tine, căci tu nu faci altceva decât să smulgi şi să dărâmi.

Legea şi Prorocii au ţinut până la Ioan Botezatorul, dar HARUL şi ADEVĂRUL au venit prin DOMNUL HRISTOS.

Cine te-a autorizat să pui jug peste suflete ca să nu guste, să nu ia, să nu atingă? A urmări ceea ce zideşte vine din Înţelepciunea de sus.

Chiar şi când ÎL ai pe DOMNUL poţi să-L vesteşti din invidie, pentru că şi alţii o fac – şi o fac mai rău decât tine – sau din slavă deşartă (pentru că nu ştii de ce duh eşti însufleţit).

Dar vine timpul când viaţa LUI din tine debordează mărturia lui ISUS.

Înţelepciunea care duce la Viaţă curge din HAR şi ADEVĂR. Justiţia Supremă vrea să smulgă răul din tine – ca să nu mai fii copil al Diavolului – şi te dărâme prin Lege şi Proroci, dar te şi conduce spre DOMNUL HRISTOS care dă Viaţa eternă şi te salvează de moarte şi de iazul de foc.

Ca proaspăt sau mai vârstnic fiu de DUMNEZEU, chemat de DOMNUL sau pus de capul tău să ÎL predici, o poţi face ani în şir în duhul legii, învăţând şi mustrând, smulgând şi dărâmând, curăţind inimi în care nu curge DUHUL Vieţii din tine şi unde duhul necurat va veni mai târziu cu alte şapte duhuri mai rele decât el. Dar DOMNUL nu te abandonează şi te va urmări, te va atrage şi te va chema să ÎL urmezi pe EL în şcoala LUI. Asta înseamnă lecţie cu lecţie, etapă cu examen să te lepezi de tine, să-ţi iei crucea şi să ÎL urmezi.

Vei judeca şi vei fi judecat până când vei învăţa să te judeci singur cercetându-te dacă eşti în credinţă, dacă DUHUL DOMNULUI este în tine şi pe cine urmezi tu de fapt...? Pe DUHUL-DOMNUL sau idei, doctrine, preconcepţii şi tradiţii?

Dorinţa DUHULUI te va conduce cu HAR ca să ÎL guşti pe DOMNUL-ADEVĂRUL şi să-L cunoşti. Măsura gustării Adevărului decide gradul tău de libertate în HRISTOS. Şi când L-ai cunoscut pe DOMNUL – HARUL şi ADEVĂRUL – vei face mai mult decât să smulgi şi să dărâmi în duhul Legii: vei sădi şi vei zidi în HAR şi-n ADEVĂR şi vei conduce în libertate pe cei înlănţuiţi, până unde tu ai gustat din ADEVĂRUL cu care ai fost

în relaţie şi care te-a eliberat şi din HARUL care este în HRISTOS ISUS DOMNUL.

Nu poţi fi martor al DOMNULUI ISUS decât pentru ce ai văzut, ai auzit şi ai pipăit tu însuţi din EL.

Întâlnim prea des „învăţătură peste învăţătură” lipsită de gustul Vieţii care a dat Dreptarul Învăţăturii Sănătoase.

Gradul de sănătate al unei învăţături se cunoaşte după roadele pe care le produce – sau nu! – în cel care învaţă şi-n cei care se lasă învăţaţi de el.

Ce mulţi învaţă mereu, dar nu ajung la cunoaşterea Adevărului – care este DOMNUL!

Dacă învăţătura ta nu mă conduce la DUMNEZEUL care m-a creat, nici nu mă face să gust din El, atunci e moartă, vârtej de nisip care mă orbeşte în pustiu.

În ultimă instanţă toţi ne gândim la CREATOR, dar cine ne va face să-L gustăm decât DUHUL DOMNULUI din cei ce s-au lăsat lucraţi, formaţi, disciplinaţi şi conduşi de EL să ÎL urmeze pe DOMNUL HRISTOS – MIELUL, oriunde merge EL?

*

Tu eşti un pom pe malul râului ale cărui ape îţi hrănesc lăuntrul pe măsură ce creşti înfigându-ţi rădăcinile în adâncurile malurilor lui, dar nu vei putea cuprinde râul tot, ci el îţi va fi viaţa în vasul de pământ prin DUHUL; şi ca tine sunt atâţia pomi...

*

Citirea Bibliei cu mintea – în scopul de a-L cunoaşte pe DOMNUL HRISTOS – nu e decât ocolire în acelaşi pustiu al cunoştinţei sufleteşti ucigătoare de duh.

Dacă îndemnul la citire nu vine din părtăşia ta cu DOMNUL, relaţia ta cu EL e suferindă şi are nevoie de cârje. Cuvântul nu este cârjă, dar perceperea lui mintală este o sabie care te taie.

Când duhul e flămând, Cuvântul este hrană, dar când sufletul nerăstignit este flămând, Cuvântul este cunoştinţă care îngâmfă, sabie pentru tăierea altora sau cap de afiş pentru sectari.

A umbla cu Duhul, mânat de Duhul sau însufleţit de Duhul – iată capătul unei lupte aprige şi un nou început în alergarea care ne stă înainte.

*

Un test al diferenţei trăirii şi locuirii în suflet sau în duh este odihna din Prezenţa deplin hrănitoare a DOMNULUI HRISTOS ISUS ori strofocarea activistă şi mâncarea propriei sudori în neliniştea sufletistă, fără pace, fără sfârşit, fără odihnă şi fără DUMNEZEU, ci independent de EL, rupt de Voia DOMNULUI pe care o îndeplineşti după cum te taie capul din Cuvânt şi nu din părtăşie cu ISUS – Cuvântul Viu. Aceasta este diferenţa dintre litera care ucide şi DUHUL care dă Viaţă.

*

Când duhul stăpâneşte trupul o face ca şi cu o parte din persoană, dar un suflet independent este teroarea trupului, căci se poartă cu trupul ca şi un crud stăpân de sclavi.

*

Trăirea prin sinele sufletului tău – care poate fi: mintea, emoţia, voinţa, atitudinile, temperamentul ori dorinţele şi planurile etc. – este ameninţarea majoră pentru omul dinlăuntru. De aceasta nu scăpăm decât prin HAR.

Trecerea minţii din preocuparea de sine în rugăciune este HAR care conduce în libertatea lăuntrică.

Aşteptarea DOMNULUI în adorare este unul din beneficiile majore ale omului lăuntric, asemenea unui pământ uscat de arşiţă, ce absoarbe ploaia DUHULUI.

Odată ce sufletul a fost zdrobit, simpla îndreptare a minţii către DUMNEZEU eliberează viaţa DUHULUI din omul lăuntric.

*

Învăţătura care curge din părtăşia cu DOMNUL prin Cuvânt are viaţa, dar învăţătura care curge din Cuvânt printr-o minte nerăstignită are în sine legea. Aici este diferenţa dintre cel care taie şi cel care zideşte. Cel independent taie, dar nu poate zidi decât cel care nu face nimic de la sine, ci doar ceea ce-l îndeamnă DOMNUL-DUHUL.

*

Cufundă-te în DUHUL DOMNULUI dinlăuntrul tău şi vei avea o inimă mulţumită indiferent de circumstanţe. Nu-ţi fixa sufletul pe îngrijorări şi pe descurajare, ci deschide-l pentru duhul, cufundându-te în duh.

„Încredinţează-ţi soarta în mâna DOMNULUI” şi apoi „încrede-te în El” – dacă vrei să lucreze EL!

Puterea sufletului se manifestă şi prin stări sufleteşti. Roagă-L pe DOMNUL să-ţi deschidă duhul (dacă nu poţi intra în el) şi să-ţi omoare puterea sufletului, căci altfel nu vei avea acces la fericirea care este în DOMNUL ce locuieşte în tine.

Îngrijorarea sufletului întunecă duhul şi-l blochează ca să nu se poată bucura de lumina ajutorului ceresc.

*

Pe DOMNUL ÎL interesează (deocamdată) creşterea mea spirituală numai în contextul angajării în bătălia pentru salvarea celor pierduţi – indiferent că o fac prin rugăciuni de mijlocire ori sunt evanghelist – şi al zidirii sfinţilor prin implicarea în aceasta. Nu înaintez şi nu mai pot creşte preocupându-mă doar de bunăstarea mea spirituală; primesc aceasta, dar mi se taie, dacă pe mine nu mă dor rănile DOMNULUI pentru cei care pier pe veci şi de care mie poate nici că-mi pasă... Iar dacă pentru aceasta simt că trebuie să-L vestesc pe DOMNUL meu, s-ar putea ca aceasta să însemne trimitere. Nu te poţi implica eficient în salvarea altora dacă nu te doare pentru ei.

*

„Blestemat este cel ce face Lucrarea DOMNULUI cu nebăgare de seamă.”

Dar „DUHUL SFÂNT vă va instrui ca să vă aduceţi aminte tot ce v-am poruncit” (altă traducere) şi „vă va învăţa toate lucrurile”.

Primul lucru care-l face DUHUL DOMNULUI ca să ne scoată din felul nostru firesc de a trăi în viaţă este să ne instruiască pentru ca să ne amintim – în funcţie de locul unde

am ajuns cu DOMNUL – un pasaj din Cuvântul LUI. Iar noi, ca şi Avram sfătuit de Sara – neîncrezătoare în DOMNUL şi doritoare de copii – ne suflecăm mâinile şi ne înhămăm să înfăptuim Cuvântul ca pe o lege, prin efortul personal, lipsiţi de puterea de împlinire dată de DOMNUL sau impunem Cuvântul altora ca lege. Rezultatul este o lucrare personală ruptă de DUMNEZEU, cu care tăiem pe alţii, distrugem relaţiile cu fraţii şi ne hrănim sufletul cu o supraputere firească – sufletească; şi în ultimă instanţă putem deveni învăţători mincinoşi în Biserica DUMNEZEULUI Celui VIU, ismaeliti născuţi din DUMNEZEU, dar care ne hrănim din arcul nostru şi care nu vom moşteni răsplata în cer – căci lucrarea personală va arde. Orice răsad străin va fi smuls şi ars de DOMNUL, în foc. Putem deveni atât de împietriţi prin acest fel de a folosi Cuvântul citit sau amintit încât să intrăm sub influenţa unui duh de minciună într-o însufleţire firească-sufletească-demonică.

Sufletul nostru nu-I poate sluji lui DUMNEZEU, căci oare nu spune Domnul că „dacă-şi păstrează cineva sufletul şi-l va pierde” şi „cine nu se leapădă de sine nu poate fi ucenicul LUI”?

Cum vom face atunci noi Lucrarea DOMNULUI?

Afirmăm un lucru şocant de trist şi dureros de adevărat: noi nu putem face Lucrarea DOMNULUI, nici astăzi, nici în vecii vecilor!

Putem face lucrări zadarnice pentru EL pe care le va arde focul. Dacă primim HAR, putem înălţa rugăciuni, ne putem închina, ÎL putem adora, dar cum va face unealta lucrarea MAESTRULUI şi cum va face vasul lucrarea ZIDITORULUI?

Cât blestem amar e în poporul DOMNULUI din pricina celor ce-şi fac propria lucrare folosind Numele DOMNULUI pentru a-şi parafa idolii minţilor lor – cu care se hrănesc, la care se închină şi pe care îi oferă drept hrană duhurilor uscate de sete şi fripte de foame ale copiilor CELUI SUPREM?

Cine va putea face atunci Lucrarea DOMNULUI?

DUMNEZEU Însuşi, căci EL singur ştie ce lucrează, când şi unde şi prin cine.

Vrei tu să fii dintre cei pe care-i mânuieşte ca unelte Mâna Sa Atotputernică?

Şti tu oare ce te-aşteaptă dacă vrei aceasta?

Eşti un minereu impur ce vei intra în atelierul Ziditorului; şi EL nu va trece peste ce vrei tu. Îi poţi lega planurile pentru tine în orice clipă, renunţând la pregătirea care se impune unui lucrător de către DUMNEZEU – şi nu de diplomele parafate ale maeştrilor teologi şi monştri sacri ai altarelor personale care-L lasă pe DOMNUL să împlinească, mâhnit în inimă, cuvântul: „slujba lui s-o ia altul!"

Cât de mult suntem gata să-L căutăm şi să-L dorim doar pe DOMNUL ca să Se descopere pe Sine duhurilor noastre? Fiecare nouă descoperire presupune o nouă renunţare la sinele tău, prin răstignire şi moarte.

Sământa care nu moare nu va încolţi. Inima care nu renunţă la tot pentru ISUS, nu-L poate cuprinde pe EL în întregime şi nici nu va putea fi oferită de DOMNUL ca păine frântă celor flămânzi, sau ca untdelemn vindecător celor bolnavi. Dacă ÎL dorim pe EL din toată inima, ÎL vom avea.

Vine timpul când El va găsi cu cale să ne descopere că locuieşte în duhul nostru pe care îl va hrăni cu Sine Însuşi; iar EL este exact Cuvântul, dar nu literă care omoară, ci Cuvântul Viu ce dă Viaţă. Putem auzi până la moarte Cuvântul citit sau predicat şi să ne trezim direct în iad, dacă nu vom amesteca credinţa noastră cu Cuvântul în inimile noastre; şi putem fi ucenici până la o vreme, când Cuvintele LUI – prea tari – nu vom dori să le trăim şi-I vom întoarce spatele DOMNULUI.

Mântuirea nu are neapărat de-a face cu a-L lăsa pe DOMNUL să te folosescă. Te poţi naşte şi poţi să mori tot în leagăn, creştin firesc sau copil sufletesc. Dar dacă-L vei urma pe DOMNUL până în locul unde-ţi va descoperi că locuieşte în tine, nu vei fi tu oare lepădat ca şi unealtă dacă faci tot lucrarea minţii şi a sufletului tău, în loc să-L urmezi pe DOMNUL mai departe? Unde? Nu doar în locul unde-ţi aminteşti Cuvântul şi faci ce vrei cu El, ci şi acolo unde DUHUL SFÂNT te învaţă toate lucrurile.

Susurul blând şi subţire nu se poate auzi decât în părtăşia din cămăruţa ascunsă a duhului.

Isamel vânează, Esau se hrăneşte din sabie, Ioab varsă sânge de război în timp de pace, iar mintea se îngâmfă prin cunoştinţă... Dar cine a fost la Sfatul DOMNULUI?... Mintea care tot citeşte Cuvântul şi nu renunţă la sine în faţa Ziditorului Său pentru a-L lăsa pe EL să se oglindească în ea?... Sufletul care tot învaţă, dar nu se leapădă de sine pentru a-L urma pe DOMNUL şi în Ghetsimani nu doar în Betezda, şi pe cruce nu doar la-nmulţirea pâinilor, şi în mormânt nu doar la certarea mării şi la oprirea vântului?

Cum să te folosească DUMNEZEU dacă nu ÎL laşi s-o facă?

Şi cum să o facă dacă tu te pricepi mai bine decât El?

*

Cuvântul DOMNULUI e nesfârşit şi e atât de greu de împlinit încât numai DUMNEZEU poate să-l împlinească, iar noi ÎL putem împlini doar atunci când primim Harul şi puterea Lui pentru împlinire.

Eu singur pot face doar ceva micuţ şi pentru o vreme, dar apoi cad în bot; iar dacă nu cad înseamnă că nu văd infinitul perfecţiunii divine.

Şi cum voi împlini Cuvântul decât căutându-L pe DOMNUL prin duhul, unindu-mă prin HAR cu EL şi lăsându-mă folosit la împlinirea Bibliei de către DOMNUL când, unde şi cum vrea EL s-o facă?

DOMNUL vrea să ne odihnească de eforturile noastre. Jugul LUI e bun şi sarcina LUI e uşoară.

Activismul sufletesc este păgân şi distrugător, căci cine aprinde focul propriu în altarul Focului Mistuitor, va arde mistuit şi îşi va pierde viaţa sufletului – în loc să o salveze.

*

Când DOMNUL se ascunde, iar foamea ta şi setea după EL rămân nesăturate, odihneşte-te abandonat în EL şi vei primi putere ca să mai trăieşti un timp în pustiul unde EL te-a dus.

*

Batjocura împietreşte pe cel ce o practică, dar şi pe cel ce o cuibăreşte în inimă.

*

Vine un timp când maturizarea duhului tău – ori cauze necunoscute – nu-ţi mai permit să ÎL cuprinzi mai mult pe DOMNUL în tine şi nici să ÎL mai experimentezi ca altădată; şi vei descoperi că nu doar tu ÎL cuprinzi pe DOMNUL, ci şi EL pe tine, iar tu locuieşti în HRISTOS. Aceasta este o nouă odihnă.

Există un circuit al vieţii spirituale în fiinţa noastră atunci când ne unim cu DOMNUL în duh – care ÎL manifestă pe HRISTOS în noi şi pe noi în HRISTOS – şi când ne ridicăm cu mintea la Tronul de Îndurare al TATĂLUI.

În neputinţa ta poţi să te zbaţi până la lupta cu DUMNEZEU, iar EL îţi îngăduie aceasta până te convingi că e ATOTPUTERNIC, după care – dacă Îi cedezi – îţi indică drumul pe care să apuci.

*

Smerenia aduce odihnirea inimii, dar mândria produce otrăvirea ei.

*

Nimeni nu are dreptul spiritual să rostească peste altcineva sau într-o Adunare, Cuvântul scris – dacă nu l-a trimis DUMNEZEU! „Cum vor predica dacă nu sunt trimişi?”

Autoinvestirea şi falsa trimitere produc o comunitate creştină – pe nedrept numită astfel – care este falsă şi are rezultate de acelaşi gen cu ea: batjocuri, tăieri, răniri, dureri, balsam fals, neînţelegeri, certuri, răzvrătiri etc.

Dictatura este rezultatul însufleţirii demonice care hrăneşte inima celui ce a acceptat-o.

Accesele de asuprire sunt produse de înţelepciunea şi puterea firească manifestate în stări de iuţime, mânie, îngâmfare, mândrie sau în alte păcate.

O asuprire repetată cheamă însufleţirea demonică peste cel care o manifestă şi devine continuă prin: dictatură, intimidare,

control, desconsiderare, exploatare, injurii, violenţă etc.

Ceea ce facem despărţiţi de DOMNUL este nimic – ca şi valoare.

Uniunea cu EL oferă manifestarea spirituală, iar Prezenţa Lui dă autoritate cuvintelor celui trimis de EL.

Moştenirea lui Isac i se conferă după ce a învăţat să o administreze în prezenţa lui Avraam şi s-a deprins să trăiască în temere de DUMNEZEUL tatălui său. Câtă vreme moştenitorul este tânăr, sub tutore. Paza Legii îndrumă spre HRISTOS care desparte Iordanul. Astfel, din suflet şi din Lege treci în duh.

În veci nu vei cunoaşte gustul cârmuirii duhului dacă mereu trăieşti condus de gândurile firii.

Dacă în cazul autorităţilor fireşti-sufleteşti şi demonice manifestarea lor se exercită prin impunere, în cazul autorităţii spirituale cel mai mare este cel care slujeşte tuturor.

Nu poţi sluji cu ce Cuvânt vrei tu, ci cu cel în care te îndeamnă Duhul.

În părtăşia fraţilor poţi dezvălui din experienţele tale cu DOMNUL, în funcţie de vârsta lor spirituală şi de locul unde au ajuns cu DOMNUL.

*

Depersonalizarea, evadarea din realitate, stârnirea emoţiilor în mod artificial şi însufleţirea demonică produse de mass-media prin filme, prin trăncăneli şi amuzamente sau prin emisiuni ce luptă cu DOMNUL prin ideologie, prin muzică, prin scene şi mesaje, cât şi acordarea atenţiei acestor lucruri lumeşti – care te scot din cotidian producând închinarea idolatră – conduc la secarea puterii vieţii lăuntrice.

Cu ce îţi hrăneşti sufletul, aceea îl determină.

Stăpânul Suprem doreşte părtăşia cu noi – dacă mai are cu cine!

Crucea nu produce un suflet în floare, ci unul răstignit.

Noi nu-L cunoaştem pe DOMNUL HRISTOS decât la minim şi de aceea nu-I putem gusta valoarea infinită. Dar şi acest puţin din cât L-am cunoscut, produce-n noi un gust

interior de strepezeală şi amărăciune atunci când ne hrănim cu roşcovele lumii sau cu deşertăciunea gândurilor noastre, dar nu cu Prezenţa DOMNULUI.

Ne considerăm prea liberi ca să nu mai trăim şi-n suflet (sau poate chiar în carne), şi prea mari ca să mai avem un duh zdrobit... Şi aceasta ne distruge curgerea vieţii dinlăuntru şi ne opresează duhul; dar nu constatarea stărilor de fapt ne va elibera, ci pocăinţa.

Muzica Sodomei și Gomorei ne hrăneşte sufletul, dar ne sugrumă duhul.

*

Prezenţa DOMNULUI este mai scumpă decât toate gloriile lumii – care se veştejesc şi cad – dar SUPERIORUL SUPREM este STĂPÂNUL tuturor. Valoarea sufletului omului este mai mare decât toată lumea – indiferent dacă el este un conducător peste imperiu sau un cerşetor – ori muribund. Doar cine este îngâmfat şi mândru aleargă după înălţare pământeană care este o urâciune pentru DOMNUL, căci El se uită-n inimă şi nu la faţă, căutând slujitori de care să se folosească.

„Când îţi întorci privirile spre EL” nu se pune întrebarea „ce aş putea să fac?” Căci FIUL nu face nimic de la Sine, ci numai ce-L vede pe TATĂL făcând. Iar asta presupune timp pentru cunoaşterea DOMNULUI, că EL nu se descoperă celui ce acţionează despărţit de EL.

Comuniunea cu DOMNUL şi contopirea ucenicului cu SUPERIORUL SUPREM trece mereu prin lepădarea de sine şi de tot ce ai pentru urmarea LUI, căci nu serviciul (slujba) LUI este ceea ce urmăreşti, ci pe ISUS. A fi unit cu EL te pregăteşte, te capacitează şi te trimite urmându-L tot pe EL; căci dacă vei pleca de unul singur, nu mai eşti trimisul LUI, ci activistul încăpăţânarii tale.

Şi câtă libertate de manifestare mai acordă creştinismul CELUI care locuieşte înlăuntrul nostru?

Lucrările proprii pentru HRISTOS întristează DUHUL CELUI ATOTPUTERNIC la fel de mult ca şi păcatele, căci oare

„vreau” şi „pot” şi „fac” nu sunt o acţiune personală executată în neruşinată despărţire şi neascultare faţă de DUHUL LUI ISUS?

Proroci pe care nu i-a trimis DOMNUL, apostoli şi învăţători mincinoşi, păstori care se păstoresc pe ei şi se hrănesc cu bunurile oilor sunt produşii lucrărilor personale şi fireşti pentru ISUS; căci DUHUL LUI ISUS se poate descoperi prin Cuvântul scris – şi se va descoperi – celui ce-L caută pe HRISTOS DOMNUL din toată inima, fie prin Cuvânt, fie prin TRUPUL SĂU – BISERICA VIE; dar cunoştinţa din Cuvânt nu este acelaşi lucru cu umblarea cu DUHUL.

Drumul maturizării este condiţionat de ascultare. Iar omul legalist care omoară pe alţii cu litera Cuvântului nu le va putea oferi şi Viaţa DUHULUI căci nu este slujitorul Adevărului în Duh.

Doar cei însufleţiti de DUHUL DOMNULUI au inima din care curg izvoarele de Apă Vie, dar nu şi cei conduşi de propria voinţă – chiar dacă vor avea în cunoştinţa lor întreg Cuvântul scris. Căci undeva pe drum L-au părăsit pe DOMNUL şi s-au rătăcit (dacă L-au urmat vreodată!).

Fiecare moment în care trăim singuri, dar nu în părtăşie cu DOMNUL în odihna DUHULUI, este despărţire de HRISTOS, unde putem face orice – dar fără EL.

Chiar şi cei ce ÎL urmează pe ISUS trebuie adeseori să lase vechiul mod de a-L sluji pentru a merge mai departe pe urmele LUI şi pentru a trăi în Prezenţa LUI viaţa înnoită sau noutatea vieţii duhului.

Atâta timp cât duhul nu e liber trebuie să ne lepădăm de suflet şi de tot ce avem în noi care oprimă libertatea duhului.

Există o treaptă de maturizare de unde umblarea după DUHUL devine umblare cu DUHUL sau însufleţiţi de DUHUL DOMNULUI; dar dacă nu vom preţui şi nu vom urmări viaţa duhului vom cădea în suflet obosiţi şi descurajţi pentru că ne-am dorit şi am gustat viaţa Duhului, dar L-am întristat sau chiar L-am părăsit prin urmărirea cărnii sau a sufletului, trăind independenţi şi singuri în noi înşine.

Rodul rugăciunii minţii care urmăreşte starea în Prezenţa DOMNULUI ne conduce în odihna vieţii duhului.

„Nu vă voi lăsa orfani, voi veni la voi... pentru că Eu trăiesc şi voi veţi trăi. În ziua aceea veţi cunoaşte că Eu sunt în TATĂL, voi în mine şi Eu în voi.”

„Dar Mângăietorul, DUHUL SFÂNT pe care TATĂL ÎL va trimite în Numele Meu, vă va instrui, vă va da lecţii, vă va arăta toate ca să vă aduceţi (şi vă veţi aduce) aminte de tot ce v-am poruncit EU.” (altă traducere)

Când instruirea sau lecţia DUHULUI ne conduce la Cuvânt, acel Cuvânt este experimentat, trăit, ascultat şi împlinit.

În urmarea DOMNULUI vin vremuri când nu mai putem citi Cuvântul pentru că am citit sau am auzit cu urechea atât de mult Cuvânt, dar noi am experimentat atât de puţin din EL. Acest dezechilibru este normal pentru un ucenic devotat DOMNULUI pentru că a cercetat Cuvântul scris. Dar DUHUL ştie că ucenicul nu-L va putea împlini prin putere proprie decât parţial şi doar un timp, după cât este de puternic sufleteşte.

Binecuvântată stare când ajungi să cunoşti că nu poţi trăi viaţa creştină (spirituală) prin puterile sufletului, şi când ajungi să cauţi „cărările străvechi” ale mântuirii sufletului tău – care nu sunt nici voinţa şi puterea lui, nici independenţa şi singurătatea, ci lepădarea de sine şi răstignirea.

Numai aşa – şi astfel – DOMNUL HRISTOS va putea trăi în tine, iar tu vei putea trăi prin EL. „Căci am fost răstignit şi nu mai traiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine”... „cine Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine”.

Începuturile vieţii spirituale sunt delicate, la fel ca şi viaţa duhului. Poţi gusta din viaţa duhului şi să recazi în suflet – şi asta nu neapărat din rea voinţă, ci pentru că duhul tău are nevoie de întărire, de creştere şi maturizare pentru manifestarea care pătrunde sufletul.

La începutul vieţii spirituale, tăgăduirea de sine (a cărnii, a sufletului, a voinţei proprii etc.) este fluctuantă. Dar după ce L-ai gustat pe HRISTOS DOMNUL în duhul tău (căci

„DOMNUL a găsit cu cale să ţi-L decopere” în omul dinlăuntru), nu te va mai sătura nimic – în veci – decât Viaţa Lui Spirituală (care nu e sufletească!...).

Şi când ajungi să păşeşti în viaţa duhului, eşti ca un copilaş ce-nvaţă să meargă. Duhul te ridică să mai încerci un pas, dar carnea şi sufletul – neputincioase în spirit – te trântesc jos. Însă „CEL ce a început în noi această bună lucrare o va duce la bun sfârşit.” Iar când noi mergem sufleteşte şi singuri dincolo de Domnul, EL ne-aşteaptă să ne întoarcem în Prezenţa părtăşiei cu inima LUI, ca să umblăm cu duhul – care ne va însufleţi – şi nu fireşte după mintea, după starea, atitudinea şi voia sufletului nostru.

O decizie sufletească îţi poate guverna întregul curs al vieţii pământeşti – dacă nu o revoci – dar nu-ţi va dărui viaţa Duhului. Numai Prezenţa DOMNULUI şi mijlocirea cu suspine negrăite a MÂNGÂIETORULUI vor despărţi – prin sabia Cuvântului – sufletul de viaţa veşnică ce este oprimată înlăuntrul tău.

Umblarea după lucrurile de sus te duce la căutarea Prezenţei DOMNULUI şi la lepădarea (prin duhul) cărnii şi a vieţii sufletului „căci cine nu se leapădă de sine şi de tot ce are nu poate fi ucenicul DOMNULUI.”

Primul rod al vieţii duhului este odihna de lucrările sufletului.

Trăirea cu duhul omoară trăirea prin puterea minţii fireşti.

DOAMNE, dă-mi Prezenţa Ta şi însufleţirea prin DUHUL TĂU chiar şi în iureşul împrejurărilor zilnice şi al relaţiilor cu oamenii.

*

Sunetul alăutelor Gomorei strigă sufletului nostru: „Aceasta e viaţă! Coboară de pe cruce.” Dar DOMNUL a biruit lumea care ne face necazuri.

Viaţa duhului retează voinţa proprie.

Când izvorul melodiilor nu este DUHUL, muzica sufletului ignoră şi opresează omul dinlăuntru.

*

Libertatea mea nu este să străbat pământul de la un capăt la altul, ci să trăiesc cu duhul liber.

*

Instruirea prin DUHUL SFÂNT – când mergi pe urmele DOMNULUI HRISTOS ISUS – capacitează pe fiecare ucenic pentru funcţionarea lui ca mădular distinct, potrivit maturităţii sale şi potrivit măsurii de credinţă dăruită la acea vârstă.

Cei născuţi din DUMNEZEU ce s-au oprit pe drum, au căzut şi n-au vrut să se mai ridice ori s-au rătăcit, îndură nefericirea stării lor prin care DOMNUL pune în ei dorinţa de a-L urma. Iar nefericirea lor creşte pe măsura încăpăţânării şi cerbiciei lor până ajung chiar să fie daţi pe mâna Satanei – dacă hulesc şi păcătuiesc cu voia – „pentru nimicirea cărnii, ca duhul lor să fie mântuit în ziua DOMNULUI”.

*

Duhul meu nu e liber decât dacă eu îmi ocup poziţia în HRISTOS sau devin conştient că sunt (locuiesc) în EL şi vin la Tronul de Îndurare al TATĂLUI, dar nici măcar aceasta nu o pot produce prin efortul propriu, ci trăiesc încredinţându-mă în HARUL DOMNULUI care-şi face lucrarea în mine.

*

Lucrarea DOMNULUI în om e tainică şi veşnică, fapt pentru care necesită timp. Un om spiritual se naşte o dată, dar creşterea lui este înceată pentru că este o intervenţie foarte fină a DOMNULUI în om – dependentă de acceptarea şi colaborarea creştinului cu Voia DOMNULUI.

*

Cine judecă pe alţii o face pentru că nu are capacitatea de a-i înţelege deplin şi va fi şi el judecat la fel, pentru că va secera ce a semănat şi pentru a putea înţelege ceea ce a condamnat.

Faptul că duhul tău nu intră la sfaturile multora nu-ţi dă dreptul de judecător, ci de separare, pentru că STĂPÂNUL SUPREM este JUDECĂTORUL tuturor, iar pentru răutăţile omeneşti a rânduit pe cel ce poartă sabia.

*

Duhul născut din SUPERIORUL SUPREM simte autoritatea şi în mod deosebit, pe cea directă peste sine.

*

Mai sunt şi astăzi corbi pentru Ilie...

*

Sufletul este avid după posesia autorităţii, dar duhul născut din SUPERIORUL SUPREM nu se poate manifesta decât atunci când sufletul este zdrobit şi răstignit. Posedarea autorităţii este pentru suflet un drog otrăvitor care nu-i dă odihnă; dar zdrobirea şi răstignirea sa aduc odihna şi liniştea în toată făptura.

*

Lumea exterioară, făpturile şi obiectele acţionează ca un magnet ca să scoată, prin simţuri, omul din sine însuşi, iar sufletul se luptă pe viaţă şi pe moarte să trăiască prin sine, independent, hrănindu-se fie cu senzaţii, fie cu idei, cu imagini şi cu melodii ale altora, cu informaţii şi activităţi exterioare şi sufleteşti. Binecuvântată stare când DOMNUL şi duhul născut din CEL SUPREM atrag persoana spre minunea Prezenţei lui DUMNEZEU.

*

Viaţa duhului mă duce la DOMNUL, dar după ce am cerut ajutorul LUI trebuie să-mi folosesc sufletul la capacitate şi mintea ca să fac tot ce pot pentru a executa lucrările necesare, cu încredere deplină în DUMNEZEU şi în dependenţă de EL, chiar şi când am greşit, căci EL mă poate ajuta să repar şi greşeala atunci când aştept şi mă încred în ajutorul Lui, dar nu în mine.

*

Este una să ai sufletul îngâmfat de cunoştinta Scripturii şi alta să te laşi lucrat de Prezenţa DOMNULUI pentru împlinirea Scripturii prin puterea şi ajutorul lui DUMNEZEU.

Putem forma teorii, teologii şi dogme, dar nu putem să fim asemenea lui HRISTOS decât dacă trăim în Prezenţa LUI şi-I

urmăm Cuvântul spre care ne atrage Lucrarea şi Prezenţa LUI să-L împlinim.

*

Există un timp de unde experimentezi o tainică unitate între viaţa duhului şi DOMNUL; duhul te conduce în Prezenţa DOMNULUI – care-ţi hrăneşte duhul – şi te maturizează ca om în HRISTOS. Duhul înviat este organul de legătură directă cu DUMNEZEU. Rugăciunea minţii intră (dacă primeşti HAR) în părtăşia vieţii duhului – care duce direct în Prezenţa DOMNULUI.

Un duh întărit prin hrănirea cu DOMNUL din Prezeţa LUI (sau din starea lui ISUS de faţă în comuniune cu omul lăuntric), va conduce de la sine mintea în conștienţa Prezenţei DOMNULUI – când ea nu e preocupată şi nu lucrează – dar, uneori chiar în acest timp; căci scopul DOMNULUI nu este ca omul să fie singur. Atunci când nevoile sau strâmtorările ce l-au condus pe om la ajutorul DOMNULUI au trecut, vine DUMNEZEU la om prin duhul înviat – care este o parte din HRISTOS.

Fericită stare este vârsta când trăieşti locuirea DOMNULUI HRISTOS în tine prin DUHUL SFÂNT; una din lucrările LUI este conducerea întregii făpturi în Prezenţa DOMNULUI. Când trăieşti sau vezi sau faci ceva ce-ţi pune în pericol puritatea duhului, DOMNUL îşi revendică dreptul de STĂPÂN prin simţăminte puternice de respingere împotriva răului – pe care le resimţi în suflet ca venind dinlăuntru. Aceasta este doar una din revendicările Sale. Amintim aici şi una din lucrările Sale în noi, care este sarcina de mijlocire pentru cineva, pusă prin simţământul lăuntric al duhului.

*

De ce citesc Scriptura?

– ca să-mi hrănesc duhul atunci când e înfometat de Cuvântul scris.

– ca să-L cunosc – descoperindu-L mai mult – pe DOMNUL prin ea.

– ca să primesc înţelegere.

– Ca DOMNUL să-mi descopere – când va crede EL – din Înţelepciunea ascunsă şi pecetluită în Cuvânt.

– ca să mă hrănesc cu pasajele pe care mi le spune mie.

– Ca să mi se înregistreze în memorie pentru a putea medita la DOMNUL în timpurile când nu voi avea Cuvântul scris.

– Ca să-mi pot aminti Cuvântul pentru a-L împlini în diferitele situaţii şi împrejurări concrete din viaţă pe care numai Cuvântul le poate rezolva.

*

„DUMNEZEU vorbeşte când într-un fel, când într-altul...”

Vine timpul când nu mai trăieşti simţind viaţa duhului. Adâncul sufletului este în noapte şi în negură, dar – diferit de el – duhul este ca o cetate întărită şi închisă în astfel de timpuri „ca o fântână pecetluită.”

Acum, rugăciunea minţii – sau munca sufletului – şi vărsarea inimii înaintea DOMNULUI împreună cu lupta din suflet în rugăciune pentru a descoperi Prezenţa DOMNULUI, conduc – poate – spre un alt mod de a vorbi al DOMNULUI. Este un pas înainte, chiar dacă în întuneric şi confuzie. DOMNUL va răsări lumina LUI în întunericul nostru.

*

Rodul normal al rugăciunii minţii este venirea minţii în Prezenţa DOMNULUI sau starea LUI de faţă. Este atât de bine şi plăcut în Prezenţa LUI... chiar dacă numai mintea e conştientă de ea şi în acest timp nu o simţim cu duhul.

*

Un suflet care n-a trăit renunţarea la sine însuşi şi la tot ce are, nu va primi viaţa duhului înviat care să-l însufleţească pentru că mai are în sine – sau în afară – izvoare de bucurie care vor seca, şi altele pe care el le inventează pentru a se hrăni cu ele şi pentru a trăi în independenţă de DOMNUL şi de cârmuirea LUI prin duhul. Acest suflet necesită tratat de DUMNEZEU prin împrejurări, suferinţe şi stări negative pentru a deveni conştient

de dependenţa de DOMNUL şi pentru a fi condus în ea; dar nu va primi mărgăritarul conştienţei trăirii DOMNULUI HRISTOS în el decât dacă ÎL va urma până la capăt, lepădându-se de sine în răstignire.

*

„Frica de oameni este o cursă”. „Să nu vă fie frică de cei care ucid trupul.”

A nu răspunde cu rău pentru rău, ci a birui răul prin bine înseamnă „să nu te împotriveşti celui rău”, ci, neânfricat, „să dai şi mantaua celui ce vrea să se judece cu tine să-ţi ia haina” şi să-ţi iubeşti vrăjmaşii făcându-le bine (ceea ce-ţi va declanşa sentimentele de dragoste pentru ei).

Pe urmele Mielului nu vom deveni lupi, dar îi vom invinge iubindu-i – chiar dacă ne vor omorî – căci cei nefericiţi nu suntem noi care le putem dărui dragoste, ci ei care se distrug prin ură, prin dispreţul, mânia, batjocura şi toate păcatele lor. Să ne rugăm pentru zdrobirea inimii lor împietrite, iar binele pe care li-l facem noi le va îngrămădi cărbuni aprinşi pe cap.

*

Rugăciunea făcută din dorinţă aprinsă după DOMNUL poate produce înflăcărarea inimii pentru EL, uscând afectivitatea pentru cei din jur şi centrându-se doar pe prima parte a celei mai mari porunci („Să iubeşti pe DOMNUL DUMNEZEUL tău cu toată puterea ta, cu toată mintea, inima şi sufletul tău”).

Şi poate acesta este unul din modurile personale de-a ajunge – într-un fel – în Prezenţa DOMNULUI pentru a te hrăni spiritual acolo şi mai apoi să poţi manifesta iubirea de aproapele.

HRISTOS DOMNUL nu este un fabricant de şabloane, iar drumul cu EL este cu munţi şi văi necunoscute; dar cât de greu e să-L aştepţi pe EL când nu mai ştii ce să faci şi când nu mai poţi face nimic...

„DOAMNE, când vei veni la mine?...”

*

Starea în tăcere la TATĂL în cer îţi aduce linişte şi îţi oferă odihnă. Acolo se hrăneşte şi se întăreşte duhul din Cel din care a fost născut. Încrederea şi siguranţa pe care ţi le oferă TATĂL – CREATORUL UNIVERSULUI, STĂPÂNUL regatelor oamenilor şi al lumilor nevăzute, te pun deasupra circumstanţelor potrivnice şi a neajunsurilor, ori a relaţiilor denaturate. „Să ne ridicăm dar cu deplină încredere la Tronul HARULUI ca să primim îndurare şi să aflăm HAR pentru ajutor la vreme de nevoie."

Când stai în braţele TATĂLUI nu mai ai nevoie de nimic şi toată făptura ta intră în armonie.

DOMNUL nu ne lasă-n neputinţă pentru ca să mai facem – totuşi – ceva cu ultima picătură de sânge, ci ca să intrăm în odihna de la Tronul de Îndurare al TATĂLUI unde învăţăm să ne odihnim definitiv de lucrările noastre.

Trăirea cu DOMNUL ne introduce în odihna LUI şi ne pensionează de lucrările noastre pentru EL – care sunt moarte!

*

Poziţionarea mea conştientă în HRISTOS – sau redescoperirea acestei realităţi existente – mă eliberează de izolare şi de capcanele introspecţiei, dându-mi posibilitatea să trăiesc liber în dependenţă de DOMNUL şi de îndemnurile clare ale DUHULUI. Este mult mai sănătos să trăiesc în HRISTOS şi să mă bucur de EL, decât să scormonesc mereu în propria-mi carapace. Căci DUHUL când vrea să mă îndemne, o va face sigur; dar eu trăind în mine nu umblu cu duhul, ci rătăcesc izolat în catacombele sufleteşti. Trăind în HRISTOS sunt eliberat de mine, iar duhul poate acţiona liber.

HRISTOS trăind în mine este o taină ce implică şi călăuzirea DUHULUI, dar se pare că mai implică şi trăirea mea în HRISTOS, liber să ascult poruncile LUI. Armonia acestor două implicări și voinţe o poate realiza doar DOMNUL.

Voinţa mea se supune Scripturii prin puterea dată de DUHUL, iar DUHUL mă cârmuieşte şi mă călăuzeşte acolo

unde voinţa dă greş, sau unde crede EL de cuviinţă pentru a executa lucrările LUI.

Dacă DOMNUL HRISTOS a spus: „Dacă mă iubiţi veţi păzi poruncile Mele” şi „Voi sunteţi prietenii mei dacă faceţi ce vă poruncesc EU”, atunci, fără echivoc, suntem expuşi şi supuşi instruirii unei duble călăuziri: Legea lui DUMNEZEU din minţile noastre provenită din citirea şi din amintirea Cuvântului Scripturii, şi Legea pusă în inimile şi în duhurile noastre care acţionează scriptural prin îndemnuri lăuntrice spirituale.

„Orice faceţi să faceţi spre slava DOMNULUI.” Aceasta mă duce în odihnă tăcută, închinându-mi fiinţa la picioarele lui ISUS DOMNUL.

Dacă nu voi trăi închinarea în duh, nu voi avea nici închinarea în adevăr. Când execut un act al credinţei – care poate fi şi supunerea faţă de stăpânul meu sucit – în duhul închinării, nu mă închin eu atunci în adevărul: „supuneţi-vă stăpânilor voştri pământeşti ca DOMNULUI pentru a nu fi vorbită de rău Calea DOMNULUI”?

Dar când trăiesc în neascultare faţă de Adevărul scris, nu-mi fură aceasta binecuvântările DOMNULUI?

Este cert că nu pot împlini tot ce este scris într-un singur moment, dar dacă primesc HAR, mă pot închina şi pot împlini tot ce trebuie împlinit executând fiecare act spre slava DOMNULUI (şi vai de mine dacă ceea ce fac are alt motiv decât această slavă şi binele oamenilor – motive care vor avea răsplată veşnică şi binecuvântare pe pământ).

Interdependenţa şi întrepătrunderea adevărului, a duhului şi a legilor şi căilor DOMNULUI e uimitoare. Lucrarea DOMNULUI nu este doar predicarea, evanghelizarea, darurile, hrănirea copilaşilor, păstorirea, prorocia etc. Lucrarea DOMNULUI este şi munca celui credincios din cel mai „de jos” loc, făcută spre slava lui DUMNEZEU.

Lucrarea DOMNULUI este şi a mânca şi a bea sau a face dragoste în căsnicie spre slava lui DUMNEZEU, în închinare, cu bucurie şi reverenţă. Dacă în ceea ce fac mă manifest spre slava

DOMNULUI şi o fac ca pentru EL, cu drag, dintr-o inimă bună, atunci aceasta este o lucrare a LUI prin mine, căci cine poate să mănânce ca pentru DOMNUL şi spre slava LUI dacă DUHUL DOMNULUI nu este la lucru în el în timpul manifestării?

Noi putem încerca, putem imita, dar slava STĂPÂNULUI SUPREM nu beneficiază de eşecurile, de falsurile sau compromisurile noastre.

Numai un închinător devine un făptuitor spre slava DOMNULUI HRISTOS.

Închinarea este golirea sufletului în adâncurile omului lăuntric, de unde curge Izvorul Vieţii; este dependenţa şi supunerea sufletului faţă de duh, renunţarea la a se mai conduce după mintea cărnii sale şi trăirea prin duhul. Nu vom realiza nimic de valoare şi DOMNUL nu ne poate folosi câtă vreme mai oprim, prin forţele naturii noastre sufleteşti, izvorul viu al închinării care curge dinlăuntrul nostru.

Cele mai adânci legături dintre om şi DOMNUL său sunt necunoscute altora.

Închinarea în duh mă uneşte cu DOMNUL HRISTOS în care mă odihnesc.

*

Omul poate lua hotărâri şi poate să facă multe din sine însuşi sub deviza falsă: „pentru DUMNEZEU”, dar nu va putea împlini în veci tot ce este scris, ci va împlini Cuvântul parţial, segmentat şi fluctuant. Cel ce nu a cunoscut lepădarea de sine şi nu a trăit moartea în sufletul său crucificat urmându-L pe DOMNUL, va face rugăciuni sufleteşti, predici, dărnicii, reuniuni, sisteme, impuneri, informatizări, teorii etc. şi se va hrăni cu ele dezvoltându-şi tot mai puternic manifestările sufleteşti, mergând până la însufleţirea demonică. Dar nu va împlini lucrarea lui DUMNEZEU prin el, ci lucrarea lui închipuită pentru DUMNEZEU şi nu va avea curgerea Vieţii lui HRISTOS din el, iar DUHUL nu va pecetlui manifestările omului cu sigiliul lui HRISTOS.

„Nu te poţi trage de urechi să creşti singur”, spunea un

frate. DOMNUL lucrează; EL hotărăşte când şi prin cine lucrează; El conduce lucrarea Sa; El dă puterea LUI care – diferită de cea sufletească – e invincibilă acolo unde omul sufletesc nu poate mişca un fir de praf!...

Resemnarea, aşteptarea în răbdare a manifestării DOMNULUI, a Lucrării şi Vieţii LUI, lipsa de precipitare – căci la capătul puterilor ţi-ai cunoscut ruşinea josniciei sângelui şi cărnii care nu vor moşteni Împărăţia DOMNULUI – sunt stări lucrate de DUHUL în om.

*

Dacă ajungi să trăieşti deşertăciunea sau devalorizarea lucrului sau lucrării ce o ţii în mână, înseamnă că DOMNUL te călăuzeşte, delicat, să le arunci din mână pentru a-ţi dărui minuni şi lucrări noi.

Lucrul din mână are o valoare relativă şi te împiedică să mergi mai departe şi să primeşti valori superioare pentru că te ţine ocupat, preocupat şi concentrat unilateral spre el.

Izvoarele de ape vii revarsă peste stăvilar, după ce l-au umplut, sau îl sfărâmă – dacă nu e construit de forţa şi principiul Vieţii de Înviere.

*

Cuvântul Scripturii care ne vine în minte potrivit cu o situaţie concretă este litera care omoară şi standardul care ne izolează de realitate şi de viaţa duhului într-o lume a celor morţi şi incapabili să-L împlinească. Mintea firească îi poate tăia pe alţii cu acest cuvânt, dar nu îi va putea atinge standardul în veci, căci este mort şi fără viaţă, diferit, în mod brutal, de viaţa delicată a omului lăuntric. Este diferit de Cuvântul pe care ni-l amintim noi, diferit de lucrarea Duhului şi este foarte probabil lovitura vrajmaşului pentru omul lăuntric, pentru ca prin izolarea într-o lume a literei ucigătoare să zădărnicească viaţa şi părtăşia cu DOMNUL şi să ne atragă într-o cursă a morţii pentru noi şi pentru alţii; mintea nu îmi va da puterea să implinesc Cuvântul, dar îmi va preocupa sufletul însufleţindu-l cu litera ce mă omoară.

Duhul de minciună – sau duhul amăgirii – mă va tăia cu litera pentru a-mi activa puterile sufletului de a o împlini – lucru imposibil pe termen lung şi în mod desăvârşit – ceea ce mă va duce în dezamăgire, în dezgust de Cuvânt şi îndepărtare de DUMNEZEU; pentru că dacă nu pot face Voia Lui, atunci să fac ce pot şi ce-mi place – nu neapărat păcate, ci lucruri deşarte şi bucurii trecătoare – şi să-mi sap „puţuri crăpate care nu ţin apă” (deoarece stă în structura sufletului să facă ceva pentru a se simţi important, pentru a se hrăni cu ceea ce face şi pentru a trăi independent chiar o falsă lucrare pentru DUMNEZEU, din puterea, din iscusinţa şi nevoia de a-şi înşela conştiinţa).

Cu totul diferită de viaţa şi lucrarea sufletului carnal – ori însufleţit de înţelepciunea demonică – este lucrarea DUHULUI prin viaţa omului lăuntric în sensibilitate faţă de semeni şi în părtăşie cu Însuşi DOMNUL, pentru a-l face capabil să stăpânească şi să comande sufletul, pentru a-şi aminti Cuvântul care trebuie împlinit în rezolvarea unui conflict sau a unei probleme, dar şi pentru a-i da – prin puterea şi libertatea vieţii care curge din duhul – capacitatea de a împlini Voia DOMNULUI. Rezultatul va fi pace, puritate şi bucurie în DUHUL SFÂNT.

Activismul sufletesc va duce la epuizare, la dezgust şi la sentimentul zădărniciei – atunci când sufletul caută să împlinească prin forţele sale tot ce este scris – sau la impunerea crezului său asupra altora (bigotism) şi la tăierea cu Cuvântul (nu la zidire), la dictatură în sisteme religioase organizate şi strict controlate pentru a nu pierde puterea şi falsa autoritate – chiar demonică – ce o deţine şi care se hrăneşte din activism, din predicare, din înţelegeri mentale şi dubioase ale adevărului ori din înţelepciunea firească-sufletească-demonică. Deţinerea de informaţii şi setea după ele pot adăuga un plus de forţă pentru suflet, de mulţumire şi satisfacţie, cât şi sentimentul succesului şi al lucrului bine făcut pentru DOMNUL – dar în fapt rupt de EL, însă după capul omului.

*

Realitatea faptului că DOMNUL m-a aşezat în HRISTOS în cer la dreapta TATĂLUI prin omul meu lăuntric, îmi linişteşte mintea de trăirea ei de una singură şi prin eforturile proprii.

Secretul vieţii spirituale nu stă în faptul că eu mă chinuiesc să o trăiesc şi să o captez, ci este oferirea, deschiderea şi abandonarea mea în mâinile DOMNULUI care-mi dă această viaţă şi o dezvoltă lucrând, EL Însuşi, tot necesarul pentru creşterea şi manifestarea ei în mine.

*

Bunăstarea nu este neapărat dependentă de nivelul profesional de pregătire al persoanei, cât de binecuvântarea DOMNULUI; iar calitatea vieţii pământeşti nu e dată de bunăstare, ci de fericirea lăuntrică. Dacă DOMNUL te conduce să faci studii superioare, vei fi sub binecuvântarea LUI, dar dacă te înhami de unul singur la jugurile altora, te nefericeşti cu mâna ta.

O inimă mulţumită primeşte, cu dragoste, toată voia DOMNULUI pentru ea, iar o zi pe înserat înaintea LUI este mai bogată în împliniri decât scaunul imperial al împăraţilor.

*

Creştinul care renunţă la eforturile proprii de autoîmplinire – chiar spirituală – îşi găseşte, cu siguranţă, împlinirea în odihna DOMNULUI.

Diferenţa dintre eforturile proprii şi odihna DOMNULUI este Iordanul – prin care treci din pustie în Ţara promisă.

Dacă ai ajuns la ineficienţa și neputinţa eforturilor proprii în lucrarea DOMNULUI şi ai fost călăuzit în odihna din Prezenţa LUI, cere-I şi HARUL de a putea rămâne permanent acolo, pentru că pe tărâmul odihnei, dumnezeii veacului se vor lupta să-ţi fure chiar Prezenţa DOMNULUI, momindu-te să te bucuri – în libertatea ce ai primit-o – de vraja lor de nimic (lucru care-ţi va aduce asuprirea şi robia duhului sub puterea vrajmaşului ce îţi va reînsufleţi carnea sufletească).

La graniţa odihnei, dorinţa de activism se manifestă cel mai puternic, iar pe tărâmul odihnei, duhul veacului va lupta să

îţi sacrifice libertatea pe altarul dumnezeilor străini.

Trebuie să existe un mod de a-ţi trăi viaţa permanent în Prezenţa DOMNULUI, dar nu prin eforturi, ci prin HAR.

Omul care se leapădă în sine de lucrurile lumii – ce-l duc în atingere cu duhul veacului – şi care se supune bunătăţii şi blândeţii omului lăuntric, are şansa HARULUI de-a merge mai departe cu DOMNUL în ţara odihnei duhului.

Dacă ceea ce fac mă scoate din Prezenţa DOMNULUI, înseamnă că fac degeaba, din eforturi sufleteşti sau într-un mod greşit.

Nimic nu are dreptul să mi-L fure pe DOMNUL: nici setea de cunoştinţe, nici lucrările mele pentru DOMNUL, nici mijlocul de trai, nici familia, nici gândurile; dar HARUL de a sta mereu în Prezeţa DOMNULUI şi de a umbla cu EL în duhul este dovada maturizării şi a urmării Lui pe drumul pe care te atrage EL.

*

Fericirea sau nefericirea ta nu depind de ceea ce faci – cât timp nu păcătuieşti – ci de faptul de a-ţi lua sau nu viaţa în mâini. Cine-şi ia viaţa în mâinile sale este nefericit şi obsedat de ceea ce face, se rupe de relaţia vieţii cu DUMNEZEU – care este garanţia fericirii sale – şi nu mai trăieşte din HAR, ci din puterile sale limitate.

Lipsa de HAR (sau izolarea faţă de HAR) este şi lupta sufletului de a trăi viaţa spirituală. Cât timp trăieşti în această luptă eşti legalist şi bigot, căci dacă nu îţi impui standardele tale sufleteşti asupra altora, măcar te aştepti în tăcere să le atingă, sau îi desconsideri dacă nu le au; pe când HARUL de a-ţi vedea neputinţa şi imposibilitatea de a trăi creştineşte – altfel decât dacă HRISTOS o face în tine prin puterea LUI de înfăptuire – te determină să oferi mai departe HAR. Legea omoară în tine şi în ceilalţi, dar HARUL îţi dă viaţă – şi ea curge înspre ceilalţi!...

Atitudinea este o parte din voinţa proprie de a face bine sau rău; dar nu stă în puterea ei să trăiască viaţa duhului şi te va ridica de atâtea ori să o atingi, până vei capitula copleşit de totala ta neputinţă în acest domeniu şi te vei abandona în mâinile DOMNULUI.

Fericirea ta nu stă în imaginea de sine, nici în faptele, realizările şi-n posesiile tale sau în poziţia ta socială, ci în părtăşia interioară cu DOMNUL – care te va umple cu DRAGOSTEA Lui şi cu capacitatea de a-ţi iubi aproapele. Acestea te vor scoate din tine însuţi – unde eşti centrat din naştere – şi te vor plasa pe orbita supremă a destinului tău. Dragostea lui DUMNEZEU pentru tine te va face fericit şi în sărăcie şi în suferinţă, dându-ţi putere să rezişti – indiferent de limitările impuse – prin orice va trebui să treci. Această relaţie a inimii care se dăruieşte lui DUMNEZEU şi care se lasă umplută de dragostea DOMNULUI, primeşte viitorul liniştită din mâna LUI; căci EL zideşte în tine puterea de a trece prin orice încercări şi necazuri, prin suferinţe şi strâmtorări sau reuşite, fără îngrijorări şi cu mulţumire în inimă, căci ai siguranţa că STĂPÂNUL SUPREM – care te iubeşte – va rândui spre bine, cântărit şi cu măsură, orice va aduce-n viaţa ta.

HARUL îţi descoperă atitudinea de care ai nevoie, dar nu te lupta să o înfăptuieşti prin puterile tale – care te izolează faţă de HAR – ci acceptă-ţi neputinţa şi apelează la DOMNUL pentru a-ţi da HARUL puterii de înfăptuire.

*

Există aşa-numitele revelaţii sufleteşti însoţite de sentimente care conferă trăirii sufleteşti senzaţia de spiritualitate. Ele iau ca paravan pe DOMNUL, Cuvântul, dedicarea, lucrarea, orice, dar nu te duc niciunde, ci în arşiţa pustiului arid al efortului, al confuziei şi neputinţei proprii. Ele sunt străfulgerări sufleteşti (iluminări mentale) care nu vin din starea în Prezenţa DOMNULUI şi din lucrarea Lui în omul dinlăuntru.

Există şi o religie falsă a sufletului independent care foloseşte Cuvântul Scripturii ca o unealtă prin puterea minţii şi pe DOMNUL ca paravan sub care să se autoînşele şi să orbească discernământul spiritual, o religie care merge într-una – şi nu ajunge nicăieri – care face de toate – dar nu atinge viaţa – şi care zideşte imaginea sinelui ca lucrător cizelat de DOMNUL

(„din moment ce a mers atâta şi a suferit...”) dar, toate de dragul de a fi cineva prin ceea ce face, sub falsa identitate a unui „om al lui DUMNEZEU”.

Cine este sincer cu sine va descoperi această falsă revelaţie, această falsă religie şi acest drum independent sufletesc lipsit de viaţă spirituală.

*

Îndemnul duhului de a respinge sau de a se împotrivi, se manifestă prin impresii lăuntrice de tulburare şi rău lăuntric, de blocaj în culmea răului lăuntric şi durere; după care duhul este stins – dacă nu-i ascultăm îndemnul!... Pentru creştinul duhovnicesc, libertatea totală este cea spirituală sau libertatea de a trăi prin duhul. Aceasta este atmosfera cerului, a cărui viaţă spirituală îţi alimentează omul lăuntric, într-o lume străină unde suntem călători şi ambasadori cereşti.

Viaţa şi voinţa proprie sting duhul.

Trăirea prin duhul te eliberează de îngrijorare, de graba şi nerăbdarea sufletului şi te leagă de DOMNUL. Indiferent prin ce ai trece, în duhul ai încredere, ai bizuire şi părtăşie cu DOMNUL.

*

Cine îşi hrăneşte firea îi va mânca – în curând şi negreşit – roadele. Libertatea permisă poftelor sufleteşti de a privi deşertăciunea – dar nu chiar răul – şi de a flecări cu limba, îţi va oferi putreziciunea şi îţi va stinge duhul.

Lipsa înfrânării distruge viaţa lăuntrică.

Doar în limitele înfrânării sub îndemnul duhului, libertatea este libertate, căci dincolo de aceste limite este desfrânare.

Atunci când nu resimţi că omul lăuntric ÎL caută pe DUMNEZEU, măcar nu distruge tu şi tânjirea inimii după EL, căci te vei hrăni cu moartea.

Pentru creştinul spiritual, libertatea totală este libertatea de a trăi cu (prin) duhul.

*

„Cine vorbeşte de la sine însuşi caută gloria lui însuşi; dar cine caută gloria Celui ce L-a trimis ACELA este adevărat şi în EL nu este nedreptate."

*

Religia mea este HRISTOS şi nu un anumit mod de a-L urma. Când EL este tot ce-mi doresc, primesc capacitatea de a trăi liber şi de a-L urma oriunde mă cheamă.

*

Conştienţa de Prezenţa DOMNULUI nu este părtăşia cu EL, rugăciunea către DOMNUL nu este trăirea prin viaţa duhului, iar libertatea de manifestare în viaţa exterioară nu este cina cu DOMNUL sau unirea cu EL.

Foamea după DUMNEZEU nu poate fi săturată decât de EL.

Dacă trăiesc din perspectiva veşniciei, puţin îmi pasă de poziţia socială pe care o ocup, căci goana după poziţie este slavă deşartă sau dorinţa lăudaroşeniei vieţii.

„Orice dar bun şi desăvârşit vine de la DOMNUL"; de aceea aşteaptă-L pe El și nu te lupta singur pentru a obţine darul.

Experienţele din trecut cu DOMNUL îmi pot lega libertatea de manifestare de a-L căuta pe DOMNUL mai departe în prezent.

A te închide pentru DOMNUL nu înseamnă a rămâne pus deoparte pentru EL şi a merge mai departe, ci a te izola în limitele experienţelor trecute avute pe drumul cu DOMNUL.

Când discerni că DOMNUL te ademeneşte să mergi mai departe, nu te înţepeni în trecut ca măgarul pe loc. Dar nu gândurile tale te eliberează, ci DOMNUL care îţi dă un mod nou de a-L aştepta să se manifeste altfel – inclusiv în circumstanţe şi-n domeniul social.

*

Este diferenţă între cunoştinte (acumularea de informaţii), înţelegere, concluziile experienţelor trecute şi discernământ (sau capacitatea de a deosebi între bine şi rău, inclusiv deosebirea duhurilor).

Înţelegerea şi discernământul sunt daruri care se dezvoltă în funcţie de experienţa personală, de starea în compania înţeleptilor (mai ales între cei cu capacitate de înţelegere spirituală), de meditarea la Cuvântul Scripturilor, de colaborarea cu DUHUL DOMNULUI etc.

Informarea necesară unui domeniu de activitate nu este sinonimă cu înţelegerea spirituală, dar poate să-ţi fie de ajutor mai ales dacă este informaţie spirituală.

Corecţia duhului repune capacităţile sufletului din centrarea pe (în) sine înspre DOMNUL, şi din trăirea minţii înspre aşteptarea DOMNULUI.

*

Trăirea în părtăşie cu DOMNUL care mă aşteaptă (mă atrage) în viitor...

*

Sufletul care batjocoreşte, ia în derâdere, face băşcălie sau „mişto" de alte persoane, stinge puterea duhului de-a se ruga.

*

Duhul mă călăuzeşte spre părtăşia cu DOMNUL prin atitudine, prin locul şi mjloacele necesare pentru a intra în ea. Unul din mijloace poate fi chiar învăţarea unei limbi străine pentru a putea avea acces la slujirea spirituală a altor mădulare din Trupul lui HRISTOS (Mireasa DOMNULUI) exprimată prin cărţi, prin casete, internet etc.

*

Idolatrizarea Bibliei nu este părtăşie cu HRISTOS, dar păzirea poruncilor LUI mă duce în relaţie cu EL (dacă sunt sincer!), căci voi constata că nu pot efectiv împlini tot ce scriu Scripturile – permanent şi cu toată inima – numai dacă DOMNUL Însuşi o face prin puterea Sa, manifestându-se prin mine. Aceasta nu înseamnă ca voi primi eu putere să împlinesc prin carnea şi sufletul meu porunca DOMNULUI, ci că puterea Duhului prin care trăiesc va însufleţi capacităţile sufletului meu lepădat şi răstignit pentru Voia LUI, căci eu voi trăi prin HRISTOS care locuieşte în mine.

Eul va merge după DOMNUL şi-L va sluji numai cât poate să se afirme şi să se înalţe pe sine cu ceea ce face, dar în momentul abdicării de la conducerea persoanei sale prin lepădare şi răstignire în favoarea DOMNULUI, va dezerta din ucenicie – dacă nu-L doreşte pe DOMNUL ca adevărat STĂPÂN.

Numai cel născut din DUMNEZEU îi devine ucenic, dar nu toţi ucenicii ÎL urmează până la desăvârşirea planului DOMNULUI pentru ei în împlinirea scopului Său de a lua chip în noi.

Nu mă întreb cât am lepadat, ci cât am păstrat din mine, bucăţi de eu care mă leagă şi mă opresc din creştere şi din calea pe urmele paşilor Săi, sub cârmuirea Duhului.

Cât de mult trebuie să rămân în părtăşie cu TATĂL, cu DOMNUL şi cu DUHUL SFÂNT pentru a renunţa la ceea ce vreau eu pentru ceea ce vrea EL – a cărui voie o cunosc în timp, drum cu drum la răscruci şi cotituri, vale cu munte şi adâncime cu înălţime...

Eul este atât de pornit să facă lucrările sale sufleteşti pentru DOMNUL, încât ia în ghearele sale iniţiativa, mesajul şi locul DOMNULUI în lucrare, întronându-se pe sine dumnezeu în Lucrarea STĂPÂNULUI SUPREM... Mă îngrozeşte un asemenea pericol (!) pentru Mireasa DOMNULUI şi pentru slujitorii Cuvântului...

Eul face orice ca să nu moară! Şi dacă nu se mai poate bucura de poftele trupului, se va bucura să-şi trăiască viaţa prin eforturile şi puterea minţii sale care va gândi, va citi şi va rumega adevăruri, numai să nu cedeze poziţia sa în favoarea duhului care trăieşte-n unitate cu DOMNUL. Eul se va înhăma apoi să împlinească adevărurile descoperite cu mintea prin propriile eforturi – lucru pe care îl va putea împlini doar parţial – iar aceasta îi va oferi încredere în sine, automulţumire, autopuritate şi se va dezvolta în puterea sufletului său independent de DOMNUL. Urăşte călăuzuirea DUHULUI, odihna de lucrările proprii şi nu caută părtăşia cu DOMNUL,

dar cere ajutorul lui DUMNEZEU pentru împlinirea scopurilor pe care şi le propune.

Iată idolatria subtilă a celor născuţi din DUMNEZEU care nu-l urmează pe DOMNUL pe Calea Lui, ci merg pe calea lor, independenţi de Voia, de călăuzirea şi de planurile cereşti pentru persoana lor.

*

Este imposibil să umbli cu DUHUL prin eforturile proprii. Dacă la început Harul de a intra în DUH a permis şi intervenţia eforturilor proprii în întâlnirea cu DOMNUL din duh, la vârste mai mari, trăirea prin duh este dată doar prin HAR, pentru că duhul nu se mânjeşte cu atingerea cărnii şi a eului. Soluţia este supunerea şi abandonarea totală în mâna DOMNULUI, renunţând total la eforturile proprii. Dacă DOMNUL prin duhul nu te atrage în rugăciune, nu te forţa să te rogi. Stai în tăcere înaintea DOMNULUI.

*

Dă-ţi timp să trăieşti, ca să-L poţi experimenta într-un mod nou pe DOMNUL.

*

Viaţa sufletului este întreţinută, hrănită şi întărită prin producţii sufleteşti: planuri, gânduri, cântece, desene, dorinţe care nu vin din influenţa duhului.

Activitatea sinelui este duşmanul duhului. Când sinele este activ, duhul este blocat în manifestarea lui. Un mod de manifestare a sinelui este şi evocarea (reamintirea sau retrăirea) amintirilor.

Nu poţi practica lepădarea de sine înainte de manifestarea sinelui. Nu poţi crucifica duşmanul pe care nu-l cunoşti.

Înaintea avansării sau înaintării spirituale intervine stagnarea, pentru a putea să descoperi noi manifestări ale sinelui, care apoi trebuie lepădat.

*

Atingerea duhului înviat în timpul lecturării lejere a Scripturii, este întâlnire cu DOMNUL.

Idolatrizarea Bibliei este pofta, râvna şi ambiţia sufletului de a obţine cunoştinţe biblice pe care să le împlinească în puterea efortului propriu, dar nu la îndemnul Duhului sau pe care să le impună altora într-un sistem de informaţii ordonate după cum îl taie capul – dar nu după îndemnul Duhului în mersul normal pe Calea DOMNULUI – ci pe calea eului îndopat cu informaţii despre DUMNEZEU, dar necunoscând calea, lucrarea şi scopul DOMNULUI pentru el.

*

Fericirea pe care o primeşti când te ocupi de soţia ta e nespus mai mare decât orice „satisfacţie” pe care o dă preocuparea de sine.

*

Trăirea prin duhul te eliberează de îngrijorare, de grabă şi nerăbdare, de entuziasmul exagerat şi de preocupările sufletului, legându-te de DOMNUL indiferent prin ce ai trece.

În DUHUL ai încredere, bizuire, siguranţă şi părtăşie cu DOMNUL.

*

Preocuparea de sine este o parte a sufletului ce trebuie lepădată prin unirea cu DOMNUL în duhul.

*

Nu considera suferinţa ca un duşman, ci ca o prietenă care lucrează mult pentru binele tău – transformându-te.

*

A munci ca pentru DOMNUL înseamnă a munci cu drag.

*

Duhul tău înviat (născut din DUMNEZEU) este izvorul tău de viaţă şi centrul vieţii tale; cu cât te adânceşti în el, sufletul poate fi supus, prin puterea vieţii dinăuntru, şi devii fericit.

*

Consideraţia de sine opreşte circuitul vieţii spirituale din tine.

*

Când se ascunde DOMNUL şi nu-L mai poţi atinge în

niciunul din felurile dinainte şi nu mai poţi intra în părtăşia duhului cu EL, ci numai rugăciunea minţii mai rămâne ca un pământ sec şi pustiu, atunci într-adevăr DOMNUL vrea să ţi se descopere într-un mod nou. Ajungi să fii atras spre părtăşia cu DOMNUL în duhul, prin Cuvânt. Aici nu e vorba de citirea Cuvântului ca regulă impusă, de studiu pe subiecte alese de mintea ta, de acumularea cunoştinţelor din Cuvânt sau de memorarea Cuvântului, ci de părtăşia în duhul cu DOMNUL, prin Cuvânt, în timpul lecturării lui lejere când ţi-e foame de Cuvânt şi când nu mai funcţionează nici un mod de a intra în părtăşie cu DOMNUL. Este un mod nou de părtăşie prin care DOMNUL îţi atinge nu mintea, ci duhul. Deşi Cuvântul are şi un rol de dreptar în viaţă, în modul de părtăşie amintit, mintea nu are decât rol de organ de lectură. Duhul este cel ce-L atinge pe DOMNUL în pasaje rânduite de EL dintr-o lectură lejeră.

Ce grea e pierderea vechilor părtăşii cu DOMNUL pentru binecuvântarea primirii altora noi...

În momentul când mintea a obosit e timpul să opreşti lectura.

*

Consideră-te drept nimic şi că nu ştii nimic, iar fiara sufletului nu va mai avea putere să se înalţe în faţa acestui sistem de referinţă şi duhul va fi deblocat ca să ai acces spre cunoaşterea spirituală.

*

Să nu credem că DOMNUL are părtăşie cu noi sau că ne oferă Prezenţa Sa doar în clipele de extaz cu EL sau când ÎL simţim noi cel mai aproape; EL este mult mai aproape de noi când trecem prin văile negre ale disperării sau depresiei şi când ne încearcă inimile ca să ne cunoaştem pe noi înşine, cu scopul de a alege căile şi destinul Său pentru noi. Dar Prezenţa Sa în încercare nu o percepem decât după multe încercări când începem să deosebim Mâna LUI în tot ce ni se întâmplă. Binecuvântă Mâna ce ne modelează şi ne transformă după planurile Sale veşnice pentru locul nostru în TRUPUL lui HRISTOS...

*

Puterea depresiei este o intervenţie îngăduită de DUMNEZEU în viaţa celor ce se iubesc pe ei înşişi de o manieră ce-i face gata să se omoare decât să renunţe la această dragoste exacerbată de sine manifestată şi prin retragere, prin izolare, inactivitate şi refugiu în somnolenţă, în contrast cu viaţa angajată în trăirea normală capabilă de lepădare de sine şi de dispreţuirea vieţii sufletului – care nu sunt însă egoismul şi dragostea de sine ce preferă să se sinucidă decât să suporte greutăţile vieţii...!

Adu-ţi mereu aminte că DOMNUL e cu tine totdeauna şi greutăţile vieţii nu te vor mai strivi, dar nu te hrăni cu gândurile negre care sunt injectate de Satana în mintea noastră. Roagă-L pe DOMNUL să le ia de la tine şi împotriveşte-te lor până la sânge. Mustră-L pe Satana prin cuvintele arhanghelului Mihail: „DOMNUL să te mustre Satano, DOMNUL să te mustre" şi „sângele lui HRISTOS să te mustre Satano pentru gândurile negre pe care mi le pui în minte" rugându-L şi pe DOMNUL să-L mustre pe diavol. Trebuie să fim atenţi să nu fii dat teren Satanei în noi prin păcat şi să nu colaborăm cu „somnolenţa pentru că face sufletul apatic" – Solomon (altă traducere).

*

Nimic nu schimbă tainic TRUPUL lui HRISTOS ca lacrimile rugăciunii pentru el.

Nu sunt decât o părticică într-un mădular din TRUPUL DOMNULUI.

Dacă cei ce văd spărturile zidului SIONULUI nu sunt decât în stare să le judece, DOMNUL să se îndure de ei...

*

Există o putere a sufletului care se manifestă, se întreţine şi creşte prin fredonarea frecventă de cântece. Cât de grosolan este diferită ea de atmosfera cerească din trăirea prin duhul la care primim acces treptat, pe măsură ce ne lepădăm de suflet.

*

Puterile omeneşti sunt limitate şi se lovesc de

incapacitatea şi neputinţa noastră de a-L percepe, de a-L sluji şi a fi folosiţi de DUMNEZEU, altfel decât prin HAR. Tot ce nu facem prin HARUL DOMNULUI este cenuşă, praf şi gunoi.

Deschiderea fiinţei pentru HAR începe din momentul când pricepi că nu poţi face nimic spiritual fără EL! Carnal şi sufleteşte poţi face imperii, dar trăirea şi umblarea cu duhul este lucrarea HARULUI. Să-L aşteptăm cu răbdare şi încredere pe DOMNUL până când Îşi va revărsa HARUL Său în noi. Eşecurile puterilor noastre sufleteşti în a face o lucrare spirituală sunt menite să pregătească tocmai zdrobirea sufletului pentru deschiderea căilor HARULUI DOMNULUI în noi, pentru că lucrarea spirituală nu este a noastră, ci a DOMNULUI – prin HARUL care va lucra prin noi.

*

Timpul este mai preţios decât banii, iar darul sănătăţii este mai scump ca aurul.

*

Îngrijorarea este o robie care te leagă în lanţurile grijurilor şi a planurilor tale – pe care le faci despărţit de DOMNUL – pentru a-ţi rezolva probleme grele sau imposibile, când de fapt DOMNUL vrea să ţi le rezolve – dacă-L laşi s-o facă aducându-I nevoile tale în rugăciune, cu cereri şi mulţumiri. Apoi aşteaptă-L şi nu te lăsa din nou legat de grijuri, ci „aruncă asupra Lui toate îngrijorările tale căci EL ÎNSUŞI îngrijeşte de noi.”

*

Sufletul omului se leagă de lucrurile necesare vieţii pământeşti şi ar dori ca acestea să nu se mai distrugă – ba chiar să le transmită moştenire-dar este şi „un timp pentru a pierde”.

Zdrobirea care o suportă sufletul atunci când îşi pierde bunurile deschide încă un loc pentru curgerea vieţii duhului. Ca să te poţi dezlipi de lucrurile lumii va trebui să fii zdrobit prin pierderea celor care sunt valoroase pentru tine.

Nu-ţi vinde libertatea duhului pentru robia prin sufletul care îşi doreşte lucrurile lumii – de care se leagă. „Dacă avem ce mânca şi cu ce să ne îmbrăcăm, să fim mulţumiţi” căci lucrurile

„pier odată cu întrebuinţarea lor” şi „chipul lumii acesteia trece”.

*

Nu scoate cuvinte din duhul tău. Dacă puterea lui DUMNEZEU nu mişcă în forţă săltând duhul tău ca să transmită un mesaj, cuvintele pe care tu crezi că le scoţi din duh nu sunt mesajul LUI, ci înşelăciunea inimii tale. Dacă vei continua să scoţi cuvinte din duh, vei ajunge la mesaje care se contrazic – ceea ce este dovada că nu putem face nimic spiritual fără DOMNUL. Când EL decide îţi va vorbi şi prin susurul blând şi subţire în duhul tău... acesta fiind diferit de apucarea DUHULUI pentru a transmite mesaj Bisericii.

*

„Dar MÂNGÂIETORUL (DUHUL SFÂNT) pe care TATĂL ÎL va trimite în Numele Meu vă va instrui (vă va da lecţii), vă va arăta toate ca să vă aduceţi aminte de tot ce v-am spus EU.” (altă traducere)

„DUMNEZEU nu amestecă gândurile Sale cu gândurile omului” spunea W.Nee.

Orice cuvânt din Biblie, care vine în minte nu este de la DUMNEZEU, ci este rodul amintirilor sau vocea Satanei.

Dacă te angajezi să împlineşti cuvântul biblic pus de diavol în minte, poţi să ajungi chiar în prezenţa lui din înaltul văzduhului (în primul cer) în care intri cu mintea ta – chiar practicând lepădarea în inimă de tot ce ai şi de viaţa ta – crezând că ai intrat în Prezenţa DOMNULUI HRISTOS. Ulterior vei realiza izolarea de realitatea fizică, ruperea sufletească afectivă de oameni şi trăirea prin efortul propriu dusă la extrem. Duhul satanic care te influenţează prin prezenţa sa te va face capabil să-ţi supui trupul la eforturi uriaşe, ceea ce determină o mare uzură fizică – pe care o resimţi în momentele de odihnă.

Dacă te angajezi să împlineşti Cuvântul din amintire prin efort propriu, vei cădea în bot, căci sufletul nu posedă decât o capacitate limitată de împlinire a Cuvântului – fragmentar şi temporar – dar nu a Cuvântului întreg.

Lucrarea DOMNULUI în duhul cere timp.

Susurul blând şi subţire se va manifesta în duh în momente de mare odihnă, de tăcere şi aşteptare a DOMNULUI, atunci când DOMNUL consideră că a venit momentul potrivit.

Vei încerca Ismaeli fireşti prin care să împlineşti Cuvântul primit în duhul tău, dar vei sfârşi epuizat, dezamăgit, frustrat şi neputincios. Efortul propriu în ascultarea şi în împlinirea Cuvântului este un prinţ din Ismael, dar dacă eşti sincer cu tine însuţi te va conduce la nevoia de HAR şi de Îndurarea DOMNULUI care să-ţi ajute în trăirea Cuvântului.

Lucrarea DUHULUI e tainică şi cere timp. Dumnezeu nu se grăbeşte. El nu poate manifesta DUHUL printr-un suflet nezdrobit şi netratat de disciplina DUHULUI.

Mai bine să stai în odihnă lângă DOMNUL aşteptându-L să-Şi facă „Lucrarea Sa ciudată şi nemaiauzită” în felul Lui, decât să te uzezi prin efort propriu să o împlineşti sufleteşte. Dar până nu guşti din propria neputinţă şi nu te saturi de eşecuri, nu vei renunţa! Căci sufletul a devenit, prin cădere, o sursă de viaţă carnală, independentă şi existentă prin sine însăşi, hrănindu-se şi dezvoltându-se pe seama propriilor activisme, eforturi şi manifestări din toate zonele structurii sale. Acestea trebuie tratate de DOMNUL prin zdrobire şi prin cruce pentru ca prin moartea lor, viaţa duhului să poată infuza sufletul, să se manifeste şi să curgă din duh.

Domnia sufletului este domnia cărnii şi este deschisă însufleţirii demonice. Până au învăţat ucenicii să deosebească de ce duh sunt însufleţiţi, a trecut o vreme şi au acumulat experienţe amare cu această lecţie în Prezenţa DOMNULUI. Dacă nu-L cauţi pe DOMNUL şi nu rămâi cu EL, poţi fi influenţat şi însufleţit demonic, tu, copil al cerului care trăieşti despărţit de DOMNUL pentru planurile şi activităţile tale teologice pseudo-creştine, hrănite de propria ta rătăcire. Va trebui să îţi epuizezi toate resursele în căutarea şi în trăirea adevărului prin eforturile proprii, ca să cazi zdrobit în totală neputinţă înaintea DOMNULUI HRISTOS şi să rămâi acolo în

odihnă; „pentru că cine a intrat în ODIHNA DOMNULUI se odihneşte de lucrările proprii cum S-a odihnit şi DUMNEZEU de ale Sale. Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta."

Nu te angaja în lucrările minţii prin puterea sufletului în problemele spirituale. Dacă nu trăieşti lucrarea DUHULUI, celelalte n-au valoare şi vor arde-n focul judecăţii. Intră în odihna DOMNULUI şi odihneşte-te de lucrările tale.

Stările în prezenţe spirituale care nu-s trăite şi în duhul tău, ci la care duhul asistă dar nu participă, nu sunt din DUMNEZEU.

Când ieşim din teritoriul HARULUI şi intrăm în hotarele realizărilor proprii şi a împlinirii Cuvântului prin efortul nostru – prin graba şi nerăbdarea de a-L determina pe DOMNUL să-Şi termine odată Lucrarea Sa de pregătire cu noi – intrăm în blestemul independenţei de DUMNEZEU şi în zona Eului, lipsindu-ne de încrederea simplă în DOMNUL care face toate după planurile Sale tainice; ne lipsim de speranţa că EL va sfârşi ce a început pentru noi şi de părtăşia cu DRAGOSTEA LUI. Efortul propriu în creştinism este un Ismael care batjocoreşte Lucrarea DUHULUI.

Nu trebuie să ne retezăm bucuriile normale ale vieţii pentru motivul că nu sunt din duhul. DUHUL DOMNULUI se bucură când noi – odată consacraţi – trăim normal în totală dependenţă de DOMNUL, fără să distrugem capacităţile sufletului, ci folosindu-le.

Normalitatea este o viaţă de încredere în DOMNUL şi o totală dependenţă de EL, neexcluzând nimic din structura (capacităţile) fiinţei, ci răstignind vechea natură ce se manifesta prin fiinţă.

Răstignirea eului nu înseamnă distrugerea personalităţii, ci trăirea în unire cu DOMNUL, încrezându-te permanent în El. Acestea aduc odihna. DOMNUL ştie unde sufletul mai este legat de duh şi va avea EL grijă special să-l despice, la timpul LUI. Nu face tu lucrarea DOMNULUI în tine, căci dacă-I furi dreptul de a împlini Lucrarea LUI în felul Său în tine şi faci tu ce crezi cu

tine, de capul tău şi după mintea ta, HRISTOS nu va putea trăi în veci în tine, căci tu nu ai loc pentru EL, ci doar pentru tine singur, autosuficient şi sub blestemul încrederii în sine.

*

Vin peste noi – în suflet – stări confuze care vor să ne inunde şi să pună stăpânire peste noi, dar care nu au culoarea şi transparenţa sufletului nostru şi nu vin din viaţa duhului. Şi dacă nu le vom dizolva în duh prin viaţa launtrică, vom fi robiţi de ele şi terorizaţi de influenţe străine – satanice, care vor să ne răpească bucuria, libertatea şi normalitatea personalităţii noastre unite cu DOMNUL prin duhul. „Diavolul vrea să cânte cu stările sufletului nostru ca pianistul la pian" spunea fratele N.Tonoiu.

*

Valoarea ta nu stă în profesia ta şi fericirea ta nu depinde de poziţia socială.

Atunci când DOMNUL nu îţi mai oferă nimic nou, tu poţi să te încrezi în EL că va lucra spre cel mai mare bine al tău, chiar dacă pentru moment nu vezi nimic şi treci prin vale sau pustiu. Încrederea ta în EL te face fericit şi este albia pe care tu o creezi pentru ca Râul BUNĂTĂŢII DOMNULUI să curgă spre tine, sau fundamentul pe care EL va putea zidi ca să împlinească dorurile şi gândurile ascunse şi bune ale inimii tale.

*

Una din manifestările mândriei este dezaprecierea celorlalţi şi lipsa capacităţii de a-i înţelege punându-te în locul lor.

*

În setea lui de afirmare, sufletul tău nu va cunoaşte liniştea până nu-l vei aşeza, prin duhul, în locul cel mai de jos: „deşi nu sunt nimic, dar prin HARUL lui DUMNEZEUsunt ceea ce sunt."

Puterea care vine din desconsiderarea totală a sinelui şi din legarea de HARUL DOMNULUI, este viaţa duhului care curge ori de câte ori sinele este detronat – în cazul în care mai ocupă vreo poziţie.

*

Greutăţile, necazurile şi nedreptăţile ce le trăim sunt destinate să formeze în noi caracterul MIELULUI; dar cât de adânc înrădăcinate în inima noastră sunt manifestările de fiară, şi ce repede sunt aprinse de celelalte fiare sufleteşti din jurul nostru... Ce galopantă se ridică iubirea de sine în fiii diavolului şi cât de mult trebuie să ne trateze DOMNUL ca să o dezrădăcineze din noi...

*

Nu căuta perfecţiunea în lucrurile trecătoare, pământești. Există lucruri mai mult sau mai puţin bune, dar nimic pământesc nu este perfect. Faptul că te confrunţi adesea cu lipsa de calitate şi de rezistenţă a lucrurilor este destinat nu atât să-ţi fure banii, cât să te determine să cauţi mai mult decât pământul şi lucrurile lui, valorile veşnice – în care să investeşti – şi să nu-ţi legi inima de cele de jos.

Dacă ni se dă HARUL să ne bucurăm pentru o vreme folosind lucrurile pământeşti, ni se dă în acelaşi timp şi decepţia uzurii şi a distrugerii lor „ căci chipul lumii acesteia trece”. „Deci cine se foloseşte de lumea aceasta să fie ca şi când nu s-ar folosi de ea ca fiind a lui.”

Cu cât ne dorim mai mult un lucru, DOMNUL lucrează asupra noastră ca să ne desprindă inima de el: ori întârziind să ni-l dea (până când inima ne este ruptă de el), ori oferindu-ni-l, dar rupându-l de noi prin uzura lui. „Pofta altor lucruri înăbuşă Cuvântul şi-l face neroditor”, de aceea DOMNUL ne-o retează până o va smulge definitiv din noi.

În general, în lume, termenul de garanţie dovedeşte calitatea unui lucru. Ca să ştii ce sortiment de lucru vrei, uneori trebuie să ai şi posibilitatea alegerii între sortimente. În lipsa ei înveţi din amara şcoală a înţelegerii prin experienţă – golind punga!...

Dacă ceri binecuvântarea DOMNULUI peste câştigul şi cheltuielile tale – încrezându-te în EL că ţi le va da – şi dai partea DOMNULUI, văduvei şi orfanului, vei primi

binecuvântarea LUI.

Nu te gândi la ce să mai ai, ci la ce să mai dăruieşti celor ce nu au „căci este mai ferice să dai decât să primeşti”, iar „cine udă pe alţii va fi udat şi el”.

Puterea şi viaţa sufletului se întreţin şi se dezvoltă şi prin poftirea şi acumularea de posesii materiale şi obiecte, dincolo de limitele stricte ale necesităţilor fără împlinirea cărora viaţa nu poate continua normal.

*

În ce priveşte gradul de desăvârşire al caracterului tău, nu vei putea împlini din Cuvânt decât acele părţi pentru care DOMNUL a lucrat în tine măsura de credinţă dependentă de vârsta spirituală (căci ţine de tine până unde vrei să-L urmezi pe DOMNUL!).

Dacă nu crezi aceasta, încearcă să împlineşti tot ce „este scris”, şi vei cădea înfrânt în bot, căci nu vei putea împlini decât parţial, episodic şi chinuit tot ce depăşeşte măsura ta de credinţă...

Aici este exclus păcatul şi e vorba de a fi asemenea DOMNULUI, potrivit cu slava Sa şi cu tot ce scrie în Evanghelii şi în Epistole despre asemănarea cu EL şi despre urmarea Lui.

Descoperind acest lucru eşti eliberat de poveri ce nu le poţi duce, de standarde ce nu le poţi atinge şi de sudoarea chinului efortului propriu.

DOMNUL nu pune asupra ta jugul Său decât pe măsura maturităţii tale.

Orice copil îşi doreşte să facă ce pot face oamenii mari şi orice ucenic îşi doreşte să fie maestru desăvârşit, dar ce cale lungă vor avea de urmat până acolo...

DOMNUL ÎNSUŞI va lucra în tine ceea ce îţi cere să faci la un moment dat, lucru pe care tu nu-l poţi face decât imperfect, chinuit şi sfârşind prin a înţelege că este imposibil pentru tine să-l faci.

Există şi celălalt aspect al împlinirii parţiale a Cuvântului prin puterea sufletească – împlinire imperfectă – cu care te

mulţumeşti, te umfli şi te hrăneşti dezvoltându-ţi sufletul pentru a trece mai departe la alte împliniri parţiale ale Cuvântului scris. Acest lucru dezvoltă puterea sufletului în înţelepciune firească – sufletească – demonică, dar nu vine din DUHUL DOMNULUI şi nu e lucrat de DOMNUL, ci este un avort spiritual şi un Ismael sufletesc ce arde să facă Lucrarea STĂPÂNULUI SUPREM, ridicând spre cer arcul şi vânatul său, un Esau lepădat care s-a înalţat prin sabie în lucrarea DOMNULUI pe sine însuşi! Aceste lucrări sufleteşti vor arde în foc şi nu au puterea de a rodi nimic spiritual în cei peste care sunt puse şi aplicate prin predici, prin activităţi social-umaniste, prin ucenicizări şablon şi prin false autorităţi impuse dictatorial în diferite organizaţii pseudo-creştine. Focul timpului, al încercării şi al judecăţii DOMNULUI vor dovedi validitatea, originea şi zădărnicia mortăciunii lor.

*

Dar trăirea şi umblarea prin duhul nu este extazul spiritual permanent, ci şi „a face totul pentru slava DOMNULUI", „a lucra ca pentru EL" (adică „dintr-o inimă bună" - altă traducere), a trăi în dependenţă de EL şi în călăuzirea păcii DOMNULUI, închinându-te, adorându-L, lasându-te lucrat de DOMNUL în ceea ce vrea să schimbe la un moment dat în tine.

DOMNUL Îşi descoperă tainele Sale slujitorilor Săi în mod progresiv, dar îi atrage spre ele prin însăşi existenţa lor secretă, şi cu cât e mai greu drumul până la descoperirea unei taine, cu atât mai mare este valoarea şi preţuirea ei.

*

Pofta altor lucruri se înfrânează şi prin mulţumirea cu ceea ce ai.

*

Există un timp unde experimentezi o unitate tainică între viaţa duhului şi DOMNUL: duhul te conduce în Prezenţa DOMNULUI care hrăneşte omul lăuntric şi te maturizează ca om în HRISTOS.

*

Destinul meu nu e pământul, nici lucrurile lui care vor arde, destinul meu e veşnicia şi ce mă-mbogăţeşte pentru ea.

*

Lucrurile nu au valoare în ele însele, ci utilitatea lor le conferă valoarea trecătoare.

Când dăruieşti cu dragoste un lucru util şi necesar unei persoane, îţi creezi condiţii pentru fericire – „căci este mai ferice să dai decât să primeşti”.

*

Nu vei cunoaşte Adevărul care te eliberează decât atunci când eşti lucrat şi pregătit pentru aceasta şi când ÎL doreşti din toată inima. „Dacă locuiţi (trăiţi) în Cuvântul Meu, sunteţi cu adevărat ucenicii Mei. Veţi fi în relaţii cu Adevărul şi Adevărul vă va face liberi. Dacă FIUL vă va dezrobi, veţi fi efectiv liberi” (altă traducere). Accentul se pune pe relaţia cu DOMNUL în trăirea Cuvântului, căci nu descoperirea Cuvântului te eliberează, ci ÎNSUŞI FIUL lui DUMNEZEU cu care intri în relaţii şi care lucrează în tine împlinirea Cuvântului.

*

Inima care nu vrea să se rupă de pofta altor lucruri pentru a se uni cu CREATORUL şi PREAIUBITUL ei, va sfârşi înăbuşită şi înecată de aceste lucruri, nefericită şi lipsită de putere spirituală. Simpla dorinţă sinceră după DOMNUL te va conduce la EL – care te va elibera.

*

Deşi viaţa spirituală se transmite şi prin intermediul cuvintelor, simplul schimb de idei, de observaţii şi cunoştinţe intelectuale – oricât ar fi de sclipitoare – nu conţine viaţa lăuntrică, ci pe cea firească-sufletească.

Nici măcar Cuvântul scris care nu este rostit prin DUHUL SFÂNT (la îndemnul LUI) sau care nu este iluminat şi făcut viu de către DUHUL SFÂNT în duhul celui ce-L citeşte, nu conţine viaţa, ci este o literă care omoară şi o cunostinţă care îngâmfă.

Cuvintele rostite de DOMNUL au fost duh şi viaţă pentru

că au fost rostite prin DUHUL SFÂNT. Nu orice cuvânt citit este viu pentru toţi cei care îl aud, ci numai pentru cei pentru care DUHUL îl face viu. Vesteşte Cuvântul la timp şi ne la timp, dar nu-l impune aşteptând împlinirea imediată a lui de la cei ce îl aud, că numai cei pentru care DUHUL îl face viu vor putea să-l împlinească; împlinirea depinde şi de maturitatea lor, de HARUL care li s-a dat, de măsura lor de credinţă şi de amestecarea lui cu credinţă în inima lor. Ai răbdare ca sămânţa semănată să moară, să încolţească şi să rodească, una treizeci, alta şaizeci, alta o sută. Aceasta e „lucrarea DOMNULUI sută la sută, la care participăm şi noi – sută la sută” cum spunea un frate.

*

Există un mod greşit de a trăi, care este aparent înţelept şi care presupune trăirea fiecărei zile din viaţă ca şi când ar fi ultima zi. Acest mod de viaţă te concentrează în pregătirea pentru veşnicie, dar anulează rostul trăirii vieţii în sensul împlinirii unui destin ce se continuă în veşnicie.

Dacă trăieşti cu DOMNUL şi în Prezenţa LUI, nu mai resimţi experienţa morţii ca o ruptură, ci ca o continuare a vieţii. Căci cine ţi-a spus care ţi-e ultima zi din viaţă ca să blochezi trăirea vieţii sub spectrul morţii iminente? Trăieşte-ţi viaţa orientat spre veşnicie şi din perspectiva ei, dar nu paraliza trăirea ei.

Este adevărat că între rugăciune şi activitate trebuie să alegem esenţialul – şi în acest caz vom efectua activităţile strict necesare şi eficace – dar DOMNUL ne oferă şi activităţi cuprinse în supremaţia destinului, nu doar necesare supravieţuirii. Şi cine poate separa supravieţuirea de rostul suprem al vieţii?

Căci poţi să nu execuţi alte activităţi decât cele necesare supravieţuirii şi dragostei de aproapele, dar în viaţa lăuntrică să fii deschis pentru orişice sarcină a DUHULUI – şi în acest caz tu trăieşti o viaţă spirituală normală.

Poţi fi la fel de lesne implicat în multe activităţi social-umanitare, dar să trăieşti călăuzit de capul tău şi rupt de orişice

îndemn al duhului – şi-n acest caz ţi-ai oprit dezvoltarea spirituală.

Orice faci de la tine pentru DUMNEZEU nu are valoare, căci este firesc-sufletesc şi poate chiar demonic.

Dacă ceea ce faci nu a fost iniţiat de DOMNUL, prin omul lăuntric, este destinat cenuşii.

Împlinind Cuvântul prin forţa sufletului vei da naştere lui Ismael. Bucură-te de el căci este o dovadă a puterii vieţii lăuntrice care stârneşte-n suflet manifestări eroice-carnale.

Dar vine ziua când în lăuntru va creşte forţa de manifestare a vieţii veşnice, care va zdrobi sufletul.

Şi din ziua când vei trăi manifestarea omului lăuntric, vei sesiza originea lui Ismael.

CEL ce începe în noi lucrarea Lui, o va sfârşi cu bine – dacă noi îi oferim libertatea să o facă şi nu rămânem cramponaţi în realizările firii noastre sufleteşti – care vor deveni cenuşă-n foc.

Dacă-L doreşti cu toată inima pe DOMNUL, aşteaptă-te să fii tăiat, sărat şi ars în trupul şi-n sufletul tău.

Viaţa duhului nu poate curge printr-un suflet nezdrobit şi plin de sine sau printr-un trup necurat prin păcate carnale.

Primeşte suferinţa ca pe cel mai bun prieten, căci ea te modelează după planul CREATORULUI tău care ţi-a destinat-o ca să te transforme şi să te formeze pentru ceea ce ai fost creat să manifeşti din viaţa eternă a DUHULUI DOMNULUI – care locuieşte-n tine de când ai fost născut din DUMNEZEU.

Nu te înrobi sub poruncile omeneşti şi sub înţelepciunea firească.

Trăieşte normal, iar DOMNUL te va prelucra şi te va folosi în modul Său – dacă eşti dăruit LUI fără rezerve!...

Când îndrăzneşti să laşi destinul lucrării DOMNULUI în grija DOMNULUI şi viaţa ta în mâinile LUI, nu vei mai face lucrările tale pentru DOMNUL şi nici nu te va mai uimi ceea ce ţi se întîmplă „căci nici un fir de păr din cap nu-ţi cade fără ştirea LUI”.

*

Dezvoltarea şi creşterea spirituală provocate şi de necazuri, de suferinţe şi de diferite experienţe, nasc o cunoaştere spirituală a Căilor DOMNULUI.

*

Orice stare care te absoarbe ca un vârtej – şi care pare foarte profundă – nu este spirituală, ci firesc-demonică.

DUHUL DOMNULUI este un DUH dătător de viaţă – nu de moarte!

Discernământul se câştigă treptat şi prin experienţă, până când poţi deosebi de ce duh eşti însufleţit.

*

Instruirea prin învăţare predispune la îngâmfare prin informaţiile acumulate, dacă cel care învaţă nu rămâne în duhul.

Îngâmfarea este buruiana sufletului nerăstignit şi nelepădat de sine – care sufocă duhul.

Instruirea prin învăţare îţi măreşte libertatea de acţiune.

Specializarea care are la bază darurile DOMNULUI pentru tine şi talentele tratate de DOMNUL, este chiar vocaţia ta.

Nu te chinui să fii ceea ce nu eşti şi să ai în tine ce nu ţi s-a dat de sus. Cu timpul, DOMNUL îţi poate da şi alte daruri pe care nu le-ai avut niciodată – dacă ai folosit cu credincioşie pe cele ce le ai deja.

Din cauza unor alegeri greşite sau a unor dificultăţi, mijlocul de trai poate să nu fie acelaşi cu vocaţia ta, dar aceasta nu te împiedică să-ţi împlineşti destinul prin vocaţia ta.

Munca mâinilor este sănătate pentru minte.

*

Să nu vii niciodată la DOMNUL din obicei, dar vino ori de câte ori simţi nevoia să vii, căci EL ÎNSUŞI te atrage prin această nevoie – indiferent dacă ai sau nu probleme, mari sau mici.

O inimă împărţită, religioasă şi sufletească ce nu vine cu nevoi adânci la DUMNEZEU, nu va putea fi săturată în profunzime.

Deciziile îţi programează sufletul şi sunt ca o stradă cu sens unic – pe care mergi până la revocarea lor – dar simţământul lăuntric pe care pur şi simplu îl resimţi, străpunge sufletul şi firea, căci nu este rezultatul interiorizării, ci te duce pe căile duhului.

Am nevoie de HAR ca să vin 'naintea DOMNULUI, ca să-L percep şi ca să pot rămâne în FAŢA Lui.

Nu te chinui să vii în puterea efortului propriu la DOMNUL, căci EL ÎNSUŞI te va căuta şi va veni la tine; dar cheamă-L ori de câte ori ai nevoie – şi EL îţi va răspunde...

*

Răstigneşte-ţi stările sufletului cum sunt: plinătatea de sine şi mulţumirea de sine. Formează-ţi obiceiul de a-ţi descoperi cusururile şi slăbiciunile interioare, ca să vezi ce multe HARURI îţi lipsesc, dar nu cât de mari îţi sunt comorile nisipului din pustiul sufletesc.

Socoteşte-te pe tine însuţi ca nimic – şi tot bagajul tău de informaţii ca nimic. Când înţelegi într-adevăr că nu ştii nimic, îţi recunoşti de fapt nevoia de DOMNUL, care să-ţi descopere comorile veşnice ale cerului, şi – dacă EL găseşte cu cale – să-ţi ofere discipline de instruire prin învăţare, decise de EL pentru viaţa ta, pentru a-ţi dărui un mijloc de trai mai bun, înţelegere sau cunoştinte practice şi intelectuale – care-ţi vor fi o binecuvântare.

Nu te hazarda să faci ceea ce vrei. Aşteaptă calea DOMNULUI, porneşte şi mergi pe ea, că doar pe calea LUI DOMNUL te va binecuvânta.

*

Nu dărui bani cerşetorilor necunoscuţi, pentru că nu şti în ce mod îi vor folosi; cerşetorii pătimaşi îşi vor hrăni patimile lor carnale, cerşetorii organizaţi vor profita, iar cerşetorii prefăcuţi (falşi) se vor bucura că te-au înşelat.

Dăruieşte-le în schimb alimente nealterabile – de care orice om are nevoie.

Când un creştin încetează (opreşte) dărnicia,

DUMNEZEU îi face gaură în pungă pentru ca să piardă banii în diferite feluri şi să fie astfel corectat prin disciplină.

Suferinţa astfel produsă are scopul să-l determine să înţeleagă rosturi şi valori de care nu avea habar şi să-l provoace ca să dăruiască iarăşi.

Nu doar cerşetorii au nevoi.

Sunt săraci lipsiţi ce suferă şi fraţi în mari dificultăţi materiale care nu cerşesc, ci aşteaptă ajutorul de la DUMNEZEU. Dacă îi ajuţi „ÎL împrumuţi pe DUMNEZEU şi EL îţi va răsplăti”.

Atunci când dăruieşti, gândeşte-te unde-i nevoia cea mai mare, că acolo e urgenţa.

*

Nu pierde timpul căutând lucruri care nu îţi sunt strict necesare, că viaţa este scurtă.

Subzistenţa este mai importantă decât dezvoltarea, decât inovaţia sau descoperirea – că fără ea acestea nu există.

Omenirea a progresat până la limita autodistrugerii – de unde va trece în veşnicie.

„Dacă avem ce mânca şi cu ce ne îmbrăca, ne este de ajuns.” Baza subzistenţei ne asigură libertatea de-a ne împlini destinul.

Omul are un destin suprem, trasat de DUMNEZEU, dar cine nu-l doreşte, nu îl va avea:

„Am fost răstignit şi nu mai trăiesc eu, ci HRISTOS trăieşte în mine”. HRISTOS se poate manifesta în tine chiar în vocaţia ta (ce cuprinde tot ce are ea nevoie).

*

Câtă vreme nu te vei considera pe tine drept nimic şi nu vei renunţa la conştienţa de sine pentru ca DOMNUL să poată fi pentru tine totul, nu vei fi liber. Căci ceea ce va trece proba focului nu sunt gândurile tale sufleteşti, ci roadele spirituale şi sarcinile împlinite – dacă ai slujit în duhul tău pe DOMNUL!

Dărnicia făcută din dragoste este roada DUHULUI.

*

Gândirea DUHULUI este dată de sentimentul lăuntric, de impresia din duh şi de mişcarea lui.

Trăirea în duh este trăirea în linişte înaintea DOMNULUI, fără eforturile sinelui şi fără trăirea prin gândire, prin voinţă, emoţii, senzaţii, dorinţe şi planuri.

Cine a decis să nu mai judece pe alţii şi a cerut iertare DOMNULUI pentru judecăţile făcute, şi-a decis propria libertate.

*

Să nu confundăm bucuria inimii cu pacea lui HRISTOS, că inima se poate înşela.

*

Cine trăieşte prin minte, prin emoţii, prin voinţă ori senzaţii, dorinţe şi planuri, nu mai cunoaşte linişte.

Binecuvântată stare este aducerea trupului ca jertfă vie înaintea DOMNULUI şi răstignirea sufletului. Acestea aduc linişte în inimă. În această stare aşteaptă-L pe DOMNUL, cheamă-L şi abandonează-te LUI ca să-Şi desăvârşească Lucrarea în tine. DOMNUL trăieşte în tine – dacă ai fost născut din EL şi ai acceptat răstignirea sinelui tău! Atunci când EL vrea să se manifeste prin tine şi te supui LUI, unitatea de voinţa şi contopirea cu EL te fac fericit.

Aşteaptă-L pe DOMNUL şi cere-I HAR, ajutor, înţelepciune şi protecţie în viaţa zilnică.

*

Sentimentul de plinătate şi mulţumire de sine – când participi la lucrarea DUHULUI – este manifestarea eului care este o piedică şi o urâciune pentru DOMNUL.

Starea de luptător cu toată lumea, pentru beneficiile tale, este manifestarea puterii sufletului prin iubirea de sine.

Când sufletul meu se preocupă de altceva decât de TINE, DOAMNE, mi-am ratat ţinta şi am rătăcit de la destin.

Lucrurile pământeşti, indiferent de urgenţă, de importanţa sau valoarea lor trecătoare, trebuie să rămână cel puţin pe locul doi.

*

Bogăţia ta să nu fie constituită din cât de multe bunuri ai acumulat, ci din cât de multe ai dăruit din ele.

De-atâtea ori o haină elegantă nu face altceva decât să te îngâmfe, iar una modestă şi curată să îţi elibereze inima pentru căutarea bogăţiilor cereşti…

Chipul veacului – regizat de domnul puterii văzduhului – este o capcană în care cad multe suflete creştine care se preocupă de văruiala exterioară mai mult decât de DOMNUL.

Câtă vreme nu-L poţi iubi pe DOMNUL cu tot sufletul tău, eşti robul lucrului care te biruieşte – fie că e vorba de îmbrăcăminte, înfăţişare, pofta după lucruri folositoare sau după cunoştinţe şi informaţii prin imagini, după ocupaţii şi pasiuni care nu-I slujesc lui DUMNEZEU – eşti robul poftei tale, interesului şi voinţei tale, separate de HRISTOS.

Câtă vreme interesele DOMNULUI nu au devenit interesele tale şi mai ai îngropate în cort interese personale, DOMNUL nu-ţi poate da biruinţă şi înaintare, nici ţie şi nici încheieturii TRUPULUI SĂU în care eşti aşezat şi zidit – dacă eşti!…

Dacă ceea ce vrei să faci nu e sancţionat de DUHUL, şi totuşi nu trece testul Dragostei din 1 Corinteni 13, este faptă zadarnică şi timp risipit.

*

Gândirea este antecamera (antreul) duhului. Când ea este îngenunchiată înaintea DOMNULUI avem acces, în duh, prin uşa inimii – dacă aceasta e curăţită – la comuniunea cu DUMNEZEU.

„Gândirea (înclinaţia sau tendinţa) cărnii este moarte, dar gândirea duhului este viaţă şi pace.” „Dacă prin duhul facem să moară faptele trupului” (inclusiv să nu mai trăim prin gândirea cărnii) „vom trăi”: viaţă, pace şi bucurie împreună cu DOMNUL.

Există pofte sufleteşti după cunoştinţă şi după informaţie prin imagini, care blochează manifestarea duhului şi-ţi fură libertatea – câtă vreme vrei să faci şi să devii ceea ce eşti chemat de DOMNUL să fii.

Şi dacă DOMNUL nu te-a chemat şi nu te-a destinat să fii cărturar, toată sudoarea ta pentru a deveni ceea ce-ţi pofteşte sufletul, te va prăbuşi şi te va seca pentru că atunci trăieşti prin carne – nu cu duhul.

Când faci ceea ce DUMNEZEU te-a destinat să faci eşti tot mai mult unit cu EL şi tot mai liber; dar când îţi urmezi poftele cărnii tale sufleteşti eşti tot mai despărţit de DOMNUL şi tot mai blocat, neputincios, legat şi mort.

Renunţarea la sine şi la pofta sufletească ce îţi leagă duhul, va debloca viaţa dinlăuntru ca să curgă prin toată faptura vasului care o poartă.

*

Valoarea ta nu stă în hainele care le porţi, nici în ceea ce posezi – sau nu! – ci în veşnicia omului tău lăuntric, născut din DUMNEZEU.

Pofta altor lucruri se tratează şi prin lepădare de sine, prin mulţumire cu ceea ce ai şi prin intrarea în tine însuţi, recunoscându-ţi rana inimii tale şi întorcându-te în inima ta.

*

Opresia demonică este decizia lui DUMNEZEU peste un om ca să fie dat pe mâna chinuitorilor şi începe brusc, dar eliberarea este treptată, în funcţie de pocăinţa şi smerenia omului şi de urmarea DOMNULUI în Şcoala LUI, prin lepădarea de sine şi purtarea crucii.

Influenţa demonică este treptată şi merge până la însufleţire satanică ori chiar stăpânire demonică. Ea se manifestă atât la oamenii liberi, cât şi la cei opresaţi.

Mintea opresată este eliberată treptat, prin HARUL DOMNULUI, în funcţie de maturizarea creştinului, de consacrarea şi de planul DOMNULUI pentru fiecare timp cu omul.

Există un moment clar al eliberării din închisoarea de la porţile Locuinţei Morţilor, pe care DOMNUL îl acordă prin HAR celor care-L cheamă cu toată inima de acolo din strâmtorarea lor. PSALMUL 107:10-22.

*

Hotărârea de a nu-ţi iubi viaţa până la moarte, luată în momente de autocompătimire, de plinătate de sine sau mulţumire de sine, eliberează capacitatea de a trăi orice ar veni – în răbdare şi lepădare de sine.

Să deosebim puterea vieţii lăuntrice a duhului nostru – născut din DUMNEZEU – de plinătatea sufletească de sine!

*

Atingerea lumii prin pofta altor lucruri, seacă şi ucide curgerea vieţii spirituale în suflet.

Dacă primeşti HARUL lepădării de tine în timp ce te frământă pofta altor lucruri, DOMNUL te atrage spre viaţa spirituală dincolo de orice lucruri aparent preţioase din lume, şi dincolo de orice posesiuni personale. Desprinderea sufletului de ele nu se face prin voinţă, ci prin puterea vieţii lăuntrice care atrage persoana spre valorile veşnice şi o rupe de fumul şi de cenuşa deşertăciunilor care-ntr-o zi vor arde.

Poftele sufletului nu cunosc sfârşit, nici împlinire, căci cu cât primeşte mai mult, doreşte mai mult, nesătul ca Locuinţa Morţilor.

Dacă-i împlinim poftele vom muri „dar dacă prin duhul facem să moară poftele cărnii, vom trăi”.

Când împlinim revendicările DUHULUI SFÂNT care locuieşte în noi, devenim liberi, dar când stingem duhul, sufletul nostru pierde alimentarea cu Viaţa de Înviere şi se cufundă în moartea din carne şi din sinele rupt de DOMNUL, autosuficient, independent şi mort.

Iar moartea va domni până vom reinstaura – prin HARUL ce-l primim – întâietatea DOMNULUI în suflet şi unirea sau curgerea vieţii duhului în noi.

Căci nu ce ai te ucide, ci legătura pasională şi preocuparea cu lucrurile lumii mai mult decât cu DUMNEZEU.

Idolatrie nu este doar închinarea la chipul cioplit, ci tot ce ia primul loc în viaţa ta, în preocupările şi în pasiunea ta în afara lui DUMNEZEU. În lupta asta nu există compromis. Ori te

lepezi de tot ce ai – ba chiar de sinele tău! – ori ÎL pierzi pe DOMNUL. Ori eşti întru totul al DOMNULUI ori DOMNUL se retrage din inima ta împărţită.

HRISTOS nu te va lipsi de cele necesare decât ca să te lege în mod definitiv de EL, ca să te corecteze şi să te desăvârşească.

Cât timp plăcerea mea este în DUMNEZEU şi nu poftesc nimic din lucrurile lumii, DOMNUL nu mă va lipsi de mijloacele necesare subzistenţei.

Ruperea sufletului de tot ce am îl capacitează cu ataşament de DUMNEZEU şi îi distruge independenţa deschizându-i nevoia părtăşiei cu viaţa lăuntrică şi subordonându-l faţă de duh.

Cât timp mai are un fir de pai de care să se ţină, sufletul nu va renunţa la supremaţia sa în făptură.

Când s-a pierdut pe sine şi tot ce-a avut, acolo, în vasul gol, curge Viaţa DUHULUI.

Tratamentele DOMNULUI sunt extreme şi progresive, până când ucenicul acceptă şi doreşte disciplinarea prin DUHUL SFÂNT în Şcoala DOMNULUI.

Măsura vieţii duhului şi maturizarea ucenicului cresc gradul de dificultate al examenelor Şcolii DOMNULUI şi severitatea disciplinei DUHULUI.

Un suflet zdrobit, încercat şi instruit de DUHUL va putea manifesta îndemnurile DUHULUI şi va putea trăi umblând cu duhul.

Timpurile Şcolii DOMNULUI depind de puterea sufletească ce va trebui zdrobită, de consacrarea ucenicului şi de planurile DOMNULUI cu omul de care vrea să se folosească.

Slujba duhului poate să rămână ascunsă privirilor altora şi DOMNUL să o folosească fără tobe şi trompete.

Unul din rosturile vieţii este transmiterea miresmei lui HRISTOS atât celor destinaţi pentru rai, cât şi celor ce îl resping – spre condamnarea lor.

Viaţa mădularelor TRUPULUI curge din HRISTOS DOMNUL, iar în părtăşia lor, fiecare îşi manifestă funcţionarea

– dacă nu-i sancţionată de mădularul care cârmuieşte părtăşia (cu sau fără darul cârmuirii...!).

Numai duhul va putea împlini în noi cerinţele lui DUMNEZEU – dacă nu-L împiedicăm prin zadarnicele eforturi proprii!

*

Siguranţa de sine este o manifestare a eului.

Deşi consacrarea este voluntară, eul îşi atribuie o parte a HARULUI ca merit personal; aceasta îi conferă siguranţă de sine, care orbeşte ochii inimii. În momentele încercării, slăbiciunea efectivă a sinelui expune mizeria eului şi neputinţa sa totală de a produce vreo manifestare a HARULUI sau a vieţii spirituale.

Eul şi sufletul nostru carnal urăsc Voia DOMNULUI care este nevoit să le aplice lucrarea crucii, pentru a distruge încăpăţânarea şi refuzul nostru de a urma îndemnurile DUHULUI (când ele contravin voinţei noastre).

Numai după omorârea prin cruce a puterii sufletului în fiecare manifestare a lui, viaţa duhului se va putea manifesta prin capacităţile lui, împlinind Voia DOMNULUI scrisă în Cuvânt.

Simpla cunoaştere, cu mintea, a Cuvântului nu ne dă şi putere a-L împlini.

Avem nevoie de HARUL şi de intervenţia directă a lui DUMNEZEU asupra noastră, ca să fim răstigniţi noi înşine şi puterea noastră naturală, pentru ca viaţa divină din duhul nostru să poată curge manifestând Voia DOMNULUI. Astfel Viaţa de Înviere curge prin capacităţile sufletului nostru răstignit, manifestindu-L pe DOMNUL şi împlinind Cuvântul prin puterea duhului, dar nu prin eforturile sinelui neputincios spiritual şi a eului idolatru – care sunt duşmanii lui DUMNEZEU – „căci nimic bun nu locuieşte în omul meu natural!...”

În mine are loc o înnobilare a identităţii prin HARUL răstignirii eului meu pentru împlinirea îndemnurilor DUHULUI.

Dumnezeu nu cârpeşte omul vechi – reparându-l – ci îl înlătură total prin zdrobire, răstignire şi moarte.

Nici atitudinile mele nu conţin viaţa lui HRISTOS – deşi sunt lăudabile excelând prin eşecul lor total... Ismael este şi amestecul dintre carnea sufletească şi vestirea Cuvântului.

Nu faptele mele impuse vor manifesta viaţa duhului, ci duhul va determina faptele mele prin Viaţa lui HRISTOS ce mă însufleţeste.

Nu litaniile rugăciunilor mele sufleteşti intră în cer, ci duhul meu înviat – născut din DUMNEZEU prin DUHUL SFÂNT – pătrunde până la Tronul Îndurării TATĂLUI unde are părtăşie cu EL, după cum şi TATĂL are părtăşie cu duhul meu prin viaţa, prin ungerea, îndemnurile şi sarcinile prin care Se comunică pe Sine.

Cuvântul aplicat, împlinit şi predicat de suflet este literă care omoară; dar când LOGOSUL este transmis şi împlinit la îndemnurile DUHULUI – printr-un suflet zdrobit şi răstignit – atunci Cuvântul este Duh și Viaţă.

Cuvântul fără DUH te va ucide, dar DUHUL prin Cuvânt îţi va da viaţă.

Idolatrizarea Bibliei este idolatria omului sufletesc despărţit de DUHUL DOMNULUI, care face cu Scriptura ce îl taie capul, aducând jertfa nebună a eului său în Templul DOMNULUI – care e Biserica Vie. Acolo unde nu mai vine Prezenţa DOMNULUI, oamenii au lucrat nebuneşte prin acţiunile lor pentru DOMNUL, dar nu Lucrările DOMNULUI pentru Adunare. Duhul DOMNULUI încă n-a părăsit pământul şi poate convinge oamenii de păcat într-o moschee sau într-un bordel, dar cât de întristat rămâne EL în Adunările care L-au stins şi care au alungat Prezenţa DOMNULUI ISUS din ele...

Vorbirea despre DUMNEZEU nu este lucrarea lui DUMNEZEU – pe care o face doar DUHUL!

Dacă nu eşti gata să renunţi la tot pentru DOMNUL tău, EL nu te va putea transforma şi folosi în veci, căci tu nu eşti al Lui, ci eşti robul lucrurilor care te stăpânesc.

Preocuparea primordială a sufletului cu altceva decât cu DUMNEZEU, te fură de binecuvântările Prezenţei Sale şi de fericirea comuniunii cu EL – „căci chipul lumii acesteia trece".

Nu te lupta cu copiii carnali ai lui DUMNEZEU. Copiii fac războaie, dar oamenii Duhului făuresc pacea. Copiii fac răul din natura veche, dar cei duhovniceşti biruiesc răul prin bine.

În măsura Harului chemării şi a darului tău, lucrează prin DUHUL între creştinii carnali, şi aşa îi vei zidi şi vor creşte.

*

Diferenţa dintre plinătatea vieţii lăuntrice (a duhului) şi mândria, siguranţa de sine şi plinătatea de sine, este duhul zdrobit, inima smerită şi sensibilă, dependenţa de DOMNUL, golirea de sine, abandonarea în Mâna DOMNULUI, a nu-ţi lua viaţa în propriile mâini, a nu lucra prin puterile proprii (sufleteşti).

*

Atitudinile şi deciziile schimbă masca fiarei sufletului tău, şi, în puterea lor, poţi să zideşti imperiile tale pentru tine, pentru alţii sau „pentru DUMNEZEU", şi poţi dărâma ce fac alţii sau poţi lupta un timp cu DOMNUL.

Împlinirea Cuvântului prin eforturile sufleteşti este unul dintre cei mai subtili Ismaeli religioşi.

Fiara sufletului creşte prin hrănirea cu lucrările proprii pentru DUMNEZEU.

Nu atitudinea de a fi nimic te face nimic, căci ea te propulsează să devii un nimic important, izolat în sufletul tău mare cât lumea şi în care nu mai încape nici DUMNEZEU – care nu mai este pentru tine decât o idee exterioară sau un sistem de referinţă pentru moartea în care trăieşti.

DUHUL DOMNULUI descoperă grozăvia acestei morţi în faţa Vieţii care este DOMNUL, prin DUHUL, înlăuntrul tău.

Părtăşia DUHULUI SFÂNT pe care o guşti când te supui DOMNULUI VIEŢII – ce se descoperă înlăuntrul tău – după ce ai trăit şi ai gustat moartea din viaţa sufletului!...

Deciziile ne programează sufletul şi se nasc din experienţe

amare de multe ori. Ele sunt tot o expresie a vieţii sufleteşti, manifestată prin voinţă.

Consacrarea este predarea totală în Mâna DOMNULUI şi creşte pe măsura lucrării crucii în sufletul nostru – care oferă Vieţii de Înviere cămările sufletului cucerite de DUHUL DOMNULUI – şi prin care DOMNUL HRISTOS mântuieşte partea sufletului care a fost răstignită,creştinul regăsind viaţa duhului în locul morţii din puterea vieţii sufleteşti.

Nu trăi prin deciziile sufletului, ci prin duhul. Deciziile te leagă în suflet; duhul eliberează viaţa lăuntrică prin locurile unde sufletul s-a lăsat lepădat şi e răstignit prin cruce.

Omul sufletesc împlineşte ceea ce vrea el; cel duhovnicesc împlineşte sarcinile şi îndemnurile DUHULUI.

*

Vei fi cântărit în veşnicii nu după cât de multe ai avut, ci după cât de mult ai dăruit.

Faptul că am fost născut din DUMNEZEU şi sunt copilul CREATORULUI tuturor, copilul SUVERANULUI SUPREM IEHOVA, este cea mai mare realizare, iar faptul de-a avea o soţie bună este cea mai mare bogăţie pe pământ.

*

Când nu mai ai nimic şi te-ai lepădat chiar şi de viaţa ta, ÎL poţi avea pe DOMNUL pe deplin.

Procesul lepădării e treptat şi cere instruire în Şcoala DOMNULUI, mergând pe calea LUI şi purtându-ţi crucea pe urmele LUI. Examenele treptelor maturizării presupun parcurgerea lecţiilor DOMNULUI în mod experimentat şi trecerea testului fiecărei lecţii. Disponibilitatea totală pentru DOMNUL te capacitează să trăieşti o singură dată o lecţie şi să-i treci testul. Cu cât examenul este mai greu, lecţia e mai pătrunzătoare şi mai complexă. Este necesară parcurgerea fiecărei etape dintr-o lecţie şi experimentarea drumului până la capăt; nu vei putea scurta drumul – dacă vrei să ajungi la sfârşitul lui...

Dă-I timp lui DUMNEZEU să te crească; iar dacă -L rogi

să îţi grăbească creşterea, fii gata pentru greutatea durităţii cu care vei fi tratat.

Cu cât unealta DOMNULUI e mai complexă, cu atât va fi lucrată mai mult în atelierul Său. HARUL îţi va conduce paşii – drept consecinţă a consacrării tale – prin lucrarea crucii care îi urmează.

Fără margini este BUNĂTATEA DOMNULUI pentru cei care ÎL urmează până la capăt!

*

Autoritatea sufletească se manifestă prin impunerea, prin subjugarea şi impresionarea celorlalţi cu ceea ce este, impune şi face cineva.

Autoritatea spirituală este dată de măsura vieţii veşnice care curge prin sufletul cuiva, din duhul său înviat. Persoana care o manifestă iubeşte pe cei cărora le slujeşte, nu se laudă cu sine, vorbeşte discret despre sine, dar îi ascultă pe ceilalţi şi îi ajută cu ceea ce i s-a dat de sus.

Există o autoritate sufletească ce se hrăneşte cu atitudini de înălţare de sine, cu plinătate de sine și cu privire de sus peste ceilalţi, pentru că a primit daruri duhovniceşti şi talente pe care le manifestă.

Dacă nu ne lepădăm de noi înşine până în cenuşă în faţa DOMNULUI din duh, ne vom dezaxa ca persoană si vom trăi fenomene ciudate de izolare ori de vorbărie sufletească – interesantă ori flecară.

Duhul nu autorizează – prin puterea vieţii veşnice – înălţarea sufletească şi manifestările eului, ci le sancţionează prin suferinţe de natură diferită, după structura fiecărei persoane.

Viaţa duhului curge în albia smereniei şi a lepădării eului.

Sufletul necesită tratamentul DOMNULUI atât în talentele naturale, cât şi în folosirea darurilor DUHULUI cu mâinile mânjite ale cărnii. Folosirea darurilor DUHULUI într-un mod sfânt o are numai duhul. Câtă vreme mai trăim şi mai lucrăm prin suflet, suntem condamnaţi la moarte. Duhul ne

conduce şi ne descoperă hotarul dintre moarte şi viaţă pe care nu îl trecem decât dacă vrem, lepădând viaţa sufletească şi urmându-L pe DOMNUL pe cruce, pentru că mai departe să nu mai trăiască eul, ci HRISTOS să trăiască în noi prin duhul, iar noi să umblăm cu duhul trăind prin DOMNUL HRISTOS.

Ceea ce face diferenţa între autoritatea sufletească şi duhul este viaţa.

Mântuirea ce o aduce trăirea în duhul este „în linişte şi odihnă"; iar tăria vieţii duhului este „în seninătate şi încredere".

*

Darurile DUHULUI trebuie manifestate doar la îndemnul DUHULUI.

Vorbirea voluntară în limbi corintene dezactivează o parte din capacităţile de funcţionare carnală a sufletului.

Cântecele de închinare, cântate din inimă, eliberează duhul din ghearele puterii sufletului.

*

În autoritatea sufletului şi prin puterea minţii, creştinul este ca un măgar sălbatic. Numai DUHUL DOMNULUI poate da deosebirea dintre autoritatea însufleţirii fireşti şi tenacitatea spirituală ce administrează darurile DUHULUI în HAR.

*

Mintea nezdrobită a omului nu cunoaşte odihnă, linişte şi pace. Chiar atunci când se apropie de DOMNUL, o face fragmentar şi limitat, căci se va reîntoarce la preocupările sale sufleteşti – carnale. În puterea ei, omul nu ÎL va putea atinge pe DOMNUL HRITOS, deşi poate primi răspunsuri la cererile sale.

Duhul are viaţa – mintea nerăstignită are moartea. În duhul este odihnă şi linişte pe vecie – în minte este trudă zadarnică. Duhul trăieşte viaţa de înviere – mintea produce şi macină gânduri.

Trăirea cu duhul este un HAR şi nu un merit, este un dar şi nu o producţie a efortului propriu, însă este şi un răspuns la rugăciunile unei voinţe sătulă de sinele său carnal şi de fiara sufletului natural nezdrobit şi neîmbogăţit prinDUHUL.

Dacă rugăciunea minţii şi centrarea minţii pe duh sunt o alegere sufletească, trăirea cu duhul este un dar ceresc.

Măsura HARULUI vieţii duhului este dată de măsura consacrării şi a trecerii prin pustiul sufletesc până la malurile Iordanului.

În pustiu te hrăneşti cu mană şi cauţi tu Cuvântul sau ţi-L aduci aminte, dar în viaţa duhului nu mai alege sufletul Cuvântul ca să-L împlinească în efortul propriu, ci trăieşte în Prezenţa DOMNULUI, prin duhul.

Bizuirea pe Cuvânt, rugăciunea pe baza Cuvântului şi cântarea le trăieşti şi în pustiu, dar grâul Canaanului, untdelemnul, viţa şi smochinul sunt dincolo de Iordan.

În minte eşti limitat, străin şi nesătul şi gol, dar în duh trăieşti Nemărginirea, că ai trecut bariera spre viaţă – unde DUMNEZEU e totul pentru tine. În duhul înviat locuieşte DOMNUL, iar trăirea în duhul este trăirea în locurile cereşti.

Duhul nu pofteşte lucrurile lumii, dar se va folosi de ce are nevoie pentru viaţa trupului ca şi când lucrurile nu sunt ale lui – căci vor pieri prin întrebuinţare.

Duhul nu trăieşte prin deciziile sufletului, dar sunt decizii de consacrare sau de păzire a Cuvântului care conduc sufletul spre viaţa duhului.

Ce HAR nespus este viaţa duhului născut din HRISTOS DOMNUL...

*

Pofta altor lucruri ne desparte de HRISTOS. Atâta vreme cât HRISTOS DOMNUL nu este totul pentru noi, nu vom fi mulţumiţi în veci şi nu vom fi fericiţi chiar dacă am stăpâni întreg pământul.

Nu folosirea lucrurilor e greşită, ci poftirea lor şi legarea inimii de ele.

Căci orice lucru de care ne putem lipsi e o povară inutilă, dar mulţumirea cu ce avem ne eliberează inima.

Nu binecuvântările materiale ne sunt refuzate de HRISTOS, ci robia lor de peste noi.

Cine nu se leapădă de tot ce are: lucruri, persoane, talente, ba chiar de însuşi sufletul său, pentru DOMNUL, nu este vrednic de EL.

Atâta vreme cât păstrăm iubiri micuţe şi secrete pentru orice altceva decât pentru DOMNUL HRISTOS, EL nu ni se poate dărui în întregime, căci templul creaţiei Sale – care suntem noi – e stăpânit de locatari străini.

*

Soţia ta este ajutorul tău potrivit în toate. Sfatul ei te ajută şi în deciziile personale.

*

Nu poţi intra prin efort şi prin exerciţii în duhul. Rugăciunea pentru ajutorul DOMNULUI care să te conducă în duhul este singurul efort eficace. A trăi prin duhul înseamnă şi a umbla călăuzit de îndemnurile DUHULUI.

Sediul persoanei noastre este în suflet şi se poate muta în inima neîmpietrită. O decizie sufletească bună poate înlocui, pentru o vreme, manifestările sufleteşti şi să te predomine continuu toată viaţa – dacă nu o revoci – dar nu este din duhul! Astfel putem fi morali – dar necreştini – sau carnali creştini: trupeşte ori sufleteşte. Putem împlini Cuvântul în puterea sufletului, fragmentar şi parţial, însufleţiţi, pentru o vreme, de decizia de a-L împlini; şi cu toate că nu trăim în păcate carnale, suntem oameni sufleteşti.

Căci atunci când împlinirea Cuvântului este trăită din îndemnul DUHULUI, acest îndemn conţine în sine şi puterea de înfăptuire – dacă este urmat!

Noi putem păcătui întristând DUHUL prin neascultare de îndemnurile LUI şi ÎL putem stinge copleşindu-L cu puterea sufletului nostru neascultător sau nezdrobit. Dar putem, prin HAR, după zdrobiri şi experienţe amare, să umblăm după duh, cu duhul, trăind călăuziţi de îndemnurile DUHULUI. Deşi avem momente când suntem în DUHUL („în ziua DOMNULUI eram în DUHUL"), la începutul umblării noastre prin duhul ne împotrivim din greu duhului pentru că iubim păcatul, iar după

eliberarea de Legea păcatului şi a morţii, ne iubim sufletul şi trăim prin el, din obişnuinţă.

Naşterea din nou (din DUMNEZEU) este producerea (regenerarea, învierea) unui duh nou în noi care suntem vechi. În HRISTOS suntem o nouă creaţie. Noi suntem în HRISTOS prin naşterea din nou, căci DUHUL DOMNULUI locuieşte în noi. „Dacă n-are cineva DUHUL DOMNULUI nu este al LUI”. În HRISTOS, DUHUL porneşte lucrarea de mântuire a sufletului nostru. Iertarea de păcate este doar o parte a acestei mântuiri. Eliberarea de Legea păcatului este o altă parte, dar mântuirea sufletului nostru esre un proces; căci doar când ÎL vom vedea pe DOMNUL venind vom fi ca EL. Până atunci HRISTOS ia chip în noi în fiecare cămăruţă a sufletului nostru predată LUI şi zdrobită prin cruce. Acolo unde ne-am lepădat de noi, unde am fost răstigniţi şi ne-am luat crucea urmându-L pe DOMNUL, EL trăieşte prin noi şi noi prin EL.

Creşterea spirituală implică acest proces, iar disciplinarea prin DUHUL ne conduce la lepădare de sine – dacă o acceptăm!

„DUHUL DOMNULUI nu se va lupta pururea în om.” Acolo unde ne împotrivim tuturor mustrărilor, ne împietrim şi DOMNUL ne va zdrobi dintr-odată şi fără leac.

Nu există restaurare a sufletului în Împărăţia DOMNULUI, ci lepădare şi moarte. Învierea prin DUHUL ni se acordă în măsura în care ne purtăm crucea răstignirii zonei sufleteşti care a fost zdrobită. Am fost îngropaţi cu HRISTOS DOMNUL ca să trăim în înnoirea vieţii. Spălarea cu apă prin Cuvânt are valoarea ei, căci în pustiul sufletesc ne-am stinge fără mana Cuvântului. Înnoirea făcută de DUHUL SFÂNT conţine şi mântuirea sufletului. Viaţa, pacea şi bucuria sunt în DUHUL SFÂNT, căci acolo este Împărăţia DOMNULUI, iar DUHUL SFÂNT este înlăuntrul nostru şi în TRUPUL SĂU, adică între noi cei născuţi din EL. „Căci Împărăţia lui DUMNEZEU este între voi” şi „înlăuntrul vostru” spune DOMNUL.

Pe măsura creşterii duhului nostru şi pe terenul unui

suflet tratat prin cruce, vom putea umbla prin duhul, cu duhul, îmbogăţiţi de DUHUL. Deşi locuim în suflet, urmăm duhul – omul dinlăuntru – cu care ne unim. Avem şi HARUL de a putea fi în DUHUL în Prezenţa DOMNULUI; acolo nu mai este nimic între noi şi DOMNUL. De când am fost născuţi din nou (din DUMNEZEU) am avut momente de acest fel şi ce minune sunt ele pentru cel obosit şi însetat... Odihna vieţii SPIRITULUI DUMNEZEULUI Cel VIU îi aşteaptă pe cei ce doresc să intre în ea... „Rămâne deci o odihnă ca cea de sabat pentru poporul DOMNULUI."

*

Nu-I pune limite lui DUMNEZEU. Nu-L obliga să lucreze în tine numai într-un anumit fel. Nu-ţi ţine sufletul în mâini ca să trăiască numai ceea ce tu îi impui. Dacă ai primit – în urma rugăciunii – HARUL părtăşiei DUHULUI SFÂNT, nu te înţepeni aici şi nu limita viaţa spirituală numai la aceasta. Foamea după DOMNUL să nu te crispeze în fragmentarea vieţii – numai pentru că o parte din ea este minunată – căci Viaţa DOMNULUI şi DUHUL Său nu au limite.

Concentrarea excesivă spre Părtăşia DUHULUI te lipsesc de HARUL DOMNULUI şi de DRAGOSTERA TATĂLUI.

Nu încerca să faci tu Lucrarea DOMNULUI în tine.

Extremismul te dezechilibrează şi impunerea lui te dezvoltă anormal.

Fii deschis la orice te va surprinde DUMNEZEU în viaţa cu EL, pe urmele Lui.

Deşi au urmat Acelaşi STĂPÂN – ÎNVĂŢĂTOR şi DOMN, prin fiecare apostol DUMNEZEU a vorbit altfel, căci pe fiecare DUHUL l-a îndrumat să facă o altă lucrare şi fiecare este unic şi deosebit, iar relaţia fiecăruia cu DOMNUL este alta.

*

Există o falsă călăuzire divină, manifestată prin deschiderea Bibliei la întâmplare, care conferă inimii încredere în sine, sub acoperişul nădejdii în DOMNUL, şi, o împietrire şi o duritate faţă de toţi cei din jur, venită din această dirijare cu

totul întâmplătoare prin Cuvânt – care e ruptă de DUHUL DOMNULUI.

Există de asemenea o falsă călăuzire prin versete biblice venite în minte. Deşi acestea rezolvă parţial problemele cu care se potrivesc, ele vin din alte surse decât DUHUL SFÂNT.

Orice este rupt şi diferit de susurul blând şi subţire, orice care nu vine din părtăşia cu DOMNUL, este un fals spiritual.

Căci nu este călăuzire aceea care e lipsită de DUHUL lui ISUS; iar acesta e DUHUL HARULUI şi al ADEVĂRULUI chiar atunci când disciplinează – lucru pe care îl observăm de obicei după ce înţelegem rostul suferinţei în disciplinarea făcută de DUHUL SFÂNT. „Dragostea nu este inoportună şi deplasată şi nu se poartă necuviincios."

În situaţii excepţionale, DOMNUL poate călăuzi şi prin deschiderea Bibliei la întâmplare, cât şi prin versete venite în minte, dar ce amară este însufleţirea printr-un duh de lege – care este demonic – sub orice formă vine! Discernerea lui vine în timp, prin exersarea judecăţii în timpul însufleţirii străine.

*

În Biblie DOMNUL a prevăzut necazurile şi certurile care intervin în familia creştină din pricina diferenţelor de gusturi, de opinie şi de voinţă în lucrurile lumii, ale bărbatului şi ale nevestei sale (care sunt – fără excepţie – diferiţi). Ca rezolvare DOMNUL ne-a dat soluţia LUI: „în lucrurile lumii soţul să se poarte cum îi place soţiei, iar soţia cum îi place soţului".

Dacă niciunul nu are maturitatea s-o facă, acest lucru va fi un izvor de nefericire pentru ei şi o cauză a atâtor divorţuri, pentru că niciunul nu se poartă cum îi place celuilalt în lucrurile lumii.

Dacă cel puţin unul rămâne în Cuvântul DOMNULUI, conflictul se dizolvă, dar crucea, pentru cel ce trăieşte Cuvântul, este amară. DOMNUL promite însă că „dacă rămâneţi în MINE şi dacă rămân în voi Cuvintele MELE, cereţi orice veţi vrea şi vi se va da". Aceasta este o mare răsplătire pentru cel ce vrea să-L urmeze pe DOMNUL în toate, chiar dacă soţul sau soţia lui îl

pironeşte pe cruce şi nu are maturitatea să trăiască acel Cuvânt care le-ar aduce fericirea împreună.

DOMNUL va răsplăti în ziua Judecăţii fiecăruia după „faptele credinţei şi ale dragostei” (cum le numea odată DUHUL SFÂNT).

*

Exerciţiile devoţionale sunt un şablon omenesc cu care vrem să-L manipulăm pe DUMNEZEU să ni se dăruiască prin efortul nostru, dar nu pe baza HARULUI.

Abandonarea în Mâna HARULUI DOMNULUI distruge şabloanele, şi, chiar dacă îţi oferă acelaşi drum pe care prima dată l-ai parcurs în puterea sufletului însetat de DUHUL SFÂNT, acum DOMNUL DUHUL te conduce la Izvoarele Vii hrănindu-ţi inima şi toată fiinţa cu desfătarea din Minunea Prezenţei Sale.

*

DOMNUL trebuie să ne disciplineze şi pentru înălţarea de sine bazată pe binecuvântările Lui, căci facem din eul nostru idolul pe care-l ridicăm pe temelia binecuvântărilor divine, iar acest idol trebuie distrus prin suferinţe şi lovituri pe măsura lezării MAJESTĂŢII STĂPÂNULUI SUPREM – IEHOVA.

*

Femeia se schimbă ca vremea, bărbatul ca şi anotimpul, dar anotimpul fără o vreme schimbătoare pierde recolta.

*

Autoritatea sufletească se impune pe sine dominator peste ceilalţi, pe când autoritatea spirituală este viaţa DOMNULUI care slujeşte celorlalţi şi li se dăruieşte.

Autoritatea poziţională poate fi dublată de cea sufletească şi în cest caz avem de-a face cu dictatura.

Autoritatea duhului nu caută poziţiile, ci le ocoleşte, căci nu în poziţie este Împărăţia DOMNULUI, ci într-o „dovadă dată de DUHUL SFÂNT şi de putere”, nu în vorbe, ci în puterea din ele care schimbă, cercetează şi dă viaţă.

Poruncile omeneşti sunt pentru funcţionarea unui sistem

organizat, pe când îndemnurile DUHULUI sunt pentru eliberarea curgerii vieţii către ceilalţi şi pentru ieşirea din carapacea sufletesc-carnală.

*

Dacă nu poţi renunţa la tot ce ai şi dacă nu vrei să te rupi sentimental şi posesiv de orice pentru DOMNUL, nu ÎL poţi preţui pe EL, că ÎL pui alături sau mai jos decât un obiect sau o persoană creată. EL nu vine decât în inima care-L iubeşte întreagă şi pentru care EL este totul.

*

Autoritatea spirituală este măsura de viaţă veşnică ce poate să curgă prin sufletul tău. Ea nu impune nimic, dar mustră când e nevoie. Mustrarea fără îndemnurile bunătăţii este operaţie fără anestezie.

Autoritatea spirituală nu se conferă prin grad, poziţie, rang, sex sau denominaţie. O fată matură spiritual are mai mare autoritate spirituală decât un mare cleric din vârful piramidei unui sistem religios sau para-religios, care este sufletesc-carnal.

Autoritatea spirituală îndeamnă, mustră, învaţă, încurajează prin viaţa veşnică ce o transmite.

Cine se pleacă sub mustrare are nevoie de îndemnare şi poate fi învăţat; dar cine nu se pleacă sub mustrarea înţeleaptă a bunătăţii, va fi disciplinat de DOMNUL.

Vai de cine îi mustră pe fraţi fără DUHUL DOMNULUI.

Autoritatea sufletească se impune pe sine şi subjugă pe ceilalţi sau îi ignoră – dacă nu i se supun – îndărătnică şi izolată, crezându-se deţinătoarea unică a sabiei şi a dreptului la ea, considerând pe ceilalţi incompetenţi – chiar dacă şi ei au sabie.

Autoritatea sufletească este mândria în poziţie de soţ – soţie, şef, subordonat, rebel ori om de nimic fără poziţie, dar înălţat în sine cât un dumnezeu în miniatură. Ea nu colaborează ci coordonează, nu se pleacă ci se ridică peste, nu ajută dar pretinde sau cere ajutor.

Autoritatea sufletească este în serviciul răului chiar dacă execută fapte de ajutorare a altora ca să-şi „arvunească”

veşnicia; dar autoritatea spirituală biruieşte răul prin bine.

Mielul nu sfâşie, dar carnea sufletului sfâşie totul în jur, căci trăieşte în sine ca într-un imperiu pe care-l manifestă în jur prin confruntare, prin tăiere, prin subjugare, pretenţii şi aşteptări de la ceilalţi cu care nu poate intra în armonie – chiar dacă ar vrea – căci sfâşie totul pentru sine, dar nu împarte cu ceilalţi decât din interes (chiar pentru răsplata veşnică...).

Amară este descoperirea manifestării autorităţii sufleteşti într-un creştin consacrat.

Numai HARUL, disciplinarea prin DUHUL şi crucea vor putea tăia din radăcină această otravă de moarte pentru cei din jur şi pentru duhul închis în asemenea suflet.

Autoritatea spirituală propune şi aşteaptă, dar cea sufletească impune şi abandonează pe cei pe care nu-i poate subjuga; căci omul nu este în sine însuşi decât o fiară socială, fizică şi sufletească. Ceea ce-l împiedică să se dezlănţuie este DUHUL DOMNULUI – dacă ÎL are! – şi obişnuinţele sociale şi familiale (în oarecare măsură). Această fiară nu dispare decât prin lepădare şi răstignire, indiferent dacă este sufletească sau trupească, fiindcă ceea ce merită salvare sunt capacităţile fiinţei umane tratate prin cruce; iar eul şi firea urlă după răstignire, căci fără moartea lor nu există Viaţa de Înviere şi nici DUHUL DOMNULUI manifestat prin roade – prin sufletul şi carnea răstignită a omului.

Experienţele dureroase tocesc până la distrugere ferocitatea fiarei umane. În această confruntare valorile materiale se pierd, căci omul păşeşte în tărâmul valorilor spirituale, unde materia dispare uzându-se prin folosire.

DOMNUL lucrează prin cruce Chipul Său în om, chiar şi în părţile cele mai feroce şi sălbatice ale fiinţei umane.

Înfrângerea fiarei omului este biruinţa lui DUMNEZEU. Biruinţa omului natural ÎL abandonează pe DOMNUL.

Acolo unde sentimentele umane bune ale unui copil de DUMNEZEU nu mai au resurse de manifestare, SUVERANUL SUPREM poate turna Dragoste din Sine prin acel om pentru alţii.

*

Judecarea altora este veninul cu care sufletul muşcă pe cei pe care nu-i poate înţelege deplin şi pe cei pe care nu-i poate accepta şi iubi.

*

Banii condiţionează parţial libertatea de acţiune fizică, dar lepădarea de sine eliberează trăirea prin viaţa duhului.

Sufletul nerăstignit nu se va sătura niciodată de acţiune; dar poţi trăi liber prin duhul, chiar în limite stricte impuse de afară.

*

Eşti fericit atunci când faci lucrurile pentru care ai fost creat.

Numai suferinţa descoperă cu adevărat ce zace în sufletul nostru. Cea mai frumoasă, mai încântătoare şi mai plăcută plinătate de sine trebuie să fie tratată prin suferinţă, că este o urâciune înaintea DOMNULUI şi o mare idolatrie ce pierde din conştienţă măreţia CREATORULUI, închinându-se sinelui prin încântarea mulţumirii şi plăcerii de sine.

Ca să ajungem la scârba faţă de eul nostru idolatru şi scârnav, DOMNUL îngăduie suferinţa care ne descoperă cine suntem de fapt în noi înşine, şi care lucrează golirea sinelui din noi. Încântarea de sine naşte mândria.

*

Lucrarea crucii este sigiliul DOMNULUI HRISTOS pe ucenicii Săi pentru consacrare, pentru pregătire, trimitere şi desăvârşire.

Viaţa DOMNULUI creşte în noi prin lucrarea crucii.

*

Deși unitatea unei încheieturi o dăruieşte DOMNUL – în urma rugăciunilor celor integraţi în ea – cinstirea, preţuirea şi dragostea mădularelor între ele este partea lor de responsabilitate.

Preţuirea şi cinstirea faţă de ceilalţi presupune disponibilitate şi deschidere pentru cunoaşterea lor. Dragostea creşte în cunoaştere.

*

Trebuie să deosebim şi să considerăm valorile trecătoare diferite de valorile veşnice, şi, pentru că nu putem oferi veşnicia niciunui lucru material, să ne legăm inima de lucrurile de sus unde DOMNUL HRISTOS şade la dreapta lui DUMNEZEU. Numai sufletul şi inima se leagă de materie şi de lucrurile pământeşti, dar duhul trăieşte valorile spirituale.

Rămânerea lângă DOMNUL trezeşte duhul nostru.

*

Pe DOMNUL ÎL doare inima când slujitorii Lui se ocupă numai de lucrarea Lui şi nu se alimentează cu dragoste din inima Sa, pentru a o putea dărui celor pentru care lucrează – căci fără dragoste tot ce facem este nimic!

*

Dacă timp de câteva zile DOMNUL devine pentru mine ca un minunat obiect de muzeu, EL trebuie să mă corecteze – din dragoste pentru mine – prin suferinţe amare ca să-mi deschidă urechea la glasul LUI şi să înlăture din mine orice mă îndepărtează de EL şi de viaţa spirituală.

*

DOMNUL ne răpeşte ori ne face să murim faţă de ce avem mai scump, pentru ca sufletul nostru să nu mai poată avea nici o rezervă de împlinire pentru sine însuşi, în afara împlinirii spirituale.

DUMNEZEU nu îţi ia nimic fără un scop precis, fără să-ţi dea lumină, înţelegere şi altceva cu mult mai preţios în schimb. Cele mai scumpe şi mai valoroase obiecte pământeşti, cele mai performante calitativ şi mai rezistente lucruri, sunt un gunoi în faţa valorilor cereşti.

Talanţii pe care DOMNUL ţi i-a dat spre administrare valorează – în lumina veşniciei – mai mult decât toate imperiile pământului.

*

Dacă nu poţi suporta în tăcere judecata altora, nu vei avea parte nici de beneficiile mustrării şi nici nu-L vei vedea pe

DOMNUL judecând pe cei care te judecă, fiindcă tu te aperi judecându-i, la rândul tău, în tine însuţi.

*

Poartă-ţi crucea, dar nu o pune în spatele nimănui!

Trăieşte-ţi crezul în ceea ce te-a învăţat DOMNUL, dar nu îl impune altora, că nici ÎNSUŞI DOMNUL nu impune ucenicia şi nici mântuirea, nimănui.

Dacă ai fost împuternicit de DUMNEZEU să transmiţi ceva, îndeplineşte-ţi sarcina, dar ascultarea celor ce aud este benevolă, căci CREATORUL nu a făcut roboţi, ci oameni cu voinţa liberă.

*

Este mult mai bine pentru toţi să taci, decât să spui ceea ce nu vine din DUHUL DOMNULUI, ci din eul sufletului tău nerăstignit.

Dacă ai fost chemat să înveţi Cuvântul pe alţii, nu îi învăţa părerile tale despre Cuvânt, ci ceea ce te-a învăţat DOMNUL prin Cuvânt. DUHUL nu va confirma lucrările sufletului tău, de aceea ţine-ţi sufletul pe cruce şi urmează-L pe DOMNUL în tăcere, rămânând în Prezenţa Sa. Doar acolo poţi fi folosit de DUMNEZEU, căci despărţit de EL şi de capul tău, tot ce faci este nimic.

Dacă ceea ce spui tu vine din viaţa dinlăuntru, va atinge duhurile celorlalţi, dar dacă vine din sufletul tău, îi va contraria, îi va întărâta, îi va pune în confuzie şi îi va lovi de moarte – căci carnea nu face parte din Împărăţia DOMNULUI! Şi dacă ceea ce spui tu nu îmi atinge duhul, pentru mine ai vorbit în vânt (cu excepţia comunicărilor necesare vieţii zilnice, care nu sunt spirituale prin excelenţă, dar necesare prin conţinut).

Analiza sufletească este carnală. „Haina mânjită de carne” este lucrarea sufletului creştin care uzurpă dreptul DUHULUI SFÂNT la supremaţie în Lucrarea veritabilă a DOMNULUI. Doar în Prezenţa DOMNULUI putem fi folosiţi de EL.

Căci gândurile care se nasc doar la nivelul minţii nu pot să mă facă nici un miligram mai bun, iar forţa lor nu produce decât valuri de atitudini sufleteşti – dar nici o schimbare dinlăuntru.

*

Avem nevoie de HAR pentru lepădarea de sine, pentru purtarea crucii şi pentru rămânerea în Prezenţa DOMNULUI, căci oricât de mare ar fi râvna noastră pentru ele, ea nu poate duce decât până la eşecul puterilor proprii în executarea şi în împlinirea Voii DOMNULUI. Numai şi numai HARUL ne poate purta în toată Voia Lui.

Psiho-instruirea ne poate ajuta cel mult să nu ne mâncăm unii pe alţii, dar nu este capabilă de o schimbare de fond, profundă, dinlăuntru – dovadă comportamentul sufletesc uman în momentele de stres, de criză ori în situaţii limită, unde ies la iveală părţile necunoscute, neinstruite, nestăpânite şi sălbatice din noi...

Când nu mai poţi să faci nimic decât să speri şi să te aştepţi la BUNĂTATEA DOMNULUI, nădejdea este pentru tine „o ancoră” în DUMNEZEU.

*

Atunci când nu ne supunem îndemnurilor Duhului în mod repetat, duhul se blochează şi se închide, ceea ce ne limitează la a fi doar animale gânditoare. Aceasta este una din revendicările Sale din noi, care ne refuză comunicarea cu Sine din pricina păcatului – pe care EL ne-a călăuzit să nu-l comitem – chiar dacă e vorba de pofta de a vedea un nevinovat film la TV, pe care DUHUL consideră necesar să nu-l vedem, îndemnându-ne prin simţământul, prin impresia ori mişcarea lăuntrică.

Atunci când DOMNUL ne descoperă în minte ceea ce nu vedem, ne luminează ochii minţii şi ai inimii ca să ne corectăm şi să ne pocăim de păcat. Disciplinarea – care creează dorinţa de a cunoaşte ceea ce nu vedem greşit în noi – se manifestă deseori prin suferinţe diferite: fizice, sufleteşti sau mixte.

Când DOMNUL ne descoperă ceea ce nu vedem, nu gândurile noastre – care fac valuri sufleteşti de atitudini schimbătoare ori impuse – ci lumina LUI determină pocăinţa noastră pentru răul care ni-l descoperă în noi, iar acesta e un mare HAR.

LUMINA Lui este HAR şi conţine în ea putere de schimbare. Deşi vorbirea DUHULUI e diferită de lumina DOMNULUI asupra inimii, totuşi ambele sunt făcute de DUMNEZEU... HARUL disciplinării prin DUHUL se manifestă şi prin împrejurări şi relaţii.

*

Nu te uni cu alţii în păcatul lor de judecare asupra altora, căci nu suntem chemaţi să judecăm, ci să acordăm har, să înţelegem şi să mustrăm cu bunătatea dragostei. Acoperirea înseamnă să nu trimbiţezi păcatele altora, ci să mijloceşti în taină pentru ei, nejudecându-i nici măcar în gând.

Dacă vezi păcatele unui frate creştin pe care el nu le vede, nu i le arăta lui, că în lipsa lui de râvnă, în sensibilitatea lui şi în relaţia voastră, lumina ta îl taie şi îl judecă, ci roagă-te în taină pentru pocăinţa lui; şi dacă după mijlocire DUHUL te îndeamnă să îl mustri cu bunătate, fă-o, dar numai la îndemnul DUHULUI.

Nu judeca pe nimeni pentru paiul său, căci îi scoţi şi ochiul pe care tu nu-l vezi de bârna de la tine.

Păcatele de atitudine cum sunt: mândria, judecarea, ochiul trufaş, îngâmfarea (sau privirea de sus), nu se vindecă decât prin lumina DOMNULUI – când ea coboară peste cel ce se înalţă – şi prin focul durerii.

Cine-şi cunoaşte bârna din ochiul său nu mai judecă, ci mijloceşte.

Judecarea este impulsul răutăţii eului zelos pentru curăţirea altora, dar nu pentru cea proprie.

Dacă vrei să te pocăieşti şi să-ți cunoşti toate păcatele pe care nu le cunoşti după ce ai fost mântuit, nu vei impune altora pocăinţa, ci tu însuţi te vei pocăi. Cel care convinge de păcat este DUHUL DOMNULUI. Slăbiciunile mele primesc HARUL, iar nimicnicia mea dovedeşte măreţia DOMNULUI în FAŢA căruia m-am cunoscut ca nimic. Păcătoşenia mea mai mare ca a tuturor mă face să-L iubesc pe CEL care mă iartă și mă va ierta de fiecare din păcatele pe care le voi descoperi în mine şi de care

mă voi căi şi mă voi lăsa.

Nu poţi să priveşti pe alţii mai presus de tine, dacă nu ai ajuns jos. Robul tuturor este cel mai mare.

Nu fi vânătorul păcatelor altora, ci preţuieşte lumina care-ţi luminează cotloanele întunecate tot mai adânci ale sufletului tău.

Adânceşte-te în pocăinţă, dacă vrei să te înrădăcinezi tot mai adânc în DUMNEZEU.

Rămâi în lumina DOMNULUI şi în starea de pocăinţă în care te-a condus, dacă vrei să înaintezi cu DOMNUL şi să te poţi bucura de inima LUI.

*

Inima nu poate fi dezlegată de atracţia lumii exercitată prin pofta altor lucruri, decât prin orientarea inversă de la materie spre duh şi prin legarea ei de DUMNEZEU. Pofta altor lucruri nu te satură niciodată, ci te lasă însetat şi flămând; însă dacă-ţi legi inima de DOMNUL, vei fi hrănit şi săturat cu DUMNEZEU şi vei trăi slobozenia slavei copiilor lui DUMNEZEU.

*

Când mai posezi în suflet ceva, ceva pentru care nu poţi să-L ai deplin pe DUMNEZEU, nu eforturile proprii, ci viaţa DUHULUI scot lumea din tine.

Când nu mai ai nimic în tine ca fiind al tău şi ÎL ai doar pe DOMNUL în tine, dispare sentimentul posesiei care te leagă de lume prin lucrurile pe care le ai şi devii liber de lume şi bogat prin DUMNEZEU (ce are şi conţine tot).

A fi bogat nu înseamnă a poseda cât mai mult, ci a te descurca cu cât mai puţin şi a dărui cât mai mult.

Din perspectiva veşniciei, nu ceea ce faci ca să rămână pe pământ contează – chiar dacă îţi foloseşti talanţii – ci trăirea vieţii duhului înaintea DOMNULUI, care reglează şi atinge tot ce faci.

Şi tot ce am mai preţios pe-acest pământ este relaţia inimii cu DOMNUL meu HRISTOS.

*

Odihna, tăcerea şi meditarea înaintea lui DUMNEZEU, deşi nu pot înlocui manifestarea, pătrunderea şi trăirea vieţii duhului sunt o sănătoasă disciplinare a sufletului. Psiho-instruirea sau învăţarea sufletului ne ajută să luăm o atitudine corectă în aşteptarea DOMNULUI a cărui manifestare prin DUHUL nu o producem noi, ci este acţiunea MAJESTĂŢII SALE SUVERANE – care nu vine la nivelul maturităţii trecute decât pentru a ne întări – dar după ce suntem întăriţi şi resemnaţi, devenim capabili să ÎL aşteptăm un timp mai îndelungat în care ne maturizăm; iar El poate să ni se descopere la nivel mai înalt, căci crescând devenim capabili să rezistăm în slava descoperirii Sale în nivel superior.

*

Între discernământ şi judecare este o mare diferenţă. Darul spiritual al deosebirii duhurilor oferit de DUHUL SFÂNT trebuie despărţit prin lucrarea crucii de judecarea altora – care este carnală!

Discernământul DUHULUI iubeşte, acoperă şi cuprinde în bunătate pe cei pe care îi luminează, dar judecarea altora taie, loveşte şi ucide cu vorba, dând sentinţe şi neacceptând nimic din tot ce este diferit de sine.

La începutul exercitării darului deosebirii, acesta poate fi amestecat cu judecarea altora, căci se manifestă într-un creştin carnal. Dar pe măsura creşterii, DOMNUL desparte darul SĂU din omul dinlăuntru de critica, de bârfa, neacceptarea şi judecarea altora din carne. E drept că dacă – din nefericire – creştinul nu acceptă lucrarea crucii, darul DUHULUI se va manifesta mânjit de carne şi folosit în puterea eului, ca un Ismael care batjocoreşte rodul făgăduinţei; iar rezultatul lucrării sale va fi un dezastru şi o pricină de întristare şi durere în TRUPUL DOMNULUI.

Există un discernământ natural datorat vârstei şi capacităţii mentale de pătrundere, dar care nu zideşte omul lăuntric, ci aduce informaţii de deosebire la nivelul intelectului

îngâmfând pe cel care îl are.

Darul DUHULUI de discernere spirituală exercitat sub călăuzirea, îndemnul şi domnia DUHULUI, zideşte pe cei pe care îi luminează.

Talentele înnăscute manifestate într-un suflet netratat prin lucrarea crucii, îngâmfă pe cei care le au, dar darul DUHULUI smereşte pe cel care-l exercită, căci va cunoaşte sub Mâna ATOTPUTERNICIEI DOMNULUI că darul nu este manifestarea omului, ci este dincolo de puterea lui, supranatural, divin şi dăruit de DUMNEZEU.

Chiar şi judecarea celor care judecă pe alţii este un păcat, că uzurpă dreptul MAJESTĂŢII JUDECĂTORULUI SUPREM şi se întoarce asupra celui ce o practică (şi aici nu ne referim la magistratură şi la infracţiunile care trebuie pedepsite de cei ce poartă sabia).

Deosebirea celor care au deprins acest obicei sufletesc distrugător de relaţii şi mijlocirea pentru decoperirea şi lumina DOMNULUI peste ei, este ceea ce putem face; şi DOMNUL va întoarce sabia împotriva celor ce o scot.

*

Mulţumirea de sine este una din manifestările egoismului.

*

Este mult mai uşor să judeci pe cineva decât să-l înţelegi şi să-l iubeşti, căci judecarea este acţiunea carnală a sufletului tău, dar înţelegerea şi dragostea sunt darul DOMNULUI şi rodirea DUHULUI SFÂNT în duhul tău.

*

Lăudarea DOMNULUI şi închinarea prin cântări şi psalmi sunt bucuria omului născut din nou (din DUMNEZEU).

În inima care nu se roagă se nasc ispitele care o vor frământa la urmă, dacă nu-şi reia legătura cu DOMNUL prin munca şi lupta rugăciunii, alternată cu tăcerea şi odihna înaintea DOMNULUI.

Între rugăciunea sufletului şi rugăciunea prin duhul este diferenţă.

Rugăciunea sufletului este munca, lupta şi focul omului mântuit care se dă pe sine DOMNULUI, voluntar, în rugăciune prin mulţumire, prin cerere, închinare, recunoștinţă, laudă, adorare etc.

Rugăciunea duhului este sarcina DUHULUI purtată și consumată în rugăciunea inimii şi a sufletului. DUHUL poate pune sarcina în timpul rugăciunii sufletului şi în afara ei.

Rugăciunea sufletului este un sfânt obicei sănătos pentru cel mântuit, prin care este păzit de ispite şi de păcate mari şi multe, păstrându-l în frica de DOMNUL, în pocăinţă şi în legătură cu DOMNUL, prin proşternerea inimii înaintea Lui. Rugăciunea sufletească este o parte din răstignirea sinelui cu poftele sale lumeşti şi este o parte din răstignirea ta faţă de lume.

„Tot felul de rugăciuni" cuprind şi rugăciunea minţii şi rugăciunea inimii şi sarcina DUHULUI şi tăcerea şi meditarea înaintea DOMNULUI.

Rugăciunea te goleşte de tine înaintea DOMNULUI, făcând loc cercetării DUHULUI. Deşi nu noi producem această cercetare, noi ne putem lăsa la îndemâna DUHULUI oferindu-ne un timp pus deoparte şi în deschiderea inimii pentru DUHUL. Rugăciunea inimii dă loc Crucii DOMNULUI HRISTOS, în mine, ca să facă separarea de lume. Există o rugăciune planificată a minţii, dar şi o golire a inimii care te întăreşte să te poţi lepăda de tine şi de legăturile inimii faţă de lucrurile lumii, faţă de persoane şi plăceri, făcând din DOMNUL comoara ta nepreţuită şi dăruindu-te LUI în întregime.

Ridică-te prin minte cu duhul la TRONUL de ÎNDURARE al TATĂLUI şi odihneşte-te acolo, refăcându-ţi puterea. Rămâi om mare la minte, dar copil la răutate, un copil al DOMNULUI care-I duce cererile în orice lucru.

*

Ne-am legat de viaţa asta ca şi când multe ne-ar fi zilele pe pământ... Dar când simţi sceptrul morţii peste tine şi îţi ştii zilele numărate într-un număr mic, priorităţile ţi se schimbă.

Deşi poate faci aceleaşi lucruri, vezi altfel viaţa, iar inima ţi se leagă de cer, nu de pământul pe care îl părăsim curând.

Nu te socoti pe tine însuţi înţelept, că dacă ai primit puţină înţelegere ea este darul DOMNULUI pentru tine şi Lucrarea LUI în tine, nicidecum meritul sau producţia capacităţilor tale limitate şi înguste.

Cel condamnat la moarte nu se mai grăbeşte.

*

Psiho-instruirea mută eul dintr-o zonă a sufletului în alta, dintr-o atitudine în alta, dar este fără efect împotriva ispitelor, a nestăpânirii şi a sălbăticiei animale din om, manifestate atunci când este călcat pe nervi şi când se trece de limita puterii lui. Ea este necesară pentru a transforma animalul uman în animal social şi sociabil, în om util societăţii care-l foloseşte şi de care el se foloseşte la rîndul lui, pentru subzistenţă şi supravieţuire în condiţii decent confortabile.

Psiho-instruirea este fără putere în unirea cu DUMNEZEU, în cunoaşterea şi manifestarea vieţii divine pe pământ.

Indiferent câtă instrucţie creştină exercităm, nu schimbăm fondul, ci forma. Pentru a schimba fondul trebuie ca ceea ce este animalul omenesc să moară prin răstignire, şi în locul lui să trăiască – prin persoana fiinţei ce-a rămas – DUHUL DOMNULUI prin viaţa de înviere.

Fără HARUL DOMNULUI nu există manifestarea duhului şi nici atingerea DOMNULUI.

Eforturile proprii sunt destinate eşecului tocmai pentru a fi înlocuite cu aşteptarea Lucrării DOMNULUI în noi, după planul metodelor LUI şi după măsura de creştere cu care EL ne dezvoltă viaţa duhului nostru.

Un nou efort pe o nouă zonă a vieţii duhului este în mod inevitabil – pentru orice creştin consacrat – un nou eşec, pentru ca gloria HARULUI să fie văzută în toată măreţia ei, în contrast cu congestionările şi zbaterile noastre zadarnice.

Dacă nu vrei să te odihneşti la picioarele DOMNULUI ca să

ÎL laşi pe EL ÎNSUŞI să lucreze în tine, îţi vei săpa tot felul de puţuri crăpate prin râvna nepricepută a sufletului tău, prinţi ismaeliţi destinaţi izgonirii la timpul creşterii copilului făgăduinţei Lucrării DOMNULUI desăvârşită în tine, iniţiată şi terminată în mod perfect de EL – dar nicidecum de tine – „căci cine s-ar putea apropia de DOMNUL dacă nu este atras de EL?” Şi „reuşita nu depinde nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de DUMNEZEU care are milă.”

Preţuieşte şi nu risipi HARUL atingerii DOMNULUI şi al vieţii duhului, căci vin zile când vei alerga după EL şi nu-L vei avea...

*

Intelectul pofteşte să posede cunostinţe cât de multe, cât de vaste şi cuprinzătoare în toate domeniile, de care nu se satură, ci mereu găseşte alte zone ale informaţiei, de interes necruţător.

Inima e lacomă să posede lucruri care nu-i sunt strict necesare şi pe care, după ce le are, nu le mai preţuieşte şi chiar nu mai sunt pentru ea decât un gunoi – căci nu o satură!

Lucrurile strict necesare satisfac nevoile de întreţinere, dar cele inutile leagă inima de ele, prin poftă, până la obţinerea lor, ca să-şi dorească mereu altele mai bine lucrate, mai rezistente şi mai deosebite, mărindu-şi sfera de interes.

Şi chiar de ar stăpâni toată lumea, inima ar rămâne mereu flămândă, căci nu lucrurile şi nici cunoştintele nu o satură, ci atingerea lui DUMNEZEU, trăirea în Prezenţa şi-n inima Lui prin duhul omenesc (sau prin omul dinlăuntru regenerat, născut din DUMNEZEU). Aici este „IZVORUL” care satură foamea şi setea omului. Orice altceva nu satură în veci; şi cu toate că nevoile subzistenţei şi ale vieţii sociale trebuie împlinite, dincolo de limita strictului necesar şi eficace orice posesie poate deveni robie, împiedicând dezvoltarea omului spiritual, legând sufletul de gunoaie şi nimicuri până ajunge să fie el însuşi de nimic.

Pofta rea este pofta care nu se satură niciodată de lucruri,

de bani, de cunoştinţe, de posesii, de plăceri. Curvia şi pofta altor lucruri sau orice poftă rea, produc aceeaşi frământare a inimii şi toate sting DUHUL.

Pofta după cunoştinţe şi pofta după imagini necunoscute şi „nevinovate” din viaţa socială, te biciuie şi te frământă până cazi frânt, dar ea rămâne tot nesăturată şi nu-ţi oferă decât slabe satisfacţii, iar tu rămâi tot neîmplinit şi flămând, căci inima nu se satură decât cu DUMNEZEU. Cine mănâncă şi bea din EL nu va flămânzi şi nu va înseta, dar cine pleacă de la EL pentru a-şi satisface poftele sufleteşti sau trupeşti, va fi sfâşiat de ele în inima lui.

Când nu ascultăm îndemnurile DUHULUI, nu DUMNEZEU pleacă de la noi, ci noi plecăm de la FAŢA Lui, ca să ne împlinim voia noastră pofticioasă şi încăpăţânată; iar pentru întoarcerea înapoi, tot DOMNUL face demersurile atrăgându-ne la EL sau deschizându-ne urechea şi amintindu-ne de EL, prin durere şi suferinţă, ca să ne supunem. Suntem atât de absorbiţi de Eul nostru, încât şi după o mare răscumpărare din strâmtorare, făcută de DOMNUL, uităm să-I mulţumim şi nu suntem capabili de recunoştinţă, ca şi când STĂPÂNUL SUPREM-IEHOVA era dator să se îndure de un fir de praf şi de un vierme. Câtă nesimţire poate să zacă în noi înşine! Iar dacă nu ar fi HARUL, Îndurarea şi Mila DOMNULUI, am pieri pe veci rătăcindu-ne în noi înşine.

Atunci când stai cu DOMNUL nu mai ai nevoie de nimic.

Cât timp mai ţii şi nu dai drumu' lucrului din mână, DOMNUL nu ţi se poate dărui, căci tu te mulţumeşti şi te hrăneşti cu lucrul care-l ai, fie el gunoi sau talant.

*

Una din căile DOMNULUI pentru noi este „să ne liniştim gândurile şi inimile în HRISTOS ISUS”.

„Celui cu mintea aţintită în Tine (cu inima îndreptată spre Tine) TU îi dai pacea, da, pacea, căci se încrede în Tine.” „Să ne aţintim privirea spre Călăuza şi Desăvârşitorul credinţei noastre.” În tăcerea liniştirii gândurilor şi a inimilor în

DOMNUL ISUS, noi ajungem în cer, în HRISTOS; dar EL trăieşte şi în noi, iar acest drum al inimii prin minte uneşte cerul şi pământul, pe DOMNUL cu duhul nostru. Aici DOMNUL ne hrăneşte în duhul şi trăim atmosfera, liniştea şi odihna cerului.

*

Slujba Casei DOMNULUI poate fi atât de atractivă încât să o exerciţi fără să fii însărcinat de DOMNUL pentru asta, iar relaţia ta cu DOMNUL şi cu familia ta să aibă de suferit din această cauză. E mult mai uşor să slujeşti Casei DOMNULUI – care oricum trăieşte într-o atmosferă de pietate şi evlavie – decât să-I slujeşti DOMNULUI în viaţa de zi cu zi, într-un teren uscat, neroditor şi rece, unde numai relaţia ta directă cu DOMNUL te menţine în viaţa lipsită de orice suport exterior şi de orice atmosferă propice.

În duhul legii sufletul ar tăia până la distrugere pe toţi care nu sunt asemenea lui.

*

Când un om vorbeşte despre altul, nu te aştepta la mare obiectivitate, căci de multe ori omul se expune pe sine când vorbeşte despre alţii, acuzându-i tocmai de problema sa (chiar dacă poate avea un grad de adevăr în diagnosticarea altora).

*

Atunci când ÎL iubeşti pe DOMNUL cu toată puterea ta, celelalte sentimente se subordonează.

Citeşte Biblia ca să-ţi vorbească DUMNEZEU prin ea, nu ca să cunoşti Cuvântul.

Când DOMNUL îngăduie să ţi se frângă zelul şi pentru lucrarea Lui, o face cu scopul anumit de a te creşte capabil pentru împlinirea destinului tău prin odihnă, prin bunătatea, blândeţea, dragostea şi smerenia pe care le trăieşti în Prezenţa Sa.

Dacă DOMNUL nu te îndeamnă să spui sau să faci ceva într-o părtăşie frăţească, atunci ar fi mai bine să taci, fiindcă manifestarea Eului naşte discordie şi amestecul sufletesc naşte dezbinare. Priveşte la DOMNUL şi nu fă decât ceea ce-L simţi pe EL făcând.

Chiar dacă DOMNUL te-a format printr-un anumit proces, EL nu are nevoie să-i formeze pe alţii după şabloane. Nu încerca să impui procesul formării tale pentru formarea altora, căci numai SUPERIORUL SUPREM cunoaşte materialul, forma şi scopul vasului pe care îl lucrează. Nimeni nu se poate folosi pe sine în slujba DOMNULUI, căci numai EL poate folosi uneltele de care are nevoie.

Pe tine însuţi te poţi utiliza pentru scopurile tale, dar pentru scopurile DOMNULUI trebuie să te armonizezi cu EL şi să te abandonezi în Mâna LUI pentru orice vrea EL să facă la un moment dat. Roagă-te pentru armonizarea mădularelor împreună şi pentru funcţionarea lor sănătoasă în Trup.

Atunci când cineva respinge Lucrarea DOMNULUI prin tine, nu încerca să-L aperi tu pe DUMNEZEU, căci se va apăra – la timpul potrivit – EL ÎNSUŞI.

*

Lucrurile pe care le fac soţul şi soţia împreună, îi unesc.

*

Talanţii care ţi s-au dat de sus valorează mai mult decât toate obiectele lumii, iar exercitarea lor îţi asigură o parte din verticalitate şi din libertatea spirituală.

*

Irascibilitatea este un duh rău care însufleţeste pe cine poate.

*

Nu posedăm cu adevărat şi pentru veşnicie decât lucrurile pe care le dăruim, căci la sfârşitul vieţii vom pierde toate lucrurile pe care le-am folosit pe pământ.

Tot ce depăşeşte strictul necesar şi eficace îmi este nefolositor, iar dacă nevoile sunt mai mici decât posesiunile – din care nu ne îndurăm să dăruim – ne dezechilibrăm interior şi ne sufocăm duhul.

*

Deşi nu e un stil de viaţă plin de Har, e mult mai bine să trăieşti prin decizii decât să fii mânat de pofte sufleteşti, căci CEL

care ţi-a dăruit voinţa îţi va da – la timpul Său – şi puterea de înfăptuire; dar un suflet nestăpânit şi neînfrânat te rătăceşte departe de DOMNUL. Înfrânarea poftelor sau stăpânirea de sine include şi pofta altor lucruri, dar nu folosirea lucrurilor este rea, ci dorinţa inimii după ele şi păstrarea lor în ea.

*

Sufletul este străin de DUMNEZEU şi, prin poftele sale, este vrăjmaşul vieţii spirituale şi vrăjmaşul DOMNULUI; nimic bun nu locuieşte în el şi de aceea trebuie lepădat. Toate întocmirile gândurilor sale luptă pentru sine şi-l înstrăinează pe om de DOMNUL. El nu poate fi săturat nici mulţumit în veci prin satisfacerea poftelor sale, oricâte alergări s-ar face pentru a fi satisfăcut. Singura alternativă pentru mulţumirea lui este lepădarea şi răstignirea sa prin „crucea DOMNULUI ISUS prin care noi suntem răstigniţi faţă de lume şi lumea faţă de noi" cât şi urmarea DOMNULUI oriunde ne cheamă şi oriunde ne atrage EL.

Aceasta este opera comună a omului – care urmează îndemnurile DUHULUI – împreună cu DOMNUL care lucrează disciplinarea noastră şi răstignirea noastră, dacă o acceptăm şi o cerem.

Nu vom fi fericiţi alergând la nesfârşit ca să ne satisfacem sufletul – în orice şi-ar dori – material, mental (prin informare, cultură şi satisfacerea curiozităţii), sentimental ori prin voinţă.

Singura cale spre fericire este lepădarea de sine şi luarea crucii, urmându-L pe DOMNUL, alipindu-ne de EL oriunde ne atrage prin omul lăuntric născut din DUHUL SFÂNT.

DOMNUL este singurul motiv vrednic de lupta vieţii noastre şi singurul Izvor nesecat şi veşnic pentru fericirea noastră – căci fericirea este de natură spirituală!

Orice satisfacţie, orice bucurie ori posesie trupesc-sufletească nu ne vor sătura şi nu ne vor face fericiţi, ci ne adâncesc tot mai puternic golul interior, nefericirea şi condamnarea la moarte.

Izvoarele Vieţii sunt în DOMNUL care locuieşte în duhul nostru, dacă am fost „născuţi din DUMNEZEU, nu (doar) din

carne, nici din voia firii noastre, nici din voia vreunui om – ci din DUMNEZEU!”

Pentru a putea trăi viaţa duhului trebuie să murim faţă de noi înşine, lepădând sufletul nostru, şi să ne alipim unindu-ne cu DOMNUL cu toată inima noastră, curăţită prin lepădarea dorinţelor ei şi înnoită prin dorinţa după DOMNUL cu toată capacitatea ei pusă de DOMNUL acolo – la cererea noastră.

Sufletul nu poate fi răscumpărat ori vindecat. El trebuie lepădat şi răstignit pentru ca să poată fi mântuit prin Viaţa Duhului care va curge prin vasul curăţit al capacităţilor sale. Aceasta necesită „sută la sută voinţa noastră şi este sută la sută Voinţa DOMNULUI” – cum zicea Dan M.

Mântuirea sufletului nu înseamnă îmbunătăţirea lui, ci răstignirea lui, pentru ca prin structurile în care el a domnit prin viaţa naturală, să trăiască şi să se manifeste duhul prin fiinţa noastră – care umblăm cu duhul sau trăim după DUH. Viaţa DOMNULUI nu se poate manifesta decât acolo unde noi am fost răstigniţi şi permitem vieţii duhului să crească – nemaitrăind prin omul vechi, ci trăind prin omul lăuntric al inimii – născut din DUMNEZEU.

Dar până să ne convingem fiecare de această realitate, vom trăi amare experienţe sufleteşti în care vom fi pustii şi lipsiţi de comuniunea cu DOMNUL din duhul nostru. Trebuie ca experienţele amare să se repete şi să se repete iar, până când ne vom sătura de viaţa sufletească şi de trăirea în pustiul şi-n moartea din noi înşine, căutându-L pe DOMNUL cu orice preţ şi unirea cu EL prin duhul din Prezenţa lui DUMNEZEU – fără de care ne stingem.

Iar cu cât mai mult este înlocuită conştienţa de sine cu conştienţa de DOMNUL vom fi mai fericiţi, şi cu cât ne vom lepăda zilnic de noi înşine şi ne vom lua crucea urmându-L pe DOMNUL prin duhul oriunde merge EL, vom gusta libertatea slavei copiilor lui DUMNEZEU.

Uniunea aceasta este dincolo de suflet, este DUH.

*

Suferinţa de orice natură este mesagerul DOMNULUI, este ceea ce ne apropie de DUMNEZEU – dacă acceptăm apropierea!!!

Scump mesager, binecuvântată Dragoste de TATĂ, care ne instruieşte prin suferinţă – fără de care ne-am sălbătici, ne-am rătăci şi ne-am pierde.

*

Inima noastră este creată ca să aibă o singură preocupare de bază; şi dacă nu facem din DUMNEZEU subiectul preocupării noastre, ne vom trezi cu inima inundată de lume, de pofte, de lucruri şi dorinţe sufleteşti carnale care ne vor stăpâni până la idolatrie – din care numai HARUL DOMNULUI ne mai scoate.

Golirea inimii înaintea DOMNULUI şi orice fel de rugăciune ori de îndreptare a inimii spre EL, în tăcere, ajută la centrarea noastră în DUMNEZEU; aceasta nu ne izolează de realitate, ci ne ancorează în Divinitate, păzindu-ne de invazia duhului lumii şi de trăirea prin suflet, deschizându-ne spre DUH prin legătura şi relaţia cu DOMNUL. Preocuparea inimii cu DUMNEZEU ne eliberează duhul din robia sufletului şi a lumii, a lucrurilor, a poftelor rele şi a dorinţelor excesive.

În sufletul omului există înclinaţia puternică de a poseda obiecte şi de a se bizui pe ele şi pe bani în viaţă, preocupându-se de ele până la idolatrie.

Creştinul – adică cel care are DUHUL DOMNULUI – va fi nefericit trăind această manifestare a sufletului său – pe care nu îl satură nimic în veci, decât numai DUMNEZEU. Inima omului nu va putea fi săturată de nimic, numai de DUMNEZEU pentru care a fost creată ca să ÎL poarte şi să ÎL manifeste.

*

Dacă nu faci din exercitarea talanţilor tăi una din preocupările tale principale, atunci inima îţi va fi inundată de pofte sufleteşti ciudate şi vătămătoare.

*

Nici o cauză nu este atât de nobilă încât să merite sacrificarea relaţiei tale cu soţul ori cu soţia.

Ceea ce eşti transcende valoric şi determină ceea ce faci – căci pentru tine a murit ÎNSUŞI DUMNEZEU, prin HRISTOS DOMNUL!

*

Fă-ţi obiceiul să ieşi zilnic din lume şi din preocupările tale, ridicându-te cu mintea la Tronul de Îndurare al TATĂLUI, unde ţi se hrăneşte şi se odihneşte duhul.

*

Cât timp trăiesc în mine însumi şi pentru mine însumi, trăiesc în moarte, dar abia când trăiesc în HRISTOS DOMNUL şi pentru scopurile Lui, trăiesc cu adevărat viaţa spirituală şi sunt fericit şi liber.

A trăi pentru mine însumi înseamnă să fac ceea ce vreau – fie că vizitez librăria creştină din pasiune pentru cărţi creştine, fie că-mi cumpăr un obiect mult râvnit din poftă după lucruri – dar să nu fac ceea ce vrea DOMNUL şi ce mă îndeamnă DUHUL.

Iar experienţele mele dureroase şi amare se vor repeta până voi învăţa această lecţie şi mă voi dezgusta de mine însumi.

Cu cât mă voi încăpăţâna să nu învăţ, să nu vreau să trec testul şi „să-mi fac de cap” în încăpăţânarea inimii mele, cu atât mai dureroase şi mai amare vor fi experienţele pe care mi le va rezerva destinul trasat de SUVERANUL SUPREM „căci Cel ce a început în noi această bună lucrare, o va duce la bun sfârşit.”

*

Nemulţumirea cu soarta este un păcat, la fel ca şi îngrijorarea.

Justificarea de sine ca şi deranjarea sinelui sunt manifestările aceluiaşi suflet nelepădat şi nerăstignit.

*

Când ţi se pare că stai pe loc în viaţa spirituală şi când totul înainte pare confuz, adu-ţi aminte ce este DOMNUL pentru tine şi câte minuni a făcut în viaţa ta, binecuvântându-te. Privirea

înapoi spre drumul parcurs te revigorează şi îţi dă curaj pentru drumul înainte.

*

Inima se poate aprinde de pofta altor lucruri ca orice organ trupesc pentru dorinţele poftelor sale.

Adevăratele comori sunt spirituale.

*

Cuvintele Scripturii alină şi satură duhul flămând, liniştind inima şi dându-i echilibru.

Este o mare diferenţă între citirea Scripturii când trăieşti în duhul legii ori într-un duh liber de lege şi înfometat după DUMNEZEU.

*

Şi dacă DOMNUL ţi-a dăruit parţial trăirea prin DUHUL, ridicarea la Tronul de Îndurare al Tatălui şi locuirea în HRISTOS DOMNUL, şi dacă EL te conduce la unirea acestor trei părţi ale vieţii lăuntrice, o face cu scopul special de a-ţi dezvolta viaţa spirituală lărgindu-ţi trăirea prin DUHUL în părtăşia cu TATĂL şi cu FIUL, pentru a fi mai mult timp în DUHUL şi în atmosfera cerului.

Scriptura conţine o mulţime de zone şi aspecte ale vieţii cu DOMNUL şi, prin HARUL Său, le vom trăi pe măsura creşterii duhului nostru cu măsura pe care DOMNUL o dă fiecărui mădular ascultător din Trupul Său – Biserica.

Când ţi-ai stins duhul neascultându-i îndemnurile şi nesupunându-te lui, dar îţi dai seama că nu poţi trăi aşa, vino în Prezenţa Tatălui şi rămâi acolo cât poţi, căci duhul se hrăneşte şi se reaprinde din DUMNEZEU; atunci nu mai eşti ca un om natural cu duhul mort, ci vei simţi din nou în tine duhul trăind viu, chiar viaţa lui DUMNEZEU în tine.

*

Disciplinarea prin DUHUL nu este o acţiune continuă a lui DUMNEZEU asupra noastră, ci numai în cazuri deosebite, când DOMNUL trebuie să zdrobească cerbicia eului nostru sufletesc ori să ne antreneze în ascultarea prin suferinţă şi să ne

desăvârşească prin ea.

Dar lepădarea de sine este o cerinţă continuă pe care o putem împlini doar prin HAR; şi ce dulce e Părtăşia şi Dragostea DOMNULUI când îi acceptăm condiţiile ca să devenim capabili să-L urmăm pentru a creşte în asemănarea cu EL, renunţând la dorinţele noastre legitime ori egoiste, pentru a fi dăruiţi total numai LUI. Ce minunată este Viaţa Învierii care ne umple duhul când ÎL urmăm pe DOMNUL nostru...

*

Posesiile te leagă şi atâta timp cât consideri lucrurile de care te foloseşti ca fiind ale tale, eşti legat de lumea de care aparţin toate lucrurile materiale.

Preocuparea pentru dărnicie şi pentru sărăcirea de bunăvoie îţi conferă mulţumirea inimii şi un grad de fericire.

„Ca neavând nimic, dar stăpânind toate."

Una din capacitările de la DUMNEZEU, pentru HARUL umblării prin DUHUL, şi unul din primii paşi pe această cale este HARUL libertăţii de a considera că nu ai nimic şi că nu eşti nimic.

„Cine consideră că este ceva – măcar că nu este nimic – se înşeală singur."

Robia lucrurilor, a posesiilor şi a dorinţei de posesie poate fi la fel de puternică precum robia patimilor – şi este, în sine, curată idolatrie!

Dacă DOMNUL ne conduce în libertatea de a nu avea nimic ca fiind al nostru, de a vedea că tot ce avem am primit şi că nici măcar noi înşine „nu suntem ai noştri, ci ai Celui ce a murit şi a înviat pentru noi", atunci am început să umblăm în DUHUL, în dependenţă, în preocupare, în dorinţă şi dăruire spre DOMNUL nostru HRISTOS ISUS.

„Dacă trăim, pentru DOMNUL trăim" şi aceasta este o parte a umblării prin DUHUL.

*

Lepădarea conştienţei de sine pentru conştienţa de DOMNUL şi pentru părtăşia cu EL fac parte din trăirea în Duhul

– care ne capacitează pentru umblarea după Duhul. Sufletul nostru trebuie să moară, pe rând, în toate puterile sale şi în toate cămările sale pentru ca acolo să pătrundă viaţa omului lăuntric sau Viaţa de Înviere care să ÎL manifeste pe DOMNUL HRISTOS. Viaţa LUI poate trăi în noi numai în părţile în care nu mai trăim noi – ca putere şi viaţă naturală-carnală-sufletească a omului vechi – ci am acceptat pierderea vieţii sufletului şi lepădarea de noi înşine pentru cel mai glorios destin: „am fost răstignit şi nu mai trăiesc eu, ci HRISTOS trăieşte în mine. Şi viaţa pe care o trăiesc în trup (...) o trăiesc prin FIUL lui DUMNEZEU care a murit şi a înviat pentru mine".

Nu am nevoie de nimic decât de Tine, DOAMNE, căci dacă Te am pe Tine, Tu îmi împlineşti toate nevoile, dar fără Tine nu mă împlineşte nimic.

Părtăşiile sufleteşti se luptă să reînvie în noi trăirea prin sinele sufletului, pe când părtăşia cu DOMNUL şi cu fraţii – doar în DOMNUL – dezvoltă şi cresc hrănind viaţa duhului.

*

Există o înălţare de sine şi o afirmare a sinelui prin modul de a te îmbrăca şi de-a umbla după frumuseţea exterioară – în contrast cu „frumuseţea nepieritoare a unui duh blând şi liniştit".

O inimă smerită deschide uşa părtăşiei cu DUMNEZEU.

*

Dacă fraţii tăi nu se supun Cuvântului în care ţie ţi s-a dăruit HARUL să trăieşti, tu să nu-i judeci şi să nu-i condamni, să nu te separi de ei şi să nu te izolezi; ci să-i iubeşti şi să stai în spărtură pentru ei, pentru ca DOMNUL să le dăruiască HARUL împlinirii Cuvântului şi al supunerii faţă de EL.

Nu te lăsa copleşit şi descurajat de cei ce nu iubesc Adevărul Cuvântului, care sunt certăreţi şi nu I se supun, mai ales dacă sunt femei – fiindcă nu lor li s-a încredinţat slujba Cuvântului – căci Cel care îi va judeca pentru neascultarea lor este DUMNEZEU.

Mijloceşte pentru ei ca DOMNUL să le zdrobească împietrirea şi să-i conducă la pocăinţă.

*

Este o diferenţă între duhul legii şi frica de DOMNUL şi de Cuvântul LUI. Duhul legii impune şi aşteaptă supunere. Frica de DOMNUL acordă HAR şi mijloceşte pentru cei împotrivitori la Cuvânt, fără să ÎL impună, dar învăţând în adevăr după Dreptarul Învăţăturii Sănătoase, nu de dragul de a impune Cuvântul, ci din frică de DOMNUL.

„Pentru că ai păzit Cuvântul MEU, te voi păzi şi EU în ziua încercării."

*

Nu faptul de-a folosi lucruri necesare este trăirea prin suflet, ci să le păstrezi în inimă şi să trăieşti pentru tine. Sentimentul posesiei hrăneşte puterea cărnii tale sufleteşti.

Neliniştea şi frământarea inimii se nasc din faptul că ne mai considerăm încă a fi cineva sau ceva în noi înşine. Când renunţăm la aceasta şi ne dăm seama că nu suntem decât nimic în noi înşine, atunci atingem şi primim liniştea inimii, recunoscând valoarea veşnică a fiecărui om.

*

Nu aştepta de la oameni lucruri mari, ci aşteaptă totul de la DOMNUL.

*

Nu ceea ce posezi, ci ceea ce dăruieşti te face fericit.

*

Nu te gândi la nimic ca la ceva de sine stătător şi despărţit de DUMNEZEU, ci priveşte toate din perspectiva DOMNULUI. Aşa vei fi păzit de preocupări mari şi extremiste şi de idolatrie, şi nu vei fi despărţit de DOMNUL. Nu gândi nimic în tine însuţi despărţit şi rupt de DUMNEZEU – dacă vrei să nu fii nefericit!

*

Înţelegerea este un dar de la DOMNUL şi înfierează duhul judecăţii în esenţa sa carnală şi sufletească. Discernământul deosebeşte dar nu condamnă şi înţelege dar nu limitează şi nu izolează pe cel discernut în faptele şi-n căderile păcatelor sale, ci mijloceşte, suferă şi stă în spărtură pentru el.

*

Lepădarea de sine include şi lepădarea iubirii de sine pentru a face loc dragostei de DOMNUL care este blocată şi obstrucţionată în manifestare de către dragostea de sine.

Iubirea de sine este una dintre cele mai ascunse manifestări ale sufletului, care face orice numai să nu abdice de la conducerea fiinţei, şi, sub masca autoconservării persoanei, luptă şi înjunghie duhul până când acesta îi deosebeşte subterfugiile şi deghizările pentru a condamna sufletul la cruce, în toate manifestarile sale.

Căci „sâmburele duhului satanic este iubirea de sine" spunea N.Tonoiu.

Preocuparea de sine este o manifestare sufletesc-carnală, dar preocuparea de DOMNUL deschide accesul spre omul lăuntric pentru Părtăşia cu DUHUL SFÂNT.

Afirmarea de sine, monologul şi lipsa deschiderii pentru cunoaşterea şi părtăşia spirituală cu alţii, denotă o puternică manifestare a forţei sufleteşti şi a egoismului celui care le exercită.

Dragostea agape îşi doreşte părtăşia duhului, dar urăşte manifestările forţei sufleteşti-carnale – care sunt expresia morţii conţinută-n animalul omenesc lipsit de învierea duhului şi netratat prin cruce.

*

Când eşti dispreţuit şi jignit, atunci retrage-te în DUMNEZEU – unde te refaci şi te vindeci prin ÎNSĂŞI PERSOANA Sa – care te rezideşte ca să poţi ierta pe cei ce te-au rănit şi să poţi fi din nou capabil să-i iubeşti.

*

În Adunare, după erorile doctrinare, urmează în gravitate greşelile de conducere, pentru că un singur om poate răni multe inimi, mai ales dacă nu a primit darul conducerii din partea DUHULUI SFÂNT, ci este doar un organizator înnăscut.

O conducere deficientă sau lipsa conducerii nu justifică subminarea şi preluarea ei de către un organizator înnăscut –

căci ar uzurpa astfel dreptul suveran al DUHULUI SFÂNT de a conduce Adunarea – ci este un motiv de rugăciune, de cerere şi mijlocire pentru Adunare, ca să devină conştientă de necesitatea conducerii prin DUHUL SFÂNT, pentru ca DOMNUL să delege – permanent sau temporar – oameni cu sarcina lăuntrică a conducerii ori cu darul conducerii, după cum hotărăşte EL.

Părtăşiile sufleteşti-carnale creează legături sufleteşti-carnale, care sunt un izvor continuu de răniri, de insatisfacţie şi nefericire pentru cei implicaţi în ele, şi care le hrănesc puterea sufletului în loc să le-o zdrobească pentru dezvoltarea omului lăuntric.

Numai duhul suportă toate, pentru că el conţine dragostea lui DUMNEZEU.

Sufletul nu suportă decât ce este asemănător cu el, iar tot ce nu îi seamănă îi este un afront dizgraţios. Dar în lume sunt atâtea diferite suflete, iar fiara sufletească nu-i decât o fiară cu instinct de conservare, de teritoriu şi de turmă.

*

De când s-a lăsat amăgită de şarpe, femeia poartă în suflet ceva mai amar decât moartea – dacă nu se lasă tratată prin cruce.

*

A face minuni în Numele lui ISUS atunci când nu vrei ca DOMNUL să Îşi împlinească Voia Lui – oricare ar fi ea – înseamnă a-ţi face voia eului tău exacerbat, prin puterea Numelui DOMNULUI, dar despărţit de DOMNUL.

*

Părtăşia cu sine hrăneşte iubirea de sine, iar în situaţii critice duce la descurajare şi depresie.

Părtăşia cu DOMNUL, prin duhul, te zideşte lăuntric şi îţi dă putere de viaţă, prin Dragostea DOMNULUI.

*

Cântările creştine cântate înaintea DOMNULUI ridică duhul înfrânt şi-l eliberează din captivitatea sufletului; iar atunci când lupta şi rugăciunea nu au efect, cântarea poate fi un mijloc de eliberare.

*

Nu judeca pe nimeni – indiferent de starea lui şi indiferent de starea ta – căci DOMNUL va lăsa să vină peste tine starea celui pe care-l judeci, ca să ajungi să-l înţelegi şi să vezi că numai HARUL DOMNULUI te ţine ca să fii ceea ce eşti – dar nu eforturile meritelor tale.

*

A împlini Voia DOMNULUI face parte din trăirea şi umblarea cu duhul, căci DOMNUL este cel care ne dă şi voinţa şi înfăptuirea.

Pentru un necreştin, împlinirea Voii DOMNULUI – în măsura în care el o poate împlini – este legată de roadele vrednice de pocăinţă.

Pentru creştinul sufletesc este trăire în duhul, dar cu mult amestec al sufletului netratat prin cruce.

Pentru creştinul tratat prin cruce, împlinirea Voii DOMNULUI este un HAR prin care DUMNEZEU se manifestă prin el: „sută la sută voinţa omului şi sută la sută Voinţa DOMNULUI" – cum zicea Dan M.

A trăi prin credinţa în FIUL lui DUMNEZEU nu este doar o trăire mistic-extatică, ci şi o trăire realistă prin HAR, făcând Voia DOMNULUI în faptele pregătite mai dinainte de EL pentru noi.

*

Mulţi oameni trec drept mincinoşi pentru că îşi prezintă intenţiile lor schimbătoare care sunt înţelese de ceilalţi ca şi decizii definitive.

*

Duhul religios se luptă să stingă DUHUL SFÂNT cu ocazia sărbătorilor religioase de Paşte şi Crăciun.

Febrilitatea sufletească în care se fac pregătirile de sărbători, se dezumflă ca un balon spart după ce sărbătorile au trecut, pentru că omul nu-L caută pe CREATORUL său şi legătura cu EL, ci caută ceremoniile unor evenimente petrecute cu aproximativ 2000 de ani în urmă. Şi oare dacă era nevoie de

aceste ceremonii, nu le-ar fi poruncit DOMNUL nostru? Dar EL cunoştea pericolul înfloririi sufletului cu ocazia ceremoniilor fastuoase, şi nu le-a încurajat: „Voi ţineti luni, zile și soroace", dar cămăruţa legăturii intime şi tainice cu CREATORUL este goală, iar calea crucii pentru urmarea MÂNTUITORULUI este pustie...

Cum să se bucure atunci DUMNEZEU de toate ceremoniile noastre zadarnice şi sterpe?

Căci dacă am face mese pentru sărmani la fel cum facem pentru noi de sărbătorile religioase, inima TATĂLUI ar tresări... Dar noi n-avem inimă şi ochi decât pentru stomacul nostru spart şi pentru fericirea fiarei sufletului nostru...

*

Atotsuficienţa si autosuficienţa sunt formele plinătăţii de sine care se opun setei şi foamei după DUMNEZEU şi care stagnează creşterea lăuntrică.

*

Rugăciunea cu mintea şi atingerea lui DUMNEZEU prin duhul nostru sunt două elemente ale unui mortar care ne uneşte şi ne zideşte în DUMNEZEU.

*

Minunile lui DUMNEZEU sunt desăvârşite! În comparaţie cu ele, ceea ce face omul nu este decât o palidă caricatură...

*

Suferinţa ne împinge spre o continuă conştienţă de DUMNEZEU şi oricine ÎL iubeşte se apropie de EL, dar vai de cine luptă cu DUMNEZEU, chiar şi în suferinţă, hulindu-L pe DOMNUL, căci „cine se împotriveşte tuturor mustrărilor va fi zdrobit dintr-odată şi fără leac".

*

Căci nu contează cât de mult cunoşti, ci cât de mult împlineşti, cu dragoste, ceea ce cunoşti.

Şi nu dezvoltarea personalităţii sufletului meu prin cunostinţe este de valoare, ci dacă pot să dăruiesc cu dragoste

tot ce depăşeşte necesarul eficace subzistenţei mele. Am nevoie de plinătate de dragoste şi de HAR pentru aceasta, de la TATĂL.

Este una să împarţi preaplinul binecuvântărilor DOMNULUI – dăruindu-le – şi alta este să binecuvântezi pe alţii sacrificându-te cu tot ce depăşeşte necesarul eficace subzistenţei tale, sărăcind până la acest nivel, dar îmbogăţindu-te în fericirea de a da, de a iubi pe alţii şi în răsplată veşnică. Prima este dăruirea HARULUI ce te-a umplut , a doua este dăruirea propriei vieţi pentru cei pe care-i iubeşti.

Este uşor să dai când eşti bogat, dar este greu să mori faţă de tine însuţi sărăcind pentru că iubeşti. Şi dacă nu iubeşti, pentru ce te-ai sacrifica? – Chiar şi numai pentru a-L urma pe DOMNUL lepădându-te de tine însuţi şi de tot ce ai...

A trăi pentru DUMNEZEU cuprinde şi ajutorul pentru aproapele tău – care are nevoie de el! Deşi poţi ajuta semenii din umanism şi fără să trăieşti pentru DOMNUL, nu-i poţi ajuta pe străini iubindu-i dacă n-ai DUHUL DOMNULUI în tine.

Omul poate găsi argumente pentru orice vrea, dar puterea de a face Voia lui DUMNEZEU o poate da numai EL, în mod desăvârşit, până la moarte: nu o zi, nu un an sau 70, ci totdeauna!

Dacă fac un scop al vieţii dintr-un aspect al Voii Tale DOAMNE, mă rătăcesc, dar dacă TU eşti scopul vieţii mele, Îţi voi putea împlini Voia în fiecare aspect al ei, prin puterea pe care mi-o dai TU din părtăşia şi comuniunea noastră.

Duhul faptelor sufleteşti îl poate face capabil pe cineva să dea tot ce are pentru cei săraci şi să-şi dea chiar trupul să fie ars, dar nu poate produce un miligram de dragoste cerească pe care numai DUHUL DOMNULUI o rodeşte în duhul înviat al ucenicului DOMNULUI HRISTOS.

Dragostea DOMNULUI nu mă exclude nici pe mine, nici pe alţii de la BUNĂTATEA Sa, dar lipsit de dragoste pentru ceilalţi pot face fapte eroice de sacrificiu până la moarte – care nu au nici o valoare veşnică. Aici este diferenţa între faptele social-umaniste şi DUHUL DOMNULUI, între morală şi ieşirea

afară din tabără pentru a suferi ocara DOMNULUI, între lucrările sufletului – chiar însufleţit de alte duhuri – şi duhul înviat, născut din DUMNEZEU.

Mintea poate acumula întrebări şi unde parazite, dar DUHUL DOMNULUI nu ne-a separat de DOMNUL niciodată şi nici n-o va face! Discernământul pe care ni-l dă DUHUL SFÂNT ne va ajuta să deosebim în timp – prin folosirea judecăţii sănătoase – de ce duh suntem însufleţiţi, căci numai DUHUL DOMNULUI te face liber în DUMNEZEU. El nu este nici extremist şi nici sectar.

Trăirea pentru un ideal şi trăirea pentru DUMNEZEU nu sunt acelaşi lucru, pentru că DOMNUL cuprinde tot ce e BUN, dar nici un ideal necreştin nu-Lcuprinde pe EL în întregime.

Ghearele duhului legii prind mintea omului cu scopul de a-i subjuga duhul (omul lăuntric) prin suflet, ca să-i răpească libertatea primită în HRISTOS.

Una din condiţiile trăirii şi umblării cu duhul este libertatea duhului de orice contrângere sufletească – prin pofte, prin idei, stări, sentimente şi decizii sufleteşti – şi de influenţele duhurilor religioase şi legaliste – ce se exercită uneori chiar prin versete biblice pe care duhul legii ar vrea să ne oblige să le implinim prin efortul propriu.

Sufletul poate subjuga duhul şi prin excesul de cântece creştine, căci cântecul în exces creşte puterea sufletului care copleşeşte duhul.

Sufletul este brutal – DUHUL este gingaş.

Sufletul funcţionează în şabloane şi tipare – DUHUL este spontan şi necunoscut dinainte în mulţimea intenţiilor Sale viitoare, dar cunoscut în îndemnul imediat.

Sufletul pofteşte – DUHUL eliberează de pofte pentru trăirea Vieţii spirituale ce o conţine în el.

Când ne conduce să trăim cu DUHUL, DOMNUL ne ajută să-L deosebim de suflet.

Creşterea spirituală necesită timp şi este ireversibilă.

*

Decizia este pârghia prin care voinţa declanşează acţiunile şi atitudinile.

Îndemnul duhului vine din Izvoarele Vieţii, dar nu suntem consideraţi nevinovaţi dacă, în absenţa lui, nu ne vom corecta acţiunile şi atitudinile greşite printr-o decizie bună pe care o putem lua în cunostinţă de cauză. Aceasta nu înseamnă că provocăm o falsă viaţă, ci că veghem asupra căii noastre şi, potrivit promisiunii Sale, „Celui ce veghează asupra căii lui DOMNUL îi va arata mântuirea Sa" de origine spirituală – care va clarifica întrebările noastre.

Trăirile sufleteşti se manifestă la nivel de gânduri, sentimente, dorinţe, pofte, planuri şi decizii, dar unele dorinţe şi decizii pot să declanşeze sesizarea duhului, care uneori se manifestă numai după corectarea prin decizie a unei atitudini greşite – dar nu atâta vreme cât facem răul în mod conştient şi intenţionat, însă nu facem binele pe care ştim să-l facem!...

Duhul va sesiza mai uşor un suflet disciplinat faţă de Cuvânt decât unul care trăieşte în nesupunere faţă de Cuvântul DOMNULUI. Aceasta nu presupune confundarea sufletului cu duhul, ci înseamnă că „ inima curată ÎL va vedea pe DOMNUL".

*

Una din atitudinile corecte în apatie şi-n depresie este să te consideri „viu pentru DUMNEZEU".

*

Este una să alegi drumul bun şi să mergi pe el cu energia pe care ţi-o dă DOMNUL – care îţi îndrumă paşii – dar alta e să trăieşti în puterea sufletului propriu, mânat de capul tău.

*

Organismul este ca un copil rău care trebuie educat prin obişnuinţă şi care reacţionează după cum este obişnuit.

Este un HAR faptul că ai putut lua o decizie bună, după cum şi împlinirea ei pe termen lung este tot un HAR.

*

Informaţia este o unealtă de lucru în domeniile ei de folosinţă.

*

Luceafărul n-ar fi la fel de frumos fără stelele mărunte.

*

Preocupările subversive ajung să detroneze, prin obişnuinţă, pasiunile de valoare. Astfel se poate pierde exercitarea unui talant din cauza preocupării cu amuzamente sau cu părtăşii sufleteşti care nu zidesc.

*

Când renunţi la orice efort în lucrarea ta pentru DUMNEZEU, intri în odihnă şi ajungi să te odihneşti de lucrările proprii până acolo că nu te mai forţezi nici să te rogi, iar rugăciunea vine de la sine fără nici un efort personal; dar râvna şi zelul firesc te vor împiedica să intri în odihnă până vei cădea în bot, frânt sub povara eforturilor tale de a lucra pentru DOMNUL.

În timp primeşti HARUL de a înainta în odihna DOMNULUI astfel că trăieşti pur şi simplu, iar DOMNUL te surprinde cu dor de rugăciune, cu Prezenţa şi Părtăşia Sa, cu felurite haruri, împliniri şi bucurii.

Dă-ţi voie să trăieşti în odihna Iubirii Duhului, căci nimic din toată lumea nu face cât adierea atingerii DOMNULUI.

*

Măreţia omului nu stă în ceea ce este el însuşi, ci în valoarea, preţuirea şi înnobilarea care i le conferă IEHOVA – SUVERANUL SUPREM.

Fără DOMNUL fericirea ta dispare, însă dacă faci din DUMNEZEU sursa ta de satisfacţie şi împlinire, EL îţi va da fericirea pentru că ÎNSUŞI EL este Izvorul Fericirii.

*

Adevăratele valori nu sunt banii şi nici posesiile, ci roadele DUHULUI şi DOMNUL. Când treci prin lipsă de bani eşti pus la încercare să vezi dacă slujeşti DOMNULUI sau Mamonei, dacă te încrezi în bani sau în DUMNEZEUL şi MÂNTUITORUL tău.

*

Angajarea persoanei faţă de muncă – în limitele posibilităţilor – este o condiţie pentru sănătatea şi integritatea fiinţei.

*

În momentul când ai început să te consideri cineva, te-ai îndepărtat de DUMNEZEU...

Numai o inimă smerită rămâne la inima TATĂLUI.

*

Depresia este lupta forţei sufletului căruia nu-i convin situaţiile vieţii şi care este influenţat de diavol pentru a distruge fiinţa şi a sugruma duhul care este gingaş şi născut din Viaţă şi pentru viaţă.

Dacă în depresie alegi să trăieşti – indiferent de condiţiile de viaţă şi de circumstanţe – ÎL alegi de fapt pe ISUS ca Viaţă şi devii mai obiectiv, căci ţi se limpezeşte mintea de gândurile negre.

Eliberarea nu stă în concentrarea la tine ca să fii umplut de DUHUL SFÂNT, ci la DOMNUL care te eliberează de tine şi te conduce în Prezenţa FIINŢEI LUI.

Diavolul luptă pe orice cale să ne influenţeze prin stări sufleteşti care ne înstrăinează de DOMNUL. Astfel, dacă nu reuşeşte prin depresie, atunci ne injectează în suflet frica de viaţă sau de altceva – diferită de frica naturală – şi neîncrederea în DOMNUL, cu scopul de a ne înstrăina şi de a ne îndepărta de inima BUNĂ a TATĂLUI nostru din cer şi de liniştea şi pacea duhului.

Lipsa de încredere în DOMNUL este un cancer prin care vrăjmaşul ne otrăveşte inima.

Sinuciderea poate fi şi manifestarea în extrem a dragostei de sine care alege să moară decât să accepte trăirea vieţii în condiţiile date de DUMNEZEU.

Depresia este o frământare de stări şi gânduri negre prin care diavolul vrea să ne despartă de DOMNUL şi să ne distrugă.

Un mijloc de dizolvare a ei este atingerea omului lăuntric

sau să-L atingem pe DOMNUL din duhul nostru. Sunt momente când noi atingem duhul, dar sunt şi momente când DUHUL ne atinge pe noi.

Conştienţa faptului că suntem în HRISTOS, înconjuraţi de EL şi aşezaţi în cer, ne dezleagă de unele limitări ale persoanei noastre.

Schimbările realizate în stările sufleteşti prin atingerea DOMNULUI din duhul nostru, sunt superior benefice şi neegalate de orice încercare umană.

*

Cine trăieşte cu sabia deasupra capului e atent la esenţial şi se bucură de fiecare clipă a darului vieţii.

*

Cine îşi reprimă curiozitatea curată şi sănătoasă îşi îngrădeşte libertatea.

*

Unul dintre cei mai nenorociţi creştini este acela care se crede singur înţelept şi se bizuie pe sine în ceea ce face, dar nu se sprijină pe DOMNUL în toate câte face, în ce trăieşte şi este.

*

Atunci când eşti mai slab, mai nenorocit şi păcătos, vino la DOMNUL şi spune-I totul Lui, iar EL, Samariteanul milos, îţi va lega rănile, te va vindeca şi te va întări ca să poţi păşi înainte pe cale cu EL.

*

Este o dovadă de înţelepciune să accepţi lucrurile care nu le poţi schimba. Chiar o depresie de neînvins, dacă e acceptată ca stare sufletească în decizia de a trăi, se micşorează şi se dizovlă în intensitate. Neacceptarea vieţii – ca destin prin care-ţi este rânduit să treci – este o cauză majoră a depresiei.

*

Consideră-ţi talantul valoros, dar nu uita să priveşti în primul rând la DOMNUL HARULUI ce ţi l-a rânduit.

*

Dacă nu poţi iubi pe cineva cu toate diferenţele ce vă

despart, nu te bazezi pe dragostea lui DUMNEZEU din tine pentru a iubi, ci pe forţele tale limitate.

*

Rugăciunea sufletească stinge duhul şi secătuieşte forţa trupului.

*

DOMNUL ne-a dăruit exact talanţii pentru folosirea cărora am fost creaţi.

*

Televizorul şi alcoolul sunt doi colţi veninoşi ai aceluiaşi şarpe otrăvitor – căci dependenţa care o creează distruge viaţa!

*

Când ai puterea de înfăptuire a unui lucru nu înseamnă că trăieşti prin deciziile sufletului, ci că DOMNUL ţi-a dăruit capacitatea de înfăptuire a ceva. Trăirea prin decizie presupune uneori activarea sufletului (şi prin el a persoanei) în lipsa puterii de înfăptuire. Diferenţa dintre cele două feluri de acţiuni este că una e făcută cu sudoare (şi adeseori nu poate fi terminată), pe când cealaltă e făcută natural de normal şi cu o bună finalizare.

Decimarea şi înfrângerea puterii de înfăptuire a lucrurilor şi a dorinţelor bune nu este o trăire spirituală ce leapădă sufletul, ci este o distrugere premeditată – sau nu – a puterii izvoarelor vieţii din noi. Aceasta este şi una din cauzele apatiei şi indiferenţei în activitate; căci dacă DUMNEZEU ţi-a dat dorinţa şi puterea să faci un bine, nu mai distruge darul DOMNULUI, pentru că nu tu ţi-ai făurit puterea de înfăptuire pe care o primeşti să faci un bine. E o diferenţă între a te arunca în puterea deciziei sufleteşti ca şi un cal în luptă (care va obosi în final) şi a înfăptui ceva din puterea pe care DUMNEZEU o dă pentru înfăptuire – care va fi o faptă în odihnă. Iar pe parcurs, duhul îţi va da discernerea între sufletesc şi spiritual – dacă ai pornit pe un drum greşit ori dacă te-ai înjugat la fapte sufleteşti.

Abia când nu mai trăieşti prin voinţă eşti liber să trăieşti prin duhul.

*

Adevărul fără dragoste şi înţelegere nu produce decât dureri şi răni.

Nu poţi iubi pe cel care te răneşte mereu (fără să-i pară rău şi fără să se schimbe), dacă nu-l scoţi din sfera interiorului tău în care poţi fi rănit.

A fi una în HRISTOS nu presupune a fi una în suflet decât dacă ne iubim aşa cum ne-a iubit EL. Părtăşia şi prietenia inimilor nu e posibilă fără o dragoste reciprocă dezinteresată şi fără respect reciproc. Cine-şi doreşte prietenie, dar nu e capabil să ofere dragostea şi respectul în care trăieşte prietenia, va ajunge să-i piardă pe cei pe care i-a crezut prieteni – pentru că o prietenie lipsită de dragostea inimii va muri!

Şi decât să fii mereu scrijelat de cel care ţi se numeşte prieten, mai bine lasă-l în afara prieteniei sufleteşti (de unde te poate răni), dar iubeşte-l şi ajută-l cu tot ce poţi.

Nu primi în inima ta decât pe cel care te iubeşte dezinteresat şi care te poate primi în inima lui fără să te taie.

Sunt unele răni care nu pot fi evitate, dar cine te răneşte mereu fără să simtă şi fără să-i pară rău, nu merită să-ţi fie prieten. Decât cu inima-n măcelărie mai bine singur cu DOMNUL tău, iubind pe ceilalţi cu dragostea LUI.

Unitatea duhului nu e posibilă unde circuitul dragostei nu curge liber.

Nu-ţi mai deschide inima pentru cel care te răneşte în inimă – şi nu vei mai fi rănit!

Mijloceşte pentru el dacă ai HAR, fă-i bine şi iubeşte-l cât poţi – astfel vei fi păzit de răutatea şi de neputinţa lui de a iubi.

*

Îndemnurile DUHULUI nu sunt continue. A trăi prin duhul înseamnă a trăi în Cuvânt – a păzi Cuvântul – dar prin puterea de înfăptuire pe care DOMNUL o dă. Cine nu vrea să trăiască în limitele Cuvântului va pierde şi libertatea DUHULUI – pentru a fi trecut de DOMNUL printr-o disciplină de foc. Cine nu ÎL vrea pe HRISTOS ca DOMN nu ÎL va avea nici ca

MÂNTUITOR. A fi „dat pe mâna Satanei pentru nimicirea cărnii” nu este o figură de stil... „Grozav lucru este să cazi în mâinile DUMNEZEULUI CELUI VIU! ...”

Dar „DOMNUL cunoaşte pe cei ce sunt ai LUI...”

*

Sinuciderea este influenţa ori stăpânirea unui demon care, prin stări sufleteşti, prin gânduri şi sentimente negre, prin depresii şi alte mijloace, caută să distrugă omul.

Şi poate DOMNUL nu vrea atât să te scape de depresie cât vrea să te conducă să-ţi stăpâneşti un suflet predispus la gânduri negre şi sensibil la influenţe demonice.

Sinuciderea este un duh diabolic pe care trebuie să-l respingi ori de câte ori te ademeneşte şi de care trebuie să te dezici cu toată inima şi cu cuvintele gurii tale – pentru ca lumea spirituală să ia cunoștinţă de decizia ta – ori de câte ori ai colaborat cu el, dacă vrei ca forţele vieţii – şi nu ale morţii – să acţioneze în tine. De asemenea trebuie să ceri curăţirea prin sângele DOMNULUI HRISTOS în toată fiinţa ta, atât prin dorinţa inimii şi prin cuvintele gurii tale, pentru a fi liber şi curat de atingerea ghiarelor acestui monstru ucigaş luciferic.

*

Este o diferenţă între a trăi comandat de suflet prin voinţă şi a te folosi de voinţă ca să trăieşti prin DUHUL.

*

Munca este o luptă în care trebuie să-ţi implici capacităţile sufletului ca să o poţi îndeplini.

Un suflet nesupus va fi activist ori leneş, dar numai un suflet tratat prin cruce se va putea supune duhului atât pentru activitate, cât şi pentru odihnă ori pentru orice îndemn al acestuia.

*

Se pare că DOMNUL ne trece prin diverse stări sufleteşti extreme ca să ne poată duce la un suflet pasiv şi liniştit – într-un trup care-şi exercită munca – şi prin care putem percepe duhul (atunci când se lasă perceput), la maturitatea noastră de acum, duh în care-L putem uneori contempla pe DUMNEZEU.

*

Pământul nu mai este grădina Edenului şi un izvor de fericiri, ci mai degrabă un atelier pentru modelarea noastră – fericirea fiind o componentă a vieţii lui DUMNEZEU din duhul nostru.

*

Duhul lumii manevrează subtil şi în majoritate programele televizate, ca să ne rupă de relaţia noastră conştientă cu DOMNUL şi să împiedice meditaţia noastră înaintea DOMNULUI.

Istorisirile închipuite (unde intră şi filmele artistice) au forţa să distrugă şi să infecteze viaţa, comportamentul, credinţa şi speranţa celui care se dedică lor.

Dacă omul nu este dispus să-şi folosească potenţialul şi timpul liber în mod ziditor, va purta Diavolul grijă de el ca să-l ademenească în mod distructiv!...

*

Dragostea de oameni este o manifestare normală a duhului înviat, pe care sufletul nostru egoist şi preocupat de sine însuşi o lasă rar să curgă, prin sine, din omul lăuntric.

*

Din perspectiva lui DUMNEZEU lucrurile şi viaţa se văd altfel. E bine să ne preocupe valorile veşniciei, că ele ne schimbă viziunea asupra vieţii pământeşti şi ne modifică priorităţile.

*

Autocentrarea este o caracteristică dominantă a sinelui. Sufletul nu poate iubi dezinteresat pe toţi oamenii – căci este mereu în competiţie, în sete de afirmare şi centrat pe sine. Numai duhul înviat este capabil de dragoste dezinteresată – care se dăruieşte pe sine pentru ceilalţi.

Între pofta sufletului şi intenţia duhului este o diferenţă ca între cel care te leagă, biciuindu-te să mergi unde vrea el, şi cel care te eliberează şi îţi dă viaţă.

Dintre poftele sufletului amintim: setea după informaţie (sau cunoștinţe), setea de posesiune, setea după poziţie, setea de amuzament.

Dacă am căuta valorile veşniciei la fel de mult cât ne lăsăm biciuiţi de poftele sufletului, viaţa noastră de zi cu zi ar primi alt aspect şi ar cuprinde alt conţinut.

Setea după Adevăr nu conţine toate informaţiile şi cunoştinţele pe care le pofteşte sufletul (şi cu care ne poate înrobi), dar conţine mai ales relaţia inimii cu PERSOANA care este ADEVĂRUL.

*

Nemulţumirea faţă de soarta ta pune în discuţie cârmuirea DOMNULUI şi intră în dezacord cu voia LUI – cu tot noianul de nefericiri care urmează...

*

Un trup în care funcţionează doar câteva mădulare devine o monstruozitate. Aşa devine o biserică organizată şi încurajată să funcţioneze prin exercitarea capacităţilor câtorva fraţi, în timp ce majoritatea vegetează ca nişte legume, nu pentru că aşa este normal, ci pentru că aşa au decis să funcţioneze în sistemul religios nişte capete bine intenţionate, dar puţin luminate.

*

Într-un anumit timp DOMNUL nu dă decât o sarcină de rugăciune mai complexă ori un singur îndemn al duhului.

*

Una din caracteristicile duhului lumii este mândria şi deosebirea de ceilalţi prin înălţarea de sine.

Înjosirea de sine este o atitudine sufletească, dar smerenia este un HAR primit de cel ce se consideră nimic, înjosindu-şi sinele. Numai cel smerit poate iubi pe toţi oamenii.

*

Importanţa de sine şi autocentrarea sunt fiicele mândriei şi pot genera depresie, căci inima nu va fi niciodată satisfăcută fără viaţa duhului, fiindcă sufletul este partea umană moştenită de la Adam şi coruptă de Lucifer.

*

Valoarea mea nu este dată de ceea ce am şi sunt prin mine însumi, ci de Împăratul veşniciilor care îmi este TATĂ şi de

împărăţia Lui în care sunt cetăţean. EL este sensul, scopul şi valoarea mea; căci eu sunt nimic, dar EL este totul.

*

Nu stresul imaturităţii şi nerodniciei mele îmi vor da fericirea, ci starea mea cu DOMNUL care le va rezolva pe amândouă.

*

Un suflet neinstruit se va comporta anarhic şi rebel, ducându-şi fiinţa pe cărările lui fireşti, neziditoare – ba chiar distructive şi neroditoare.

Amuzamentul televizat micşorează responsabilitatea implicării în trăirea vieţii.

*

Când DUMNEZEU te încearcă şi te tratează prin singurătate, prin durere, prin strâmtorare, despărţire, boală, necaz, sărăcie, foamete ori prin alte încercări, nu te lupta cu Mâna Lui care te modelează, ci primeşte resemnat forma pe care ţi-o imprimă încercarea, căci dincolo de durerile ei – care nu sunt veşnice – vei regăsi imprimat în tine o parte din chipul DOMNULUI.

*

Una din marile cauze ale nefericirii personale este voinţa proprie. „Renunţă la voinţa proprie şi ai desfiinţat iadul; în afara ei nu arde nimic în noi” spunea un om al lui Dumnezeu. Abandonarea în Mâna şi în Voia DOMNULUI este un privilegiu şi o binecuvântare puţin exploatate.

*

Trăirea în puterea sufletului secătuieşte şi chinuie duhul.

*

Pe DOMNUL ÎL iubim cu duhul, dar dragostea duhului nu o putem transmite oamenilor decât prin inima şi prin faptele noastre.

Nu toţi suntem chemaţi să facem lucruri sociale deosebite, dar cu siguranţă toţi suntem chemaţi să ne lăsăm transformaţi după chipul DOMNULUI.

Lucrarea ascunsă a DOMNULUI în noi poate fi mai greu vizibilă pe pământ, dar sigur veşnicia îi va dovedi valoarea şi va avea răsplătirea la fel ca o mare lucrare socială. Nu putem fi ceea ce n-am fost chemaţi să fim, dar DOMNUL ne va descoperi Voia LUI pentru noi şi ne va face flămânzi după ea.

Nu-ţi dori destinul şi soarta altora. DUMNEZEU dă talanţii după puterea cu care ne-a înzestrat – şi nu sunt doi oameni la fel! Nu poţi fi ceea ce este altul, dar poţi face Voia DOMNULUI pentru tine prin HARUL care ţi-l dă EL pentru înfăptuire.

Chiar dacă tot ce fac pe pământ n-are valoare, un singur lucru este de nepreţuit: mărgăritarul părtăşiei cu DOMNUL meu.

*

Voinţa răstignită nu mai manifestă acte involuntare, ci doar pe acelea cu care suntem în deplin acord.

În desfăşurarea unei acţiuni, inerţia, obişnuinţa şi oboseala organismului îşi spun cuvântul.

Între dorinţele unei persoane şi mişcarea voinţei sale poate fi o diferenţă. Dorinţele pot să supravieţuiască mult timp în stare latentă, până când decizia voinţei le pune în practică.

Dorinţele se nasc în inimă şi germinează actele noastre de voinţă. A-ţi stăpâni deciziile înseamnă a-ţi stăpâni sufletul. Fără ajutorul DOMNULUI, dorinţele inimii se sting foarte greu.

E necesar să ne abandonăm total în părtăşia cu DOMNUL şi să aşteptăm de la EL împlinirea sau neîmplinirea dorurilor tainice ale inimii noastre.

*

Sistemele umane de valori pot fi devalorizate de alte sisteme de valori.

Dacă valoarea mea nu mi-o extrag din mine însumi (din ceea ce sunt, din ceea ce fac sau din ceea ce posed) ori din recunoaşterea sau dispreţul altora, ci dacă valoarea mea este CREATORUL VEŞNIC (căruia îi aparţin – eu, un nimic), nu mai există ceva care să-L poată detrona pe CEL ATOTPUTERNIC – valoarea şi Preaiubitul meu – din inima mea.

*

Când HARUL unei părtăşii frăţeşti s-a terminat e timpul închiderii părtăşiei.

Dacă ieşim de pe terenul HARULUI ce l-am primit pentru o părtăşie, nu ne mai percepem duhurile noastre, ci sufletele noastre diferite şi ţepoase. Dacă nu putem păstra părtăşia în HRISTOS, e bine să o încheiem, căci pe terenul sufletului au loc cele mai multe divergenţe, răniri şi întâlniri cu moartea, care zace în firea fiecăruia.

*

Dacă nu îi putem iubi pe ceilalţi exact aşa cum sunt, avem nevoie de mai mult HAR şi creştere spirituală. Să nu îndemnăm dacă nu primim HAR şi să nu mustrăm din râvnă proprie fără îndemnul şi călăuzirea DUHULUI, căci EL dă viaţă.

*

Rugăciunile sufleteşti epuizează funcţionarea capacităţilor sufletului, dar purtarea sarcinii DUHULUI în rugăciune te eliberează şi îţi aduce uşurare şi odihnă.

*

Omul nu poate să aibă mai mult decât un scop principal în viaţă; acesta se poate schimba odată cu maturizarea şi poate fi umbrit de scopuri urgente, dar omul va tinde toată viaţa pentru împlinirea parţială sau deplină a destinului – ce îi influenţează şi îi marchează viaţa.

*

Dacă nu îţi planifici timpul, risipeşti viaţa riscând să nu poţi face esenţialul.

*

Fericirea sau nefericirea nu e dată de poziţia socială şi nici nu e hotărâtă decisiv de condiţiile de viaţă, ci de o inimă mulţumită.

*

Cu cât mai grea este bătălia, cu atât mai mare este victoria şi cu cât mai greu şi mai lung este examenul, cu atât mai mare este promovarea în care te avansează.

Şi dacă Pavel a putut spune „călcaţi pe urmele mele”, înseamnă că ele există (chiar dacă nu vedem noi unde este următoarea).

Dacă primim HAR vom trăi viaţa creştină pe urmele lui Pavel şi la parametri Bibliei, iar dacă nu, vom ajunge în cer doar bebeluşi spirituali.

Chemarea DOMNULUI este mai mult decât un mesaj: este o atracţie lăuntrică spre o zonă a vieţii creştine şi – împreună cu HARUL care a dăruit-o – conduce pe cel chemat la împlinirea ei.

*

Majoritatea programelor televizate sunt mijlocul prin care duhul demonic al lumii încolţeşte, influenţează, inspiră, urmăreşte şi chiar opresează – prin dependenţă – pe cei care le vizionează. Relaţia cu acest duh şi evadarea din realitate produc o lipsă de armonie în fiinţă şi înstrăinarea de DOMNUL, secând viaţa lăuntrică; de aceea simţi mereu nevoia să-ţi regăseşti originea – care e DUMNEZEU.

Dintre fiii întunericului nu este unul care să nu fie cel puţin influenţat de unul sau mai mulţi demoni. Iar istorisirile închipuite sunt inspirate, în majoritate, de Satana ca să fie tentante, captivante şi producătoare de dependenţă, tocmai pentru a însufleţi ori chiar pentru a produce stăpânirea prin duhuri diabolice, a celor ce le consumă. Căci duhurile necurate n-au odihnă până nu-şi găsesc locuinţa în oameni, fiindcă după izgonirea lor din rai – datorită răzvrătirii lor – ele rătăcesc nemaiavând o locuinţă a lor şi căutând oamenii în care pot să locuiască şi pe care să-i uzeze ca pe nişte obiecte asupra cărora să-şi manifeste esenţa naturii lor satanice: „să fure, să junghie și să distrugă”. Tot ce produce dependenţă te înrobeşte, iar aceasta e lucrarea Satanei. El îşi inspiră copiii în aşa manieră încât să întocmească filme, romane, basme, desene animate care să stârnească, fără opoziţie, pofta de a fi citite, vizionate şi urmărite.

La fel şi buletinele de ştiri sunt bazate în majoritate pe

ştiri de senzaţie captivante şi negative – lucrurile folositoare fiind lăsate la limita marginalizării – căci fiii întunericului „nu sunt capabili să vadă ceea ce este bun şi ziditor” cum zicea Daniel M.

Ca să determine robia prin evadarea mentală din realitate, duhul istorisirilor închipuite le face interesante şi captivante pentru a nimici timpul omului – pe care vrea să-l elimine ca factor benefic de influenţă şi acţiune din mediul lui de viaţă. Prin contrast, relaţia cu FIINŢA ADEVĂRULUI, te eliberează.

În momentul când te-au făcut dependent de ele, emisiunile televizate – chiar „inofensive” – sunt păcate.

*

Indiferent pe ce cale vine informaţia, ea nu poate face fericită fiinţa căreia îi umple mintea, căci nu este decât o unealtă în domeniul ei de folosire.

De aceea setea după informaţii nu satură, căci numai ceea ce hrăneşte omul lăuntric aduce fericirea.

Chiar informaţia teologică şi predicarea Evangheliei prin puterea proprie – şi nu prin Lucrarea DUHULUI – nu aduc rod.

Cuvântul lui HRISTOS este Cuvântul dat de DUHUL cuiva, ca să fie spus într-un loc anume.

Deşi este adevărat că citarea Scripturii poate fi însoţită în mod excepţional de intervenţia DUHULUI asupra unui suflet, este totuşi o mare diferenţă între aceasta şi citarea Scripturii sub îndemnul DUHULUI.

Hrănirea minţii nu te satură, dar dacă faci lucrurile după care este flămând duhul tău înviat, vei trăi, adică te vei bucura deplin şi cu adevărat de viaţa din DUMNEZEU.

Când relaxarea depăşeşte graniţa ei şi trece în pofta după informaţii, intri pe terenul faptelor cărnii sufletului tău care sugrumă duhul.

*

Mulţumeşte DOMNULUI că te-a adus până unde eşti; dacă predicile pe care le auzi şi cărţile pe care le citeşti nu te ajută să mergi mai departe, ştie DOMNUL unde eşti şi îţi cunoaşte

foamea duhului. Harul LUI se va-ngriji de creşterea omului tău lăuntric cu măsura DOMNULUI şi EL va da morţii, rând pe rând, focurile care se mai pot aprinde-n forţa sufletului tău, pentru ca nimic să nu împiedice manifestarea duhului în tine.

Nu renega Lucrarea DOMNULUI din trecutul tău pentru faptul că nu înaintezi în prezent după cum vrei tu, ci lasă-L pe DOMNUL să lucreze în tine aşa cum vrea EL. Căci EL nu va lăsa în zadar setea, foamea şi cererile tale de a deveni asemenea LUI, dar le va răspunde în felul Său şi la timpul Lui.

*

Rugăciunile sufleteşti produc epuizare sufletească.

*

DUMNEZEU nu decide-n locul nostru, dar odată ce ne decidem de partea LUI, EL ne va ajuta la împlinirea deciziei. Nu noi reuşim să învingem, dar noi implorăm pe CEL ATOTPUTERNIC – care ne-a condus prin suferinţă la o decizie bună – şi EL ne va dărui împlinirea ei.

*

În ziua judecaţii DOMNUL nu te va-ntreba de ce n-ai folosit mai mulţi talanţi decât ţi-a dăruit, ci te va ajuta să înţelegi dacă ai administrat bine sau rău talantul ce ţi l-a încredinţat, şi, pe baza acestei concluzii drepte, vei fi judecat sau răsplătit.

*

Nu tentativele mele de creştere, de sfinţire şi desăvârşire vor avea succes, ci colaborarea mea cu HARUL – atunci când mă atinge EL. Căci nu tot timpul am parte de atingerea HARULUI, ci sunt lăsat şi singur tocmai pentru a mă cunoaşte şi pentru a-mi vedea neputinţa şi nimicnicia care mă vor pregăti și mă vor ajuta să preţuiesc nespus HARUL atunci când am parte de el.

*

Duhul veacului te va ademeni chiar să faci mari sacrificii de timp, de sănătate şi talanţi ca să te scoată cât mai mult – dacă nu în mod definitiv – pe tuşă, dincolo de graniţa unde mai prezinţi un pericol pentru prinţul întunericului.

*

Deja, până ce n-ai murit dar ai acceptat să mori pe crucea ta, simţi zorile învierii care va urma prin duhul.

*

Informaţiile şi înţelegerea ne înveselesc inima, dar contopirea, comuniunea şi părtăşia cu DOMNUL ne satură, ne hrănesc şi ne cresc duhul.

Una din cele mai preţioase experienţe spirituale este contopirea cu DOMNUL, prin duhul.

*

Pe oameni nu-i interesează amintirile şi experienţele tale, ci problemele, preocupările, îngrijorările şi greutăţile lor. Dacă DOMNUL îţi lărgeşte inima, nu vei mai flecări despre tine însuţi, ci te vei preocupa de cunoaşterea şi ajutorarea celorlalţi în măsura în care DOMNUL îţi oferă HAR. Golirea de sine – în sensul de a sărăci în tine de preocuparea, povestirea şi afirmarea sufletului tău – este un semn al răstignirii sinelui.

DOMNUL va folosi un duh unit cu EL printr-un suflet deschis şi pregătit pentru ajutorarea celorlalţi.

Când DOMNUL te mai creşte, îţi lărgeşte inima pentru ceilalţi şi nu te mai lauzi, nu te mai umfli în pene şi nu mai cauţi folosul tău.

*

Este un mare HAR şi o curgere a BUNĂTĂŢII DOMNULUI prin tine când ajungi să primeşti vederea adevărului ce nu-l cunoşti, şi să deosebeşti puterea dominantă a sufletului – prin care vrei să împlineşti adevărul – opusă faţă de trăirea normală prin duhul (care îţi oferă şi puterea de împlinire).

*

Rugăciunea sufletească deţine o mare capacitate de exprimare şi poate avea subiecte diverse în funcţie de interesele sufletului, dar rugăciunea normală a inimii este şovăielnică pentru că „nu ştim cum să ne rugăm, ci ÎNSUŞI DUHUL mijloceşte pentru noi”. Dacă nu intrăm în rugăciune prin duhul

ori printr-o nevoie acută şi dacă nu primim sarcina duhului pentru rugăciune, suntem şovăielnici şi neştiutori în abordarea rugăciunii.

*

Orgoliul este o puternică manifestare a sufletului în prezenţa altora pentru autoprotejare – în cazul când simte pe ceilalţi mai mari – sau pentru a se ridica deasupra celor pe care îi simte mai mici, prin îngâmfare şi privire de sus.

Orgoliul este un mare păcat, săvârşit prin atitudinea inimii.

*

A lucra pentru binele comunităţii înseamnă şi a păstra curăţenia.

A nu obosi în facerea binelui înseamnă şi a dori binele tuturor şi a lucra pentru el.

Binele tuturor cuprinde şi interesul general – atâta vreme cât acesta este bun.

Rugăciunea pentru toţi oamenii este o acţiune pe care o poate face oricine pentru binele omenirii şi care nu costă niciun ban, fiind accesibilă din orice colţ al lumii şi mai eficientă decât marile zbateri politice din interesele popoarelor.

*

DOMNUL dă oamenilor munca de a încerca să înțeleagă tot ce se întâmplă sub soare, ca să-i smerească, fiindcă „omul nu poate cuprinde de la început până la sfârşit tot ce se petrece sub soare şi nu înţelege lucrarea DOMNULUI care le face pe toate”.

*

Este un lucru să primeşti înţelegere şi altul să încerci să înţelegi în puterea propiei gândiri – din trăirea prin gândire.

*

Nu te chinui să concepi, să faci lucrări şi să te înhami la juguri pe care nu ţi le-a dat DOMNUL, dar foloseşte talanţii ce ţi i-a încredințat după HARUL pe care ţi-l dăruieşte; căci orice efort propriu lipsit de HARUL DOMNULUI este autocondamnare la robie, la zădărnicie şi nimicnicie.

Dacă nu trăieşti prin HAR eşti legalist ori sufletesc şi independent, despărţit de DOMNUL în tot ce faci, lipsit de HARUL Său.

*

Şi nu mulţimea posesiilor este valoroasă, ci priceperea de a te descurca eficient cu minim de investiţii şi posesii.

*

Capacitatea de organizare şi împlinire a planurilor conferă sentimentul puterii şi al siguranţei de sine predispunând omul la mândrie. Chiar dacă este o capacitate primită (cu care nu te-ai născut), conferă aceleaşi sentimente care trebuie lepădate, căci lauda este a DOMNULUI, fie că ne-a înzestrat din naştere, fie că ne-a dăruit mai târziu capacităţi ce nu le-am avut, fiindcă „ce lucru ai pe care nu l-ai primit?”

*

Banii conferă un sentiment şi o atitudine de independenţă și automulţumire. Când simţi aceste semnale în suflet, leapădă-le şi mulţumește-I DOMNULUI pentru binecuvântările LUI, făcând şi celor sărmani parte din ele.

*

Este bine să practici, în singurătate şi-n linişte, concentrarea spirituală.

*

Efortul personal pentru trăirea prin DUHUL te transformă într-un ascet, izolat de oameni şi lipsit de sentimente.

Căci dacă DOAMNE, TU, nu dai HAR, eu nu am putere şi dacă nu-Ţi reverşi DUHUL, n-am viaţă.

Viaţa lăuntrică nu poate fi impusă ori reprodusă prin efort personal şi prin exerciţii sufleteşti, dar va curge acolo unde sufletul s-a lăsat tratat de DUMNEZEU prin cruce.

Trăirea prin DUHUl nu poate fi decât HAR, că nici un efort nu o poate naşte şi nici o iscusinţă omenească nu o poate crea.

*

Cine judecă pe alţii este orb (şi aici nu vorbim de decizia celui căruia i s-a dat sabia), dar cine înţelege pe alţii vede – dincolo de sine – nevoile lor şi-i poate ajuta după posibilităţile şi darurile care i s-au încredinţat.

*

Se pare că DOMNUL nu ne dă trăirea continuă prin DUHUL, ci doar trăiri limitate, ca să ne dorim creşterea şi maturizarea omului lăuntric al inimiii – realizate prin lepădarea de sine şi purtarea crucii – odată cu care cresc şi trăirile cu DUHUL.

*

În timpul dificultăţilor şi a situaţiilor dificile şi periculoase, vorbirea în limbi corintene echilibrează fiinţa pentru o trecere normală prin împrejurările critice.

*

Trăieşte cu DOMNUL prezentul prin care treci şi nu te îngrijora pentru un viitor care depinde de DUMNEZEU şi nu de gândurile tale.

*

Curiozitatea este una din energiile sufletului care, dacă nu-i tratată de DOMNUL, ne trage în diferite capcane ale trăirii sufleteşti, departe de FAŢA DOMNULUI, răpindu-ne timpul şi banii.

*

A trăi prin viaţa divină din duhul înviat este cel mai înalt grad de trăire posibil pe pământ.

La orice stare de maturitate drumul spre Tronul de HAR al TATĂLUI este deschis.

Raţiunea îşi are domeniul ei de utilizare în treburile lumii şi în subzistenţă, dar în viaţa spirituală este un primitor şi nu un transmiţător al vieţii – care este duhul.

Poftele minţii pot fi în contradicţie cu gândirea duhului datorită curiozităţii nemăsurate a sinelui, care de multe ori este periculoasă ducând sufletul în moarte, în contrast cu duhul care-l duce în viaţă.

*

Una este rugăciunea cu mintea adresată TATĂLUI şi alta este ridicarea cu duhul, prin minte, la Tronul Lui de HAR.

Una este cântarea cu duhul (cântarea în limbi) şi alta este cântarea duhovnicească prin care duhul cântă prin suflet atingându-L PE DOMNUL prin cântarea lui.

*

Nu încerca să trăieşti experienţele altor credincioşi ori experienţe pe care DOMNUL nu ţi le dă. Nu încerca să-L descoperi pe DOMNUL altfel decât ţi se descoperă, dar iubeşte-L, cunoaşte-L şi primeşte-L aşa cum ţi Se dăruieşte şi ţi Se descoperă trăind viaţa aşa cum îţi îngăduie EL s-o trăieşti. Fii ceea ce te-a transformat DUMNEZEU, iar la timpul stabilit de EL îţi va da trăirea Cuvântului pe care-L doreşti. Dă-I timp lui DUMNEZEU să te transforme în curgerea normală a vieţii şi dă-ţi timp să creşti în omul dinlăuntru. Zelul şi râvna să nu te descurajeze, căci DOMNUL are pentru tine infinit mai mult decât tu doreşti şi vrei să fii asemenea LUI, manifestarea LUI în lume.

Nu te chinui să ai darurile altora, nu fi invidios pe talanţii altuia, că fiecare va da socoteală pentru ceea ce i s-a încredinţat. Sunt diferite feluri de cunoaştere lăuntrică a DOMNULUI, dar cine L-a gustat ştie că-I BUN.

*

Atâta vreme cât pofteşti orice fără de care poţi trăi eficace şi nu vrei să te sacrifici pentru cei lipsiţi, nu eşti decât un egoist cu văruială de creştin. Nu toate faptele sunt roade bune, dar facerea de bine, venită din bunătatea dragostei, este roada DUHULUI.

*

Nu te lega de nimic decât de DUMNEZEU.

Relaţia personală şi directă cu DUMNEZEU ne capacitează să trecem prin împrejurările şi timpurile care se schimbă.

Duhul nostru este făcut să dăruiască valorile veşniciei

tuturor, dar dacă noi îl sufocăm cu mizerii îl stingem şi-l blocăm.

„Dacă nu veţi fi liberi de legăturile inimii, nu veţi fi liberi în veci!” (spunea odată DUHUL SFÂNT)

Mintea ocupată cu lucrurile cereşti n-are loc pentru gândurile lumii.

Dărnicia fără dăruire de sine este o jertfă a sufletului, însă dăruirea de sine este funcţionarea duhului. Mai bine să dăruieşti decât să aduni „comori” pe pământ, dar e şi mai bine să faci dărnicie acolo unde o poţi uni cu dragostea inimii. „„Faptele credinţei şi ale dragostei” – cum le numea odată DUHUL SFÂNT – au răsplată veşnică.

*

Indiferent câte decizii, câte concluzii şi doctrine ai face şi ai descoperi, nimic nu te va elibera de trăirea prin suflet decât HARUL DOMNULUI care-ţi va dărui trăirea prin DUHUL.

De cele mai multe ori omul nu se opreşte din mers până ce nu a ajuns la capătul drumului, când ştie că mai departe nu are unde să meargă şi a cunoscut ce este pe drumul pe care a fost atras şi şi-a dorit să meargă.

Nu există ceva pe pământ care să-ţi sature inima decât atingerea DOMNULUI şi hrănirea cu EL prin DUHUL.

Trăirea de capul tău este idolatria eului. „Sufletul idolatru îndepărtează îndurarea de la el.”

*

Când copilul nostru vrea să facă ce-i spunem dar nu reuşeşte decât parţial şi imperfect, noi vom continua să-l iubim, să aşteptăm să crească şi să-i arătăm cum să facă ceea ce dorim de la el.

Sunt examene pe care nu le putem lua decât după îndelungi pregătiri şi testări, şi doar prin HARUL DOMNULUI.

*

Dacă vrei din toată inima să împlineşti Cuvântul DOMNULUI, EL îţi va da HARUL acesta.

Deşi poate că la început nu ai decât voinţa şi nu-L vei putea împlini prin efortul propriu decât parţial, DOMNUL îţi va

da capacitatea de împlinire a voinţei prin Har.

Exercită golirea de sine ca să ÎL poţi dori pe DUMNEZEU.

Să nu ai nimic în inima ta ca fiind al tău, ca să ÎL poţi primi în ea pe DUMNEZEU.

Nu-ţi lega inima de nimic din lume (nici de vreo persoană), ca să ţi-o poţi lega de DOMNUL, căci EL te va face capabil să iubeşti, prin duhul, într-un mod pur şi fără interes.

Răstignirea sinelui este o lucrare care necesită creştere în omul lăuntric, timp, experienţe amare îndelungi şi grele prin care tu te lepezi de tine, luându-ţi crucea şi urmându-L pe DOMNUL HRISTOS, în duhul. Este o desfiinţare a principiului autoguvernării şi independenţei, este o substituire progresivă a eului prin îmbogăţirea infinită cu HRISTOS DOMNUL din duhul, o contopire a voinţei proprii cu Voinţa DOMNULUI în care eul se pierde pe sine pentru a trăi prin DOMNUL şi în care trăirea sufletului moare pentru a dobândi trăirea duhului – omul lăuntric în care locuieşte, trăieşte şi domneşte HRISTOS care dă viaţă divină capacităţilor sufleteşti – manifestându-L astfel pe DUMNEZEU prin tine care trăieşti prin EL.

Trăirea prin duhul este trăirea lui HRISTOS în noi, iar umblarea prin duhul este dăruirea libertăţii de manifestare a vieţii DOMNULUI ISUS, din duhul, prin toată fiinţa noastră în lumea de azi, aici şi acum.

Trebuie să creştem treptat în trăirea prin omul lăuntric pentru a recunoaşte şi a accepta „lucrările, revendicările şi domnia DUHULUI SFÂNT în noi”, cum spunea un frate.

*

Maşinăria minţii alimentată prin dorinţele schimbătoare ale inimii, păstrează vie trăirea în suflet, în independenţă şi autosuficienţă, fără nevoie de nimeni. Dacă nu ar fi DUHUL DOMNULUI în noi am trăi ca nişte animale gânditoare, dar rupte de viaţa cerului. Slavă DOMNULUI care ne frământă şi nu ne lasă înpace – atrăgându-ne spre Sine, în duhul omului lăuntric – nelăsându-ne să fim sătui cu nimic din lume sau din noi înşine. Cu cât sufletul este mai zdrobit, iar voinţa

conlucrează cu DUHUL HARULUI, vom fi conduşi spre trăirea în duhul. Sinele este independent, dictator, autosuficient şi pustiu ca o maşină fără stăpân care se poate activa pe sine independentă prin viaţa naturală, ruptă şi lipsită de viaţa supremă a DOMNULUI din duh. Viaţa duhului este gingaşă şi pură, dar sufletul poate împiedica, poate tulbura şi limita manifestarea duhului. „Gândirea cărnii este moarte, dar gândirea duhului este viaţă şi pace."

*

Cu cât te sacrifici mai mult pentru cineva, cu atât îl iubeşti mai mult.

*

Cu cât îţi găseşti plăcerea inimii în lucrurile pământeşti, cu atât pierzi atracţia şi bucuria pentru DOMNUL şi pentru atmosfera Prezenţei Sale; dar cu cât plăcerea inimii tale este DOMNUL, cu atât îţi pierzi interesul pentru gunoaiele lumii.

Nu există distracţie, evadare sau relaxare mai mare ca starea de faţă cu Prezenţa DOMNULUI. Ea nu prezintă nici o contraindicaţie, nici un pericol, nici un rău şi nici o urmare distructivă, ci este total binefăcătoare persoanei care o practică, dezvoltându-i trăirea prin duhul într-o societate umană stricată, materialistă şi de consum. Prezenţa DOMNULUI este un Izvor de Viaţă Eternă care se dăruieşte înviorând, zidind şi revigorând locul pe unde trece.

Nelinişte, tulburare, durere şi sufocare sunt impresiile spirituale ce le trăim când nu ne supunem îndemnurilor duhului; iar în final duhul se blochează şi viaţa spirituală nu mai curge.

E necesară pocăinţa, cererea iertării DUHULUI SFÂNT şi cererea sângelui DOMNULUI care să vindece duhul, pentru ca acesta să fie deblocat. Sunt lucruri care făcute îţi zidesc omul lăuntric, dar altele sting duhul. Maturizarea are loc şi prin experienţă, dar nu te împotrivi mereu îndemnurilor duhului, căci vei fi zdrobit.

*

Nu vei putea întelege tot ce se face sub soare, dar mai mult decât tehnica, decât civilizaţia, bunăstarea, siguranţa etc., este viaţa eternă din belşug, conţinută în omul lăuntric din DUHUL SFÂNT.

Lucrările omului şi folosirea lor nu aduc nici o bucurie veşnică, dar Lucrarea DOMNULUI din noi şi cu noi este un izvor veşnic de viaţă. Cine vrea să se bucure de lume pierde bucuria de DOMNUL şi cine caută să descopere lumea se pierde, căci DOMNUL îşi ascunde comorile de cei cu inima împărţită.

Dacă nu vrei să fii răstignit faţă de lume, prin crucea DOMNULUI, nu-L vei putea descoperi pe DUMNEZEU în infinitatea comorilor înţelepciunii şi stiinţei cuprinse în HRISTOS DOMNUL. Despărţirea sufletului de duh este un HAR – căci nimeni n-a trăit prin duhul din efortul propriu – pentru cei care ÎL caută pe DOMNUL din toată inima.

*

Trăirea prin dorinţele inimii amăgeşte sufletul cu fericirea pe care nu o gustă niciodată în acest fel, căci el nu va fi săturat în veci decât cu viaţa odihnei din Prezenţa DOMNULUI care curge în suflet din omul ascuns al inimii.

Dorinţele sunt tentaculele cu care inima se agaţă de lume ca să poată trăi prin sine însuşi, independentă de duh. Dacă un lucru mă desparte de DUMNEZEU, renunţ la acel lucru.

Sufletul este idolatru şi distrugător al vieţii lăuntrice, agăţându-se cu dinţii de orice numai să mai posede ceva al lui. Abia când i se refuză toate şi nu mai are nimic, devine răstignit; şi abia când este lepădată viaţa lui, duhul se poate manifesta liber. Trăirea prin duhul se învaţă progresiv; şi în măsura în care ÎL dorim numai pe DOMNUL, primim HAR ca să ne lepădăm de tot ce avem şi de noi înşine. Există şi o trăire în suflet pentru alţii – dar nu pentru DOMNUL – iar sufletul se agaţă şi de ea ca să nu fie răstignit. El trebuie să nu mai aibă nimic: nici obiecte, nici persoane, nici activităţi – chiar de ajutorare sau social utile – căci sunt oameni care-şi hrănesc sufletul cu fericirea activităţilor de ajutor social, dar ei sunt carnali, despărţiţi de

DOMNUL – care nu este totul pentru ei şi prin care ei nu vor să trăiască.

Există o zonă a creştinismului sufletesc unde se trăieşte pentru DOMNUL prin ceea ce facem de capul nostru pentru EL, dar nu trăim prin DOMNUL făcând ceea ce EL iniţiază. Este o problemă de calitate şi profunzime a vieţii creştine. Una este să fii doar un copil al TATĂLUI şi alta este să fii dăruit pe moarte şi pe viaţă ucenic al DOMNULUI, ştiind că ucenicia în Şcoala DOMNULUI HRISTOS te costă totul: viaţa personală, eul, dorinţele, sufletul, tot ce ai şi eşti tu ca persoană. Aceasta este poarta strâmtă pe care intri de bunăvoie – doar dacă vrei! – şi calea îngustă pe care mergi voluntar, unde te crucifici pentru DOMNUL ca să ÎL urmezi pe EL până la capăt – unde vei fi asemenea LUI şi vei trăi în comuniune fericită cu Însuşi DUMNEZEU!...

*

Sufletul nu este în stare să-L iubească pe DUMNEZEU, căci este firesc, carnal şi stricat până-n rădăcina lui. El iubeşte lumea şi lucrurile ei – căci s-a născut şi s-a dezvoltat în lume. Numai duhul poate să-L iubească pe DOMNUL, căci el e născut din DUMNEZEU. De aceea trebuie sufletul lepădat şi răstignit pentru ca prin capacităţile sale moarte faţă de lume să se poată manifesta duhul născut din DUMNEZEU (şi de-o esenţă cu EL). Duhul urăşte lumea şi acumularea de averi şi obiecte pe care sufletul le iubeşte neputând trăi dacă n-are nimic: foarte bine – ia-i sufletului totul şi pune-l pe cruce „în amărăciune şi sfială” în subordinea duhului.

Când DOMNUL îţi tratează dorinţele şi colaborezi cu HARUL de a nu mai trăi prin ele, conştientizezi că nu mai ai nevoie de atâtea lucruri pentru care te măcinai şi te frământai şi nu mai aveai odihnă, şi că acum ai libertatea de a trăi cu DOMNUL şi de a te bucura de părtăşia cu EL (stare pe care trăirea sufletească, prin dorinţe, o sufoca şi o distrugea).

Ce mare HAR şi ce mare eliberare aduce tratarea prin cruce a diferitelor părţi din sufletul nostru pe care DOMNUL ne-o

administrează progresiv celor care ne-am dăruit, pe moarte şi pe viaţă, să fim ucenicii LUI. Nu găsesc onoare mai mare decât aceea de a fi chemat să fii ucenic al MAESTRULUI SUPREM – YEHOVA-DUNMNEZEUL CEL VIU!

Şi nu cunosc destin desăvârşit ca acela de a intra în această ucenicie dăruind totul ca să primeşti TOTUL – pe DUMNEZEUL ÎNDURĂRILOR, IZVORUL DESĂVÂRŞIT şi PLĂCUT şi BUN al oricărui HAR – pe CEL VEŞNIC.

Dorinţele se nasc în inimă ca buruienile în holdă: cât sunt micuţe le smulgi uşor, dar unele, după ce au crescut mari, nu le mai poţi smulge cu mâna, ci trebuie tăiate cu coasa.

Dorinţa după DOMNUL trebuie cultivată şi îngrijită că altfel o îneacă buruienile şi spinii. Cei ce păzesc Cuvântul rodesc deplin şi ÎL urmează pe MIEL oriunde merge.

Dacă lucrul pe care îl doresc mă desparte în inima mea de HRISTOS, atunci este un idol care trebuie distrus, dăruit, lepădat sau nepoftit în inimă (renunţând la dorinţa după el).

Când inima nu mai are nici un sentiment şi nici o dorinţă de posesiune, abia atunci devine liberă în întregime să-L iubească pe DOMNUL; căci DOMNUL este un DUMNEZEU gelos care ne cere totul pentru a ni se putea dărui pe SINE, împreună cu binecuvântările necesare şi cu prigoniri. Dacă ai primit Cuvântul lepădării de tine şi de tot ce ai şi al purtării crucii pe urmele DOMNULUI, vei suferi prigoană în tine însuţi (prima dată) până când te vei lepăda definitiv de tine şi de tot ce ai pentru DOMNUL, ori te vei lepăda de DOMNUL din pricina prigonirii şi a încercărilor la care vei fi supus (în tine însuţi prima dată) pentru primirea Cuvântului.

*

Dacă nu vrem să dezvoltăm o muzică creştină pură, vom fi invadaţi de influenţe fireşti şi demonice cu o muzică lumească şi drăcească văruită prin cuvinte creştine.

*

Viaţa sufletească supravietuieşte şi prin dorinţe nevinovate cu termen lung de îndeplinire sau prin sentimente

ca: superioritatea pentru starea spirituală în care ai ajuns, încântarea de sine, mulţumirea de sine, siguranţa de sine etc.

Viaţa sufletească se luptă să absoarbă atenţia inimii de la duh.

*

Trăind viitorul anticipat prin dorinţe, pierdem trăirea în prezent cât şi Prezenţa DOMNULUI, care nu poate curge într-un suflet ocupat şi plin de dorinţe.

Ajungem şi în locul unde a trăi prin suflet sau prin duh este o alegere care depinde de noi.

*

Trăirea prin gândire şi trăirea prin dorinţe a căror împlinire o anticipăm, este un amestec sufletesc greu de oprit în loc, care înrădăcinează dorinţele adânc în inimă; este o imaginare a viitorului lipsită de Prezenţa DOMNULUI. Păstrarea DOMNULUI în cunoștinţa ta poate fi o poziţionare în prezent faţă de DOMNUL, dar trăirea în Prezenţa DOMNULUI este superioară şi transpune omul în duhul.

*

Câtă vreme mai păstrezi ceva în inimă şi o mai ţii legată de ceva, nu ţi-o poți lega de DUMNEZEU, că ceea ce păstrezi în inimă contează și „dacă nu veţi fi liberi de legăturile inimii, nu veţi fi liberi în veci.” (spunea odată DUHUL SFÂNT)

*

Cine are o memorie bună îşi va centra interesul pe acumularea de cunostinţe.

*

Când o dorinţă creşte atât de mult încât ajunge să îţi umple inima, ÎL scoate afară din ea pe DUMNEZEU, căci inima este creată să iubească un singur lucru cu toată puterea sa, iar dacă acesta nu este DOMNUL este un idol – oricare ar fi el.

Inima curată este o inimă din care au fost lepădate şi jertfite toate dorinţele şi în care trăieşte, cultivată şi îngrijită, numai dorinţa după DUMNEZEU. Aceasta ÎL va vedea pe DUMNEZEU şi este cu adevărat liberă de legăturile ei.

DUMNEZEU ne tratează ca să scoatem şi alte dorinţe din inimă, pentru ca inima noastră să poată trăi prin duhul.

*

Autoritatea spirituală înseamnă pierderea sinelui, a puterilor proprii, a dorinţelor tale şi a eului tău în DOMNIA DUHULUI prin care trăieşti. Umblarea prin duhul este urmarea DUHULUI.

DOMNUL este Valoarea şi Scopul; darurile pământeşti sunt mijloace trecătoare necesare călătoriei.

*

Trăire independentă ori în dependenţă de DOMNUL şi sub călăuzirea LUI...

Trăirile spirituale nu sunt statice şi se schimbă în funcţie de creşterea noastră şi de scopul DOMNULUI.

Tot ce mi-ai dăruit este al TĂU şi mi-ai împrumutat ca să pot trăi pe pământ, dar cu adevărat şi în mod definitiv nu TE am decât pe TINE; TU, RABUNI-ISUSE, eşti pentru totdeauna al meu.

*

Nimeni nu poate trăi viaţa creştină prin eforturile proprii şi nimeni nu poate împlini Cuvântul DOMNULUI în mod perfect, prin puterile sale.

Nimeni nu se poate automântui şi autoelibera. DOMNUL a venit ca să ne mântuiască, să ne elibereze, să locuiască în noi şi să ne dăruiască Viaţa LUI în locul vieţii noastre şi DUHUL SĂU în locul puterilor noastre. Creştinismul prin eforturile personale este un faliment. DUHUL SFÂNT ne-a născut din TATĂL ca să se manifeste prin duhul nostru. Pe terenul cărnii şi al firii sufletului nostru nu sunt decât lupte, eforturi şi înfrângeri. Biruinţa este a DOMNULUI şi curge din duhul. Trebuie să ajungem la capătul puterilor pentru a ne abandona în duhul şi pentru a deosebi între noi şi viaţa divină dinlăuntrul nostru, care învinge ceea ce noi nu putem birui în veci şi care poartă în sine libertatea trăirii în Cuvânt – ceea ce noi înşine nu vom cuceri niciodată! Sediul personalităţii şi al vieţii proprii

este inima, dar trebuie să falimentăm în fiecare luptă şi problemă ca să ne lăsăm cuceriţi de viaţa duhului.

*

Dacă-ţi dezvolţi, îţi hrănești şi-ţi întreţii dorinţele, vei cădea răpus sub forţa legăturilor lor, că nu te vei mai putea elibera de ele decât prin HAR şi răstignire – dorinţele inimii fiind unii dintre cei mai acaparanţi idoli.

*

Este imposibil să trăieşti viaţa creştină în suflet, oricât te-ai lupta şi ai încerca. Numai HARUL te poate transpune în duhul, îţi poate zdrobi sufletul şi te poate elibera de lanţurile cărnii.

*

Pofta altor lucruri se hrăneşte şi trăieşte pe baza încrederii în bani. Încrederea deplină în DOMNUL, abandonarea în EL şi bizuirea pe EL răstignesc încrederea în bani şi te păzesc de mari ispite şi pofte, de încercări şi primejdii.

Plinătatea de sine, bizuirea pe sine şi încrederea în bogăţii ÎL scot din inimă pe DUMNEZEU.

Blândeţea şi smerenia deschid inima pentru odihna duhului.

*

Să nu rămâi singur în ispitele, în poftele şi-n încercările ce vin, ci încredinţează-le pe fiecare DOMNULUI şi EL te va ajuta să biruieşti.

*

Trăirea şi umblarea noastră prin duhul este dată de maturitatea noastră spirituală şi de măsura predării noastre în mâna DOMNULUI.

Înţelepciunea venită din experienţe amare este atât de preţioasă şi durabilă...

*

Câtă vreme alimentezi pofta după orice nu îţi este strict necesar şi eficace, nu faci altceva decât să dai mâncare şi apă sufletului de pe cruce, că orice lucru de care se leagă sufletul tău te desparte de HRISTOS.

Rupe lanţurile poftei după comorile lumii prin milostenie şi dărnicie, căci dacă nu le rupi vei deveni robul lucrurilor prin care eşti biruit, nefericit şi despărţit de Izvorul Vieţii Eterne şi al Dragostei ce este DUMNEZEU. Trecerea din moarte la viaţă este lucrarea lui DUMNEZEU, dar lepădarea de sine şi luarea crucii sunt partea noastră. Dacă dorim viaţă, DOMNUL stă de partea noastră şi ne dăruieşte HAR pentru pierderea vieţii sufleteşti prin lepădarea de sine şi purtarea crucii. Nu socoti cât de multe poţi să ai, ci cât de multe poţi să dăruieşti ca să nu mai păstrezi decât strictul necesar şi eficace şi să distrugi lanţurile poftei după alte lucruri.

DOMNUL se va dărui pe Sine Însuşi dinlăuntrul duhului tău atunci când ÎL alegi pe EL şi renunţi la tot ce poţi să renunţi pentru a supravieţui – despărţindu-te in inima ta de orice, ca să fie curată. „Cine nu renunţă la tot ce are nu poate fi ucenicul DOMNULUI" şi nu ÎL poate avea pe EL în întregime. DOMNUL nu se împarte cu Mamona şi nu umple o inimă legată de lume sau de lucrurile ei. „Cine nu urăşte însăşi viaţa sa nu este vrednic de DOMNUL."

*

Poţi lupta în forţă să-L iubeşti pe DOMNUL cu toată puterea ta, dar nu poţi creşte prin forţa proprie. Avem nevoie de HARUL DOMNULUI ca să putem trăi pentru EL, şi nu în puterea efortului nostru sufletesc, ci în libertatea vieţii duhului. Să nu vrei altceva decât pe DUMNEZEU şi să nu doreşti nimic în afara LUI. Avem nevoie disperată de intervenţia supranaturală a DOMNULUI ca să fim eliberaţi de noi înşine. Numai puterea LUI, prin Cuvântul Scripturii, desparte sufletul de duh. Nu putem trăi fără o orientare a dorinţei, dar pentru noi, a trăi este HRISTOS. Aşa ca marea în furtună este inima noastră în puterea dorinţelor sale, dar în adâncul nostru locuieşte DUMNEZEU – în liniştea şi în pacea duhului nostru înviat. Ce mari sunt tainele vieţii Lui din noi şi ce puţin pătrundem în descoperirea lor. Nimic nu se ridică la rangul Prezenţei Sale din noi şi nu este ceva mai adânc în viaţă pe pământ decât părtăşia

cu DOMNUL. E crâncenă pierderea vieţii proprii, dar roditoare şi desăvârşită este regăsirea ei în DOMNUL. Ce lung e drumul „până la muntele DOMNULUI" şi ce mare este HARUL care-ţi dă putere să mergi acolo...

*

Rugăciunea mijlocirii în Prezenţa DOMNULUI e mai puternică decât cuvintele – care ajung doar la un mic număr de oameni.

*

Dragostea DOMNULUI cuprinde şi disciplinarea noastră.

*

Nu încerca să creşti spiritual cu altă viteză decât măsura de creştere pe care o dă DUMNEZEU. EL doreşte mai mult decât ca tu să ai nişte cunoștinţe – vrea să trăieşti după planurile inimii Lui pentru tine. De aceea informaţiile nu te fericesc, de aceea nu poţi face tot ce ţi-ai dori să faci, căci inima Lui are pregătite, în taină, pentru tine lucruri, trăiri, stări şi fapte care îţi vor desăvârşi destinul şi vor manifesta viaţa lui DUMNEZEU – specifică şi unică pentru tine.

*

Eforturile proprii sunt grosolane, brute şi mânjite de carne, dar îndemnurile Duhului sunt gingaşe, sensibile şi fine.

Trăieşti pentru HRISTOS şi atunci când foloseşti pentru EL talanţii pe care ţi i-a dăruit.

*

Să nu cauţi taine în afara DOMNULUI, dar caută-L pe EL ca să îţi descopere tainele inimii LUI. Vei fi păzit astfel de îngâmfare şi de primejdii; iar dacă DOMNUL va considera folositor să acumulezi informaţii utile în domeniile tale de manifestare a voii Lui, EL îţi va da şi libertatea şi capacitatea s-o faci.

*

Durerile sunt săbii care taie-n noi orice ne desparte de DOMNUL – dacă permitem să fim curăţiţi! Căci altfel ne chinuie doar cu scopul să ne deschidă urechile la glasul DOMNULUI.

*

Dacă DOMNUL nu-ţi permite acumularea informaţiilor pe care le pofteşti este pentru că acestea te-ar dărâma prin îngâmfare şi ţi-ar ucide viaţa lăuntrică, distrugând starea ta în Prezenţa DOMNULUI.

Dacă vrei ca sufletul tău să fie înţărcat de sine însuşi, nu îl mai hrăni cu plăcerile nevinovate care îl delectează, ci fă în schimb lucruri incluse în destinul tău veşnic, folosidu-ţi talanţii la capacitate maximă.

*

În descoperirea Cuvântului nu se pătrunde prin puterea minţii, ci prin înţelepciunea duhului care foloseşte mintea ca unealtă – dar nu ca organ principal competent să descopere tainele Scripturii. Şi dacă am nevoie de cunoştinţa Cuvântului ca să nu mă rătăcesc, am neapărată nevoie de Duhul DOMNULUI ca să mă păstreze în Prezenţa LUI, ca să nu mă îngâmf din pricina cunoştinţei, pentru că trăirea prin minte mă ucide, dar trăirea prin duhul îmi inundă mintea cu viaţă şi pace.

*

Nu invidia pe nimeni pentru nimic, pentru că tu ai cea mai mare comoară: pe DOMNUL, în care sunt ascunse toate comorile înţelepciunii şi ştiinţei.

*

De fraţii tăi să nu te despartă gardurile sistemelor religioase, ci iubeşte-l pe fiecare aşa cum te-a iubit pe tine DOMNUL.

*

Caută valoarea omului – nu defectele lui – şi iubeşte-l aşa cum este. Priveşte-l mai presus de tine şi împlineşte-i nevoile pe care le poţi.

*

ISUS îmi este de ajuns.

*

Vorbirea voluntară în limbi, în timpul efortului fizic, capacitează fiinţa cu forţă şi înţelepciune pentru împlinirea sarcinii.

*

În ultimă instanţă sufletul omului este o fiară ucigaşă de fraţi, prin judecare (cu verdicte şi sentinţe peste alţii), prin oprimare, prin asuprire, legalism, bigotism, prin biciul limbii, bârfă, intoleranţă, amestec – teoretic sau practic – în treburile lor etc.

*

Nu forţa duhul să manifeste ce nu vrea, ci trăieşte normal, iar el se va manifesta din sine şi tu îl vei percepe.

*

Între dialogul – sau monologul! – cu subiect politic, sportiv sau cu orice alt subiect, şi vorbăria cu subiecte spirituale, nu este nici o diferenţă, căci ambele sunt sufleteşti şi moarte câtă vreme cunoştinţa spirituală nu este transmisă la îndemnul Duhului – care-i dă viaţă.

Funcţionarea unei încheieturi nu e dată nici de organizare, nici de cârmuirea sufletească, ci de DUHUL DOMNULUI.

Cine discerne lipsa vieţii dintr-o părtăşie e dator să mijlocească pentru ea, căci dacă şi alţii ar vedea-o, ar deveni subiect de rugăciune comună. O problemă a încheieturii văzută de un singur mădular nu se rezolvă fără mijlocirea lui şi nu trebuie transmisă în părtăşie decât la îndemnul DUHULUI care cunoaşte inimile şi timpul potrivit.

*

Sufletul care nu este înţărcat de vorbărie prin comunicare cu o persoană care îl iubeşte – sau doar îl acceptă aşa cum este – va devora şi va seca, prin ferocitatea fiarei lui, puterea de a trăi prin duhul şi de a-L atinge pe DOMNUL împreună, atât pentru sine, cât şi pentru cei cu care-şi comunică viaţa naturală. De aceea David spune: „Îmi vărs inima ca apa înaintea DOMNULUI”. Vărsarea inimii înaintea persoanelor care nu-ţi acceptă fiara sufletească atrage după sine respingere, judecare şi izolare din partea lor. Dacă nu ne putem înţărca sufletul prin comunicare cu DOMNUL, să alegem persoane care acceptă

ferocitatea, jelania sau orice manifestare a sufletismelor noastre ca să-l putem înţărca prin comunicare – dacă vrem să-L urmăm pe DOMNUL mai departe pe calea LUI, lepădându-ne sufletul şi luând crucea.

Comunicarea sufletească este ca şi curăţirea unui izvor. Mâlul şi frunzele ce au umplut izvorul trebuie date afară pentru ca apa curată, ce izvorăşte, să poată umple tot locul săpat pentru izvor.

Comunicarea sufletească unilaterală – sau monologul – strică relaţiile şi le dezechilibrează. Dacă nu eşti capabil să asculţi şi să înţelegi pe cel cu care comunici, închide-ţi gura şi nu strica şi relaţia pe care o aveţi cu vorbăria ta pe care o reverşi asupra lui, fără să-i dai timp şi ocazie – şi fără să-ţi doreşti – să-i cunoşti inima şi să te întâlneşti cu persoana lui.

Vorbeşte la lună mai bine, decât să monologhezi peste o inimă care te iubeşte.

*

Dislocarea unui mădular dintr-o încheietură vie – pe care numai DOMNUL o poate crea – le mutilează pe amândouă.

Rămâi în locul unde te-a aşezat DOMNUL şi fă doar ce EL te îndeamnă.

*

Începutul slujirii unui mădular este firesc, aşa ca Ismael. El poate rămâne aşa toată viaţa – chiar dacă foloseşte darurile DUHULUI şi talanţii după voia sa şi după mintea sa – va rămâne slujitorul DOMNULUI după propria materie cenuşie (gândire).

Dar slujba DUHULUI nu va putea funcţiona unită cu cea firească pentru că ce este firesc prigoneşte ce este spiritual. DOMNUL îşi separă slujitorii prin DUHUL. „Este important ca slujitorii să nu se taie unul pe altul dacă vor să fie folosiţi la zidirea Bisericii Vii” (Rick Joyner).

*

Un suflet umil şi rugativ care şi-a iertat toţi datornicii, care se bizuie pe DOMNUL şi este dependent de EL, este

protejat în sfera Prezenţei DOMNULUI de influenţa demonilor – indiferent de concentraţia lor din zonă.

Înălţarea de sine scoate omul din Prezenţa DOMNULUI.

*

Împlinirea Cuvântului scris este o parte din frica de DOMNUL. Dacă cineva nu vrea să împlinească Scriptura pe care o vede, va pierde îndemnurile DUHULUI pe care nu-L vede.

În vemurile din urmă oamenii nu vor suporta învăţătura sănătoasă a Scripturii, ci vor asculta de învăţători mincinoşi, aleşi după poftele lor, care le vor gâdila sufletul carnal cu adevăruri parţiale sau cu minciuni.

*

Cuvântul specific spus în situaţii specifice nu dă viaţă, ci este sabie – dacă nu e rostit sub îndemnul DUHULUI!

*

Nu puterea de convingere, argumentele sau verdictele tale constituie autoritate spirituală, ci viaţa duhului pe care o transmit – ori nu – cuvintele care le spui.

*

Dacă trăieşti prin dorinţe, nu ÎL poţi iubi pe DUMNEZEU din toată inima.

Când faci planuri pentru viitor, încredinţează-le în Mâna DOMNLUI – abandonând trăirea lor anticipată prin dorinţe – ca să poţi rămâne liber.

Leapădă tot ce ai în inimă ca să ÎL poţi câştiga pe DUMNEZEU în întregime.

Trăirea prin dorinţe este unul din cele mai puternice motoare ale vieţii inimii. Numai trăirea prin duhul transferă persoana de pe tărâmul dorinţelor în omul dinlăuntru. Inima şi puterea naturală a sufletului se hrănesc cu dorinţele, ca şi trupul cu mâncare, cu deosebirea că primele nu se satură niciodată, ci trec dintr-o dorinţă în alta.

Doar puterea lui DUMNEZEU prin HAR poate înlocui trăirea prin dorinţe cu trăirea prin DUHUL – dacă omul vrea să renunţe la motorul dorinţelor!

*

Nimeni nu poate să facă Lucrarea lui DUMNEZEU decât DUHUL lui DUMNEZEU. EL alege oamenii pe care îi foloseşte şi care se vor simţi nevrednici pentru a fi folosiţi de DOMNUL. Sunt şi slujitori ai lucrărilor personale ori subordonaţi congregaţiilor, sistemelor şi organizaţiilor religioase care fac lucrarea acestora – dar nu Lucrarea DOMNULUI!

Nu e suficient să fii bun de gură, să cunoşti Biblia, să fii inteligent şi capabil să faci lucrarea ta pentru DUMNEZEU. Trebuie ca EL ÎNSUŞI să te găsească şi să te aleagă pentru ceea ce EL decide, concepe, iniţiază şi face. Aceasta rămâne pentru veşnicie pentru că este Lucrarea DOMNULUI. Lucrările noastre vor deveni cenuşă şi scrum. Numai EL va fi înălţat în ziua aceea şi doar Lucrarea LUI aduce rod pentru eternitate.

*

Binecuvântările DOMNULUI nu le poţi cuceri cu sabia, ci sunt darurile inimii LUI pentru cei iubiţi de EL, dar care nu pot avea o dragoste vulcanică pentru EL şi în sărăcie şi în bogăţie. Când te bucuri de binecuvântările DOMNULUI mai mult decât de EL, ai făcut din ele un idol – la fel şi când le doreşti mai mult decât pe EL.

DOMNUL ne dă binecuvântările Sale ca să le folosim şi să le administrăm pentru noi şi pentru alţii, dar nu să ne legăm de ele şi nu să le păstrăm ca posesii în inima noastră.

*

Duhul religios se manifestă şi prin păzirea sărbătorilor religioase fastuoase care nu au nimic de-a face cu relaţia personală cu DOMNUL şi care n-au fost poruncite de DOMNUL HRISTOS, ci au fost rânduite de oameni bine intenţionaţi, dar care au acţionat de capul lor – dovadă moartea spirituală, ritualurile moarte şi lipsa Vieţii lui DUMNEZEU din toate aceste sărbători, datini şi tradiţii omeneşti.

*

Să nu păstrezi nimic din ce ai – nici măcar sufletul tău – în inima ta, dacă vrei să-l poţi iubi pe DOMNUL cu toată puterea...

*

Duhul bârfei se recunoaşte şi după interesul faţă de treburile altora, după tragerea de limbă pentru obţinerea de informaţii din viaţa cuiva, o complicitate vinovată şi secretoasă manifestată când se vorbeşte de rău o persoană absentă, după bucuria de a spune altuia lucruri rele despre alţii etc.

Să cerem DOMNULUI puterea de a rupe continuarea bârfei neparticipând la ea, netransmiţând-o şi intervenind în monologul bârfitorului pentru a canaliza discuţia spre lucruri folositoare, spre veşti bune, spre DOMNUL şi lucrurile veşnice.

*

Dacă mergem la Adunare pentru a fi văzuţi acolo, pentru că alţii aşteaptă ca să mergem sau mânaţi de duhul religios al sărbătorilor creştine false, dar nu mergem de dragul DOMNULUI şi de dragul fraţilor, atunci mergem degeaba şi chiar în paguba vieţii spirituale şi împotriva DUHULUI.

*

Un suflet tratat şi frânt este un suflet lepădat de sine în favoarea DOMNULUI.

Câtă vreme mai păstrăm dorinţe la care nu vrem să renunţăm pentru DOMNUL, trăim despărţiţi de EL.

Caută-L pe DOMNUL în clipa ce o trăieşti – căci EL nu te va dezamăgi! Nimic în afara LUI nu merită să fie obiectul şi scopul trăirii noastre.

*

Duhul religios se luptă să integreze creştinii în cât mai multe activităţi religioase, pentru ca ei să nu aibă timp de părtăşie cu DOMNUL şi cu fraţii.

Ai curajul să fii diferit. Ai curajul să fii unic, tu însuţi cu DOMNUL tău. Iubeşte-i pe toţi, dar fii ceea ce te-a făcut DUMNEZEU pe tine pentru EL şi pentru oameni.

*

Când începi să renunţi la dorinţele tale pentru a-ţi uni inima cu DOMNUL, fericirea vine în inima ta. Dacă faci din orice altceva subiectul bucuriei şi al desfătării tale în afară de

DUMNEZEU, pierzi sentimentul şi constienţa Prezenţei Sale care satură, împlineşte şi fericeşte toată făptura ta.

Cu cât îmi satur sufletul cu ce-şi doreşte, pierd viaţa, dar cu cât mi-l golesc de viaţa lui sufletească, câştig viaţa duhului. Golirea de sine se dezvoltă şi prin exersare. Şi poate că DOMNUL nu vrea să îţi refuze folosirea obiectelor necesare şi eficace, ci idolatrizarea lor prin dorinţa inimii care nu vrea să se rupă de ele. Goleşte-ţi inima de orice este în afara dorinţei după DOMNUL, căci orice altă dorinţă ce se aprinde în ea îţi seacă viaţa lăuntrică.

*

În nesiguranţa necunoscutului din viitor singura soluţie care te păstrează întreg este încrederea în DUMNEZEU şi aşteptarea la BUNĂTATEA LUI.

Binecuvântată e odihna înaintea DOMNULUI, când totul în tine tace aşteptându-L pe EL...

*

Părtăşiile cu suflete nezdrobite şi atingerea cu suflete negolite de sine, lovesc duhul şi seacă viaţa lăuntrică deoarece carnea luptă împotriva duhului.

*

În viaţa spirituală (creştină) nu poţi avea decât experienţele pe care le îngăduie DOMNUL.

*

Ceea ce eşti determină ceea ce faci. Ceea ce eşti în HRISTOS determină drumul tău spiritual şi partea voluntară a faptelor tale – care nu sunt influenţate de circumstanţe.

*

Cred că atunci când cel mai aproape de mine îmi face clipe amare, DOMNUL vrea să dăltuiască adânc şi bun ceva în inima mea.

*

Golirea de mine îmi aduce fericire, mulţumire cu ceea ce am şi trăire angajată în viaţă şi în Prezenţa DOMNULUI.

*

Există un mod înnăscut, guraliv şi firesc de a-L predica pe HRISTOS, plin de invidie pe alţi predicatori şi lipsit de ungere, care este o urâciune pentru DOMNUL şi pentru omul lăuntric.

*

Rezervă-ţi fericirea de a dărui ceea ce poţi celor lipsiţi, iar inima ta se va bucura şi DUMNEZEU te va răsplăti cu binecuvântări înmulţite.

*

Harul este cel care ne aduce creşterea duhului, capacitatea lepădării de sine, centrarea în DOMNUL – dar colaborarea noastră cu DOMNUL în ziua cercetării este esenţială.

*

Nu lupta cu diavolul pe terenul lui, căci te va lovi pe tine sau familia ta. Nu eşti în luptă legitimă decât pe terenul DOMNULUI, acolo unde persoana pentru care lupţi a făcut legământ cu DOMNUL.

*

Dacă noi creştinii secolului XXI nu ne vom întoarce la DOMNUL – în sensul manifestării vieţii duhovniceşti asemenea primilor creştini – vom fi invadaţi de lume şi călcaţi în picioare ca sarea fără gust. Deja suntem înglodaţi în tot felul de organizaţii şi manifestări fireşti şi lumeşti pe care DOMNUL nu le-a dorit şi pe care le-am adus de capul nostru în Adunare.

Cercetaţi viaţa Adunării primilor creştini şi comparaţi-o cu ce avem astăzi – şi cine vrea să vadă deosebirea să înţeleagă, dar cine nu vede, să nu vadă.

*

Să nu fii dezamăgit când nu trăieşti nimic nou cu DOMNUL şi când totul ţi se pare pustiu în jur; rămâi la felul cum L-ai cunoscut până acum. Eşti într-o perioadă de trecere, de creştere, care necesită trecerea unui timp până iar ţi se va arăta DOMNUL. Citeşte Cuvântul când ţi-e foame de el şi roagă-te cât poţi, fără sforţări sufleteşti. Stai în tăcere înaintea DOMNULUI,

dar în mod normal, fără suprasolicitări. Avem un DUMNEZEU normal pentru care şi minunile-s normale şi trecerea din slavă în slavă.

Cât timp nu faci nici o lucrare sub îndemnul DUHULUI, trăieşte în HARUL pe care DOMNUL îl lasă, curgând, în inima ta (dacă l-ai cerut).

O zi peste care n-am cerut HARUL DOMNULUI este o zi chinuită, dificilă şi tristă.

*

Dacă rupi la tine lanţul purtării de vorbe, ai învins păcatul bârfei.

*

Încăpăţânarea de a-L determina pe DOMNUL să facă ceva, altfel decât prin rugăciune şi prin HAR, este lupta cărnii cu spiritul şi îndepărtare de susurul blând şi subţire.

Nu-I impune DOMNULUI calea pe care să ţi se descopere, ci lasă-I libertatea să te surprindă oricum doreşte EL.

*

Maturizarea şi mijlocirea pentru mesagerii Evangheliei înlătură invidia şi concurenţa dintre ei.

*

Se pare că noi oamenii avem o obsesie a faptelor. Cred că DOMNUL aşteaptă de la noi şi o relaţie a inimii cu EL, din care faptele vor decurge.

*

Ce liniştit eşti când siguranţa ta e oferită parţial de bani, de haine, de casă, de ordine socială şi relaţii, dar nu vei fi fericit decât atunci când încrederea ta nu se bazează pe ceva din lume, ci pe ÎNSUŞI DUMNEZEU!

*

Tu nu eşti responsabil de drumul tău spiritual din viitor – pe care nu-l cunoşti. E treaba STĂPÂNULUI SUPREM-IEHOVA unde şi cum te cheamă să mergi, dar eşti responsabil să faci ceea ce te-a chemat până acum.

*

Unul din cele mai mari privilegii pe care le are un creştin este să poată comunica, prin rugăciune şi prin duhul său cu CREATORUL.

*

Nu privi Voia DOMNULUI ca pe o fatalitate, ci abandonează-te ei ca picătura de ploaie în ocean. DUMNEZEUL meu este în stare să mă capaciteze să trec prin orice vrea EL să trec şi este capabil să transforme răul spre binele meu – şi o va face – căci aşa este DUMNEZEUL meu!

*

Sufletul este mai uşor de stăpânit într-un trup muncit decât într-unul odihnit. Încrederea în DOMNUL aduce şi chef de viaţă.

*

Incertitudinea viitorului şi îngrijorările favorizează tristeţea, stresul şi depresia. Încrederea în DOMNUL este un medicament eficace şi subordonează sufletul sub duh, indiferent de circumstanţe.

*

Pofta altor lucruri este una din cele mai subtile forme ale iubirii de sine. Comorile pământului hrănesc carnea, dar părtăşia cu DOMNUL satură omul lăuntric. Nu poţi intra în Prezenţa DOMNULUI decât prin HAR.

*

Autocentrarea este fiica iubirii de sine. Părerea de sine înalţă eul hrănind orgoliul şi mândria – care poate fi chiar spirituală. Lepădarea de sine dizolvă consideraţia de sine, părerea de sine, plinătatea de sine și siguranţa de sine, punând eul jos, ca să îndrepte inima spre DOMNUL ca singura sursă de viaţă, de încredere şi sens.

*

Nu apăra lucrarea DOMNULUI prin forţa sufletului, căci numai DUHUL poate convinge şi poate descoperi lumina celui orb.

Sunt perioade ale copilăriei când ne dorim mari daruri spirituale şi însărcinări pentru slujire de la DOMNUL, dar mai târziu descoperim că DOMNUL lucrează întâi în inima noastră profund, încet şi definitiv. După o anumită măsură a lucrării crucii în inima ta poţi să alegi între trăirea prin suflet ori prin duh.

*

Munca sănătoasă este unul din medicamentele depresiei.

*

În duhul legii sufletul poate susţine gusturile, părerile şi plăcerile sale, folosind şi versete din Cuvânt.

*

DOMNUL nu lucrează după şabloane. În perioade diferite din viaţă EL poate lucra diferit, fără să-şi calce principiile, căci multe, ciudate şi bune sunt căile DOMNULUI.

*

Nu te culca cu gândul de a te refugia în somn, căci gândurile serii îţi programează trezirea, iar gândurile dominante ale dimineţii te programează peste zi. Scopul zilei îţi determină acţiunile şi organizarea ei. Dorinţa de acţiune declanşează capacitatea de acţiune.

„Somnolenţa face sufletul apatic” – zice Solomon.

Un trup neobişnuit cu acţiunea se disciplinează prin voinţă şi exerciţiu.

*

Duhul lui Antihrist încolţeşte şi răsare din iubirea de sine amestecată cu influenţa vrăjmaşului.

*

Idolul inimii atrage atenţia şi concentrarea ei subjugând-o apoi, ca să se plece înaintea lui până la închinare.

„O nevoie împlinită este un pom de viaţă.” Dorinţele ce nu se ridică la rangul de nevoi nu fac decât să hrănească puterea sufletului, idolatria, capriciile, mofturile şi lăudăroşenia vieţii. Inima ajunge să se ataşeze până la idolatrie de lucrurile care-i plac, uitând Cine i le-a dăruit şi fără a-L iubi cu toată puterea ei pe DOMNUL.

Recunoştinţa inimii adresată lui DUMNEZEU pentru împlinirea nevoilor este opera duhului.

Fără duhul, inima se rătăceşte şi devine idolatră.

*

Fiecare cadou al vederii lucrurilor pe care nu le-ai văzut, costă suferinţă. Sunt lecţii puternice pe care numai suferinţa te face să le înveţi. Poţi trăi în starea ta pe loc toată viaţa, dar rugăciunea: „Arată-mi ce nu văd” îţi descoperă cărarea vieţii care te duce, mai departe, prin transformări adânci. Nu o fă dacă nu eşti dispus să fii modelat în foc, dar fă-o ori de câte ori eşti nemulţumit de starea în care ai ajuns. Domnul să fie cu tine, prin Har, în suferinţa care te transformă după chipul Său.

*

Nu fi atât de mândru încât să refuzi ajutorul care îl primeşti, căci DOMNUL ştie mai bine ca tine de ce ai nevoie.

*

Atitudinea este o capacitate a voinţei. Ea te poate pune în legătură cu duhul. Starea sufletească generată de o anumită atitudine nu este trăire spirituală, dar ea poate corecta un mod greşit de trăire prin suflet. Duhul este dincolo de decizii, de asceză, altruism şi efort propriu. Duhul este viaţă şi viaţa spirituală este libertate. Duhul transcende zbaterea stărilor sufleteşti cu extremele sau cu bunul lor simţ. Poţi să faci extrem de multe prin sufletul tău, dar important este ceea ce eşti. Dacă ceea ce faci nu vine din curgerea vieţii veşnice, va arde în foc. Nu-ţi programa faptele bune, dar fă-le pe acelea care-ţi ies în cale – şi dacă poţi, fă-le cu dragoste! Un suflet frumos nu este mai spiritual decât unul urât, ci este moral. Moralitatea sufletească este o spoială văruită – dacă nu izvorăşte din viaţa omului lăuntric. Nu fapta este testul, ci din ce rodeşte ea: din carnea sufletească ori din viaţa veşnică; fiindcă rodul cărnii este mort, dar viaţa veşnică rodeşte fructe veşnice. Un suflet nelepădat devine exacerbat în pofte după lucruri, după bani, cunostinţe, apreciere etc. Dar nu e suficientă lepădarea sufletului, ci e necesară şi curgerea vieţii de înviere a duhului

prin el, ca să-i dăruiască roade bune şi desăvârşite. De aceea nu accentul pe lepădare naşte viata, ci duhul care se manifestă în cei care-l doresc pe DUMNEZEU în ei, până la trăirea şi manifestarea LUI prin vasele de lut care suntem. Accentul nu se pune nici pe lepădarea sufletului, nici pe trăirea prin dorinţele inimii – ca un revers la legalism – ci pe trăirea cu DOMNUL şi pe relaţia cu EL. Meditarea şi starea înaintea DOMNULUI aduc echilibru în suflet – care nu poate funcţiona fără ceva în mână... Punându-i în mână viaţa cu DOMNUL îl dezlegi de viaţa carnală şi-l conectezi la viaţa duhului. Până ajungem să distingem Viaţa DOMNULUI din noi, ne lovim de multe eşecuri şi confuzii. În procesul de discernere a binelui de rău se înnoieşte mintea. Faptele sufleteşti sunt moarte pentru că nu conţin viaţa veşnică ce izvorăşte din duhul. Sufletul tratat de DOMNUL nu poate transmite viaţa dacă duhul nu iniţiază, nu îndeamnă şi nu dă curgerea vieţii. Sufletul nu poate provoca această curgere, dar se poate pune în poziţia de receptivitate la îndemnurile duhului. Când nu te mai obligi şi nu mai faci o lege din rugăciune şi din citirea Cuvântului, ele se manifestă de la sine la intervalul setei şi foamei lăuntrice după DOMNUL.

*

Duhul depresiei vine prin stări sufleteşti care – odată acceptate – aduc gânduri negre până la gânduri de sinucidere. Nu le accepta sub nici o formă, căci acest duh a dus multe suflete în iad.

*

Poţi să ieşi din duhul judecăţii iertându-i pe cei care ţi-au înjunghiat inima. Chiar dacă-L poţi determina pe DOMNUL să-i judece, tu nu vei fi vindecat şi liber până nu îi vei ierta. Trebuie să fii pregătit să suferi atâta timp cât DOMNUL îngăduie să-ţi ridice un vrăjmaş; mijloceşte pentru el – dacă ai pe inimă aceasta – şi-l vei putea accepta.

*

Dacă eu sunt unit cu DOMNUL, nimic nu mi se poate întâmpla fără îngăduinţa LUI.

*

Unul din rosturile vieţii este munca pentru asigurarea existenţei.

*

Călăuzirea prin duhul literei – deschizând Biblia la întâmplare – poate fi îngăduită şi aprobată de DOMNUL în perioada de imaturitate şi-n timpuri de disperare, dar scopul DOMNULUI este călăuzirea prin omul lăuntric, prin ungerea care este în noi, prin pacea lăuntrică, prin judecată sănătoasă, prin fraţi, prin cunoaşterea voii DONNULUI din Cuvânt etc.

Această călăuzire poate chiar să difere de cea prin duhul literei – dacă nu prin conţinut, cu siguranţă prin viaţa din DOMNUL. Când începem să percepem voia DOMNULUI altfel decât prin duhul literei, a venit timpul sfârşitului celei din urmă – pe care DOMNUL a acceptat-o pentru că nu aveam altceva. Lucrarea DUHULUI SFÂNT în noi e tainică şi omul lăuntric creşte pentru cunoaşterea ei, iar noi deosebim trăirea prin duhul.

Când DOMNUL nu-ţi oferă nici o călăuzire înseamnă că se bazează pe discernământul tău – căci vei alege ceea ce este bun.

*

O inimă nemulţumită fierbe ca un cazan în clocot, dar „o inimă mulţumită are un ospăţ necurmat” şi îşi găseşte odihna în DOMNUL.

*

Printre rosturile vieţii se numără şi gătitul hranei şi spălarea îmbrăcăminţii.

*

Diavolul caută – prin duhurile răutăţii – să-şi facă locuinţa în sufletul nostru, prin stări de deznădejde, de tristeţe, nemulţumire, mânie, depresie etc., pentru a ne împiedica receptivitatea la omul lăuntric. Dacă am fost învăţaţi de DOMNUL să deosebim starea normal transparentă a sufletului de una alterată prin duhuri rele, ne vom dezice de diavol şi ne

vom împotrivi lui şi stărilor cu care el vrea să ne copleşească sufletul.

Satana încearcă să ne manipuleze prin stări sufleteşti ca să ne despartă – dacă poate – de DOMNUL sau cel puţin să ne facă să ne revoltăm ori să aruncăm totul peste bord.

*

Unul din cele mai de preţ comori pentru un creştin este comuniunea cu DOMNUL; în timpul ei duhul respiră, se hrăneşte şi se dezvoltă. Noi nu o putem provoca – pentru că este darul DOMNULUI – dar ne putem pune în poziţie de receptivitate pentru ea stând înaintea DOMNULUI şi aşteptând ceea ce EL vrea să lucreze în noi.

Când DOMNUL îţi cere să laşi totul din mâini şi ţi le ia pe rând pe toate, o face ca să-ncepi şi să poţi să-L doreşti pe EL mai mult decât orice, ca să ţi se poată dărui: EL infinit şi perfect – ţie fărâmă din pulberea lumii!...

Orice preţuieşti sentimental mai mult decât pe DOMNUL este un idol.

*

Prin repetarea dorinţelor, a poftelor, sentimentelor şi atitudinilor, sufletul este programat pentru retrăirea lor.

*

Părtăşia cu DOMNUL este cea mai mare bucurie de pe pământ, iar abandonarea în Mâna LUI este o parte din eliberarea de eu.

*

Din cauza marii suferinţe nu mai vezi beneficiile cuptorului prin care eşti trecut şi încercat.

*

Numai când te lepezi de tot ce ai şi de viaţa ta, devii liber să-L urmezi şi să-L iubeşti pe DOMNUL HRISTOS. Atunci inima nu mai are decât dorinţa – ce trebuie cultivată – de a-L urma pe DOMNUL. Este o diferenţă între lepădarea de sine din voinţa proprie şi lepădarea pe care o lucrează DUHUL SFÂNT. Lucrarea DUHULUI vine din interior şi eliberează inima de tot ce e străin de DOMNUL în ea.

*

Încrederea în DOMNUL şi aruncarea îngrijorărilor asupra Lui îţi transmit o putere din DUMNEZEU care te ajută să treci cu capul sus prin greutăţile vieţii. Bucuria mea se naşte din bizuirea pe DOMNUL.

Există prezenţe spirituale exterioare ce se luptă să imite Prezenţa DOMNULUI, ca să ne înşele. Ele pot influenţa chiar trupul şi sufletul nostru, iar dacă nu le discernem de la început, să ne rugăm ca să rămână dacă sunt de la DOMNUL, iar dacă sunt de la cel rău, să plece.

Lângă persoane a căror influenţă negativă te presează sau te depersonalizează, roagă-te, pentru că duhul care influenţează – însufleţeşte sau stăpâneşte – sufletul lor e mai puternic decât tine; de aceea ai nevoie de legătura cu DOMNUL.

Cele mai folosite aparate din lume de către duhul lumii sunt televizorul şi computerul accesate în mod carnal – sufletesc.

*

Prin închinare realizăm comuniunea cu DOMNUL, creşterea omului interior şi smerirea sufletului.

Ce sfânt şi bun e obiceiul închinării.

*

Goana după lucruri întrerupe şi blochează relaţia cu DUMNEZEU.

*

Închinarea este un HAR care vine din duhul. Sufletul nu este capabil de nimic spiritual – căci el aparţine cărnii. În HARUL închinării tăcute simţim Prezenţa DOMNULUI prin omul dinlăuntru. Acesta este unul din cele mai preţioase HARURI pentru un creştin, dincolo de lumea simţurilor, a făpturilor şi a gândurilor.

*

Pe sufletul cuprins de pofta altor lucruri nu-l satură nici tot pământul. Această poftă este o parte din lumea prin care diavolul se luptă să influenţeze şi să lege sufletul şi inima

oamenilor de materia care va arde în final, ca să-i despartă de DUMNEZEU.

*

După cum HRISTOS DOMNUL locuieşte în duhul nostru, şi noi suntem aşezaţi de DUMNEZEU în HRISTOS, la dreapta TATĂLUI, în ceruri. Acest lucru îl putem simţi uneori în comuniunea cu DOMNUL.

*

În căutarea sa după dăinuire şi pentru săturarea egoismului său, sufletul ajunge să dorească veşnicia lucrurilor pe care le consideră valoroase – şi care nu sunt decât nişte idoli.

Renunţarea la orice simţ al proprietăţii aduce lăuntrului eliberare de o mare presiune firească. Sufletul se hrăneşte şi se dezvoltă şi prin emoţiile artificiale produse de filme, astfel încât devine greu de lepădat – dacă nu renunţăm la acest gen de dezvoltare carnală a persoanei noastre. Duhul lumii dezvoltă carnea sufletească şi trupească, dar DUHUL DOMNULUI dezvoltă omul lăuntric şi închinarea. Duhul lumii te scoate din realitate, dar DUHUL DOMNULUI te face conştient de ea. Vizionarea emisiunilor televizate necreştine întrerup relaţia cu DUMNEZEU.

*

HARUL comuniunii cu DOMNUL ne oferă – după dorinţa DOMNULUI – şi Părtăşia cu DUHUL SFÂNT din noi, cu ISUS DOMNUL în care locuim şi cu TATĂL – prin intrarea la Tronul Său de Îndurare. HARUL diferit ni se oferă după dorinţa DOMNULUI. Uneori ajungem doar să citim Cuvântul şi să ne vărsăm inima înaintea DOMNULUI, dar EL nu va lăsa flămând duhul nostru şi nici omul nostru lăuntric însetat după dragostea Prezenţei Sale, căci DOMNUL ne cunoaşte toate nevoile, dorurile şi suspinele.

Când cauţi să intri în Prezenţa lui DUMNEZEU fără o atitudine de închinare, nu realizezi decât o stare sufletească. Când primeşti HARUL închinării înaintea DOMNULUI, devii una cu EL. Cel ce se închină devine una cu subiectul închinării.

Viaţa duhului curge de la sine viu şi lin, dar viaţa sufletului se manifestă prin forţele lui în mod grosolan şi fără fericire – căci numai duhul eliberează fericire în fiinţa umană.

*

Viaţa este un mare dar din partea lui DUMNEZEU şi responsabilitatea faţă de viaţă este una din cele mai mari datorii umane.

*

Retrăirea amintirilor combinată cu povestirea lor este o parte a forţei sufleteşti care n-a fost tratată prin cruce şi-n acelaşi timp este o hrană pentru suflet – căci sufletul se dezvoltă manifestându-se. Atenţia pe care o acordă oamenii sufletului îl hrăneşte pe acesta cu plinătatea de sine (de care numai DUHUL DOMNULUI, prin omul lăuntric, ne poate face conştienţi). Chiar dacă numai duhul poate produce golirea de sine, ne putem pune în stare de disponibilitate pentru aceasta prin atitudinea ce o luăm, de bunăvoie, în inima noastră...

*

Supărarea şi rănile sufleteşti netratate dau naştere la două stări emoţionale în sufletul nostru: neiertarea şi amărăciunea. Neiertarea o observăm uşor şi o putem dizolva prin revocarea atitudinii decise în urma acestui sentiment, împreună cu rugăciunea ca DOMNUL să ne ajute să iertam. Dar amărăciunea este mai subtilă şi ascunsă, căci numai după mult timp o vedem prin lumina DUHULUI SFÂNT. Unul din semnele că ea există este că omul care ne-a pricinuit supărarea nu mai este pentru noi ca înainte, când nimic rău nu ne provocase. Amărăciunea întinează inima şi murdăreşte conştiinţa astfel încât relaţia cu DOMNUL suferă şi nu mai suntem copii la răutate. Nu putem scăpa de amărăciune prin eforturile proprii, ci numai DOMNUL ne poate elibera de ea în urma rugăciunii. Abia când am scăpat de amărăciune devenim oameni cu inima liberă să-L iubească pe DUMNEZEU şi pe oameni. Inima curăţită de amărăciune se leagă de DUMNEZEU şi-L vede pe DUMNEZEU.

DOMNUL ca MÂNTUITOR vrea să ne elibereze de cătuşele

şi de chinurile interioare pe care ni le produce amărăciunea (pentru că nu iertăm cu adevărat decât atunci când putem iubi pe cel ce ne-a făcut rău, oricât de mare ar fi răul pe care ni l-a făcut). Dacă nu iertăm ori dacă mai avem amărăciune în inima noastră, DOMNUL lasă inima noastră pe mâna chinuitorilor – care sunt demoni – pentru că EL ne-a iertat, dar noi nu vrem să iertăm... Amărăciunea arată starea adevărată a inimii în relaţie cu altă inimă care ne-a greşit, ne-a jignit sau ne-a rănit.

DOMNUL să ne dea lumina, ajutorul şi eliberarea Sa, ca să putem ierta din toată inima pe cei care ne-au greşit şi să-i putem iubi.

A avea o inimă curăţită de amărăciune împotiva altora înseamnă a avea o inimă deschisă şi sensibilă la îndemnurile DUHULUI SFÂNT din omul lăuntric. Se poate ca sentimentul amărăciunii să nu dispară dintr-odată, dar până se va topi de tot, să-l aducem în rugăciune înaintea DOMNULUI oricând îl percepem şi să-l încredinţăm LUI; „iar CEL ce a început în noi această bună lucrare o va duce la bun sfârşit”.

*

De multe ori DUMNEZEU se ascunde când ÎL căutăm, ca să ne facă să-L iubim şi să ÎL preţuim mai mult când ÎL regăsim. Ascunderea LUI măreşte foamea noastră după EL şi ne determină să ne vedem nimicnicia când suntem lipsiţi de Prezenţa lui conştientă şi de comuniunea cu EL.

*

Dacă eşti născut din nou (din DUMNEZEU), nu fă eforturi să te rogi, căci rugăciunea va veni de la sine. Nu-ţi fă un obicei din rugăciune, căci ea vine neprogramată pentru că este o manifestare normală a duhului tău înviat. Trăieşte natural viaţa familială şi socială, căci viaţa duhului se va manifesta de la sine. Rugăciunea din omul dinlăuntru vine de la sine şi îţi oferă comuniunea cu DOMNUL. Viaţa duhului curge însufleţind sufletul cu veşnicia Vieţii de Înviere a DOMNULUI HRISTOS. Faptele vieţii duhului primesc răsplata DOMNULUI.

*

DOMNUL ne ia lucrurile de care ne legăm inima, ca să putem să ne legăm numai de EL.

Afirmarea de sine este o manifestare sufletească – interioară sau exterioară – a eului nostru, de care ne putem dezice prin atitudine, dar de care numai viaţa duhului ne scapă.

Suficienţa de sine este una din cauzele care opresc îndreptarea spre DOMNUL. Sufletul nezdrobit se blochează prin suficienţa de sine – care se hrăneşte cu binecuvântările DOMNULUI pe care-L limitează faţă de sine prin această stare împietrită.

Importanţa de sine nu este atât o dovadă a gândului veşniciei din noi, cât o orbire sufletească ce ne opreşte să întrevedem valorile trecătoare şi veşnice ale semenilor noştri.

*

Duhul resimte lucrările sufleteşti ca pe un efort zadarnic – fie că sunt rugăciuni, poezii, cântări sau dărnicii sufleteşti – pentru că originea lor nu este DOMNUL, ci omul natural şi eul; ele vor arde în foc şi nu vor avea răsplată. Doar ceea ce provine din duh – şi îşi are astfel originea în DUMNEZEU – va rodi, va zidi şi va fi răsplătit. Iată odihna! Căci munca sufletului e zadarnică, dar duhul rodeşte de la sine, independent de suflet. Eforturile proprii frânează rodirea duhului, iar faptele sufleteşti opresc manifestarea lui. Talentele sunt sufleteşti şi DOMNUL le tratează prin metodele LUI. Nu vom putea să cucerim cerul şi oamenii pentru DUMNEZEU prin talentele noastre – chiar dacă le-am avea cu carul. Dar când DOMNUL se va manifesta prin noi din omul dinlăuntru, va avea izbândă. Toiagul lui Aron a stat o noapte în chivot şi a rodit, dar nu de la sine, ci din HARUL DOMNULUI manifestat în el.

De ce sunt aşa puţine schimbări de caracter şi atâta pustietate în Adunări? – Pentru că omul lucrează prin sine însuşi şi nu lucrează prin DUMNEZEU din omul lăuntric. De aceea secerăm ceea ce semănăm. „Cine seamănă în carne va secera putrezirea, dar cine seamănă în duhul va secera viaţa veşnică.”

Producţiile creştine sufleteşti sting duhul.

Nu eforturile proprii te vor conduce în manifestarea duhului, ci aşteptarea lui în linişte, în odihnă şi pace.

*

Părtăşia cu DOMNUL ne deschide perspectiva veşniciei şi oferă grija LUI specială pentru noi. DOMNUL este totdeauna cu noi, dar uneori ne retrage sentimentul Prezenţei Sale ca să ne crească foamea după EL şi maturitatea de a umbla credincioşi în lucrurile care le-a transformat deja în noi, până acum. El ne retrage sentimentul Prezenţei Sale şi ca să creeze în noi foamea după cunoaşterea şi întâlnirea cu EL, în Cuvânt.

*

Dacă oamenii te-au dezamăgit, dacă bisericile te-au dezamăgit, fi sigur că DOMNUL nu te va dezamăgi niciodată. Caută-L din toată inima şi fi credincios în ceea ce ţi-a încredinţat – căci credincioşia ta va avea răsplată în Ziua cea mare. DUMNEZEU a-ngăduit să fii dezamăgit de tot ce cunoşti spiritual pe pământ, ca să-L poţi căuta şi iubi pe EL mai mult decât orice.

*

Adevăratul curaj este trăirea vieţii cu toate suferinţele pe care le aduce un viitor necunoscut. Fără perspectiva lui DUMNEZEU asupra viitorului, libertatea se pierde şi eşti limitat şi închis, oriunde ai fi. Necunoscutul viitorului creează confuzie, nesiguranţă şi îngrijorare. Doar Cel ce este „Cel ce vine” ne poate mângâia inimile şi ne poate calma nervii obosiţi – dacă ne încredem şi ne bizuim pe EL.

În seceta pustiului îmi pun speranţa în DOMNUL şi mă aştept la Bunătatea LUI.

*

Nu poţi trăi viaţa la modul absolut, dar poţi să intri în tine însuţi şi „să recunoşti rana din inima ta” – dacă vrei să fii ascultat şi binecuvântat de DOMNUL. Tot ce face omul poartă pecetea imperfecţiunii, a trecerii şi a stricăciunii. Numai ce face DOMNUL este perfect şi veşnic.

*

Nimic din practica creştină nu poate înlocui relaţia personală cu ISUS DOMNUL; aceasta este cea mai mare nevoie a creştinului, apoi fraţii.

*

Somnul, pierderea timpului, apatia şi deprimarea cuprind sufletele inactive şi nedeprinse cu acţiunea constructivă şi cu concentrarea spirituală.

*

Emisiunile televizate provoacă uzura creierului mai mult decât alte activităţi cerebrale şi golesc sufletul de viaţa omului lăuntric.

*

Una este povara inimii şi alta sarcina duhului. Povara inimii ţine de intenţiile bune ale sufletului – sau chiar de influenţa vrăjmaşului – dar sarcina duhului conţine Voia şi intenţiile lui DUMNEZEU. Povara inimii te stresează, dar sarcina duhului te eliberează.

*

Cu DOMNUL pătrunzi şi răzbaţi şi-n medii ostile, întunecate şi deprimante.

*

Repetarea faptelor dragostei dintâi prin efortul propriu şi nu din îndemnul duhului, te duce sub jugul legii – care acţionează foarte subtil, furând slobozenia copiilor DOMNULUI... Chiar şi rugăciunea sufletească este rezultatul efortului propriu şi te bagă sub lege – răpindu-ţi libertatea duhului.

*

Munca pentru câştigarea pâinii şi pentru întreţinerea vieţii biologice face parte din rosturile vieţii. Nu toţi suntem destinaţi să producem mari schimbări sociale, dar toţi suntem chemaţi să ne lăsăm schimbaţi prin DUHUL, după chipul DOMNULUI HRISTOS.

*

Nici măcar clipa aceasta nu-i a mea, ci a Celui ce mi-o dăruieşte.

*

Părerea bună despre sine este una din formele ascunse ale mândriei şi a iubirii de sine.

*

Nu desconsidera durerea nimănui, că nu ştii când vei suferi şi tu... Atunci vei înţelege şcoala durerii...

*

Orice efort omenesc de a trăi viaţa creştină este sortit eşecului, dacă această viaţă nu se manifestă spiritual în dezvoltarea ei normală prin HARUL DOMNULUI. Numai DOMNUL HRISTOS din noi poate trăi creştineşte; noi producem doar imitaţii de scurtă durată care se destramă ca fumul.

Una este să vezi HARUL şi alta să-L laşi să activeze în viaţa ta, renunţând la eforturile proprii de a-l provoca sau de a-l înlocui.

Atitudinile bune sunt încercări ale sufletului de a duce o viaţă creştină în puterea cărnii ori pentru a-i merge mai bine în viaţa pământească.

Nu trebuie să aştept ceva de la mine în ce priveşte dezvoltarea vieţii spirituale, ci numai de la DOMNUL HRISTOS şi de la HARUL LUI. Căci dacă nu primesc HAR pentru o atitudine bună în faţa DOMNULUI, nu pot s-o menţin.

*

Întâmpină evenimentele vieţii ca venind din partea lui DUMNEZEU, căci fără îngăduinţa Lui nici oamenii, nici diavolul, nu pot face nimic.

*

În timpul unei lungi aşteptări resemnarea şi încrederea în DOMNUL eliberează viaţa interioară, iar aşteptarea devine mai uşoară.

*

Nu există fericire pe pământ, decât în DOMNUL. Nici

bogăţiile pământului, nici sănătatea, nici relaţiile nu pot oferi bucuria fericirii profunde.

Pe sufletul nostru nu-l satură nici toată lumea, dar în DOMNUL el îşi găseşte împlinirea.

*

Ce uşor se strecoară în inimă alte lucruri care domnesc în locul DOMNULUI...

*

Rugăciunea prin care inima ÎL atinge pe DOMNUL face parte din atmosfera cerului. Când HARUL DOMNULUI atinge inima, rugăciunea sufletească devine spirituală pentru că intră în acţiune omul lăuntric. Rugăciunile sufleteşti sunt iniţiate de suflet, dar numai duhul are comuniune cu DUMNEZEU – care este DUH. DOMNUL răspunde însă şi rugăciunilor sufleteşti care exprimă nevoi ale creștinului. În Bunătatea Lui, Domnul răspunde şi unor rugăciuni ale necreştinilor, dar să nu creadă cineva că dacă DOMNUL i-a ascultat câteva rugăciuni va intra în cer fără pocăinţă şi încredere în ISUS DOMNUL pentru iertarea păcatelor, căci şi rugăciunea legiunii demonilor din Gadara a fost ascultată, dar ei tot demoni au rămas...!

*

Când vin în suflet stări greoaie şi anevoie de trăit, ia-ţi sufletul în mâini şi supune-l, căci în omul tău lăuntric sunt rezerve de viaţă, de înviere, care aşteaptă să fie eliberate în trăirea ta.

*

Trăirea prin duhul este un HAR dăruit de Domnul, în părtăşie cu El. Trăirea şi umblarea prin duhul depind şi de maturizarea omului lăuntric.

*

Suferinţa e mai grea când nu ştii pentru ce suferi.

*

Îngrijorările creează o povară ce se pune pe inima noastră de carne, care începe să ne doară şi să se îmbolnăvească.

*

Când DOMNUL nu te lasă să cumperi un anumit lucru necesar, înseamnă că are pregătit ceva mai bun pentru tine.

*

Curajul creştinului vine din încrederea şi bizuirea pe DOMNUL şi din neiubirea vieţii sufleteşti; aceasta eliberează viaţa de înviere din duh.

Tristeţea, deprimarea şi gustul morţii vin şi din iubirea vieţii sufletului.

*

Unii au bogăţii: castele, palate, aur, pietre scumpe, obiecte de preţ şi de dorit; unii au talente şi abilităţi, unii au studii multe sau ranguri sociale, dar eu am ce este mai de preţ în Univers şi dincolo de el: pe Mântuitorul meu scump HRITOS ISUS – MIRELE meu drag ce mă va duce în veşnicie în locaşurile TATĂLUI meu ceresc –IEHOVA – DUMNEZEUL Cel Viu!

*

În duhul legii omul devine moral – dar nu spiritual! – iar fiara sufletului său loveşte şi taie cu sabia Cuvântului totul în jur, de dragul sinelui. Astfel loveşte relaţii şi-i taie pe prieteni şi pe fraţi fără nici o milă, ca să atingă standardele morale ale Bibliei (chiar cele ale Noului Testament) în puterea proprie şi plin de iubirea de sine. „Sâmburele duhului satanic este iubirea de sine” spunea N.Tonoiu, iar duhul legii este un duh satanic căruia nu-i pasă de nimeni – nici de cei dragi – numai de sine. El foloseşte adevărul fără dragoste – căci nu poate iubi pe nimeni în afara lui însuşi – nefiind decât un fanatic fariseu feroce. Duhul legii alimentează gândirea cărnii cu versete biblice ca să aibă cu ce să-i taie pe cei din jur (şi mai ales pe fraţii apropiaţi). Sufletul se înalţă pe sine în locul lui DUMNEZEU ca să judece şi – crezând că face voia lui DUMNEZEU, dar orbit de iubirea de sine – distruge în Trupul lui HRISTOS unitatea frăţească, părtăşia şi relaţiile care s-au zidit în timp de ani de zile, folosind adevărul fără iubire.

Duhul legii este unul dintre cele mai ascunse duhuri

satanice şi-i poate însufleţi pe cei mai dedicaţi fraţi care slujesc Cuvântul. Numai după ce au fost înşelaţi de acest duh de mai multe ori ajung slujitorii Cuvântului să discearnă între duhul satanic al legii şi Duhul Cuvântului care este plin de dragostea lui DUMNEZEU. Satana vine cu ce „este scris”, dar DUHUL DOMNULUI care însufleţeste Cuvântul cu Dragostea DOMNULUI şi cu tot caracterul lui ISUS, răspunde cu „este scris şi iarăşi este scris”. Sabia DUHULUI care este Cuvântul Viu are două tăişuri, iar slujitorii Cuvântului care fac lucrarea lui DUMNEZEU vorbesc din îndemnurile DUHULUI care au tăiat în ei înşişi şi în sufletul lor despărţindu-l de duh. Cuvântul lui DUMNEZEU este duh şi viaţă, dar când duhul legii foloseşte Cuvântul scris – influenţând gândirea cărnii unui om – atunci omoară prin literă, fără viaţă şi fără DUHUL DOMNULUI.

Slujitorii carnali omoară prin literă căci acţionează după carne – iar „gândirea cărnii este moarte”! Trebuie ca judecata minţii să fie deprinsă prin întrebuinţare să deosebească binele de rău, de aceea DOMNUL îngăduie să fim însufleţiţi şi de alt duh decât DUHUL SFÂNT, ca să-l putem discerne pe diavolul în lucrarea lui foarte ascunsă – în contrast cu DUHUL DOMNULUI.

Binele şi răul se pot folosi de acelaşi Cuvânt, însă barda răului n-are decât un tăiş care omoară – dar sabia DUHULUI are două tăişuri cu care separă viaţa de moarte şi sufletul de duh. Duhul legii foloseşte Cuvântul scris ca să ucidă – dar DUHUL DOMNULUI dă viaţă prin Cuvânt.

Orice poruncă sau decizie omenească ce leagă sufletul este legalism şi ţine de duhul legii. Sufletul nu trebuie legat, ci lepădat prin puterea vieţii duhului. Legăturile sufletului într-un domeniu îl fac să refuleze şi să explodeze în manifestarea altui domeniu – care este tot carnal. Deciziile şi poruncile de legare a sufletului sunt carnale. Numai manifestarea vieţii duhului produce lepădarea vieţii carnale şi a sufletului. Omul lăuntric este spiritual indiferent de vârsta lui, dar nu va putea manifesta maturitatea în perioada copilăriei. Lepădarea de sine este operă

divină făcută prin duhul omului lăuntric şi cu voinţa noastră predată lui DUMNEZEU. Tăria de cerbice este zdrobită de DUMNEZEU la cei care aleg să-L urmeze pe MIEL. Cine vrea să se oprească din urmarea DOMNULUI nu este obligat să meargă mai departe, dar DOMNUL va aduce peste el circumstanţe, timpuri şi suferinţe care să-l ajute să-şi dorească şi să poată să meargă mai departe cu DOMNUL.

Se pare că legalismul are două surse: lucrarea sufletului care foloseşte adevărul fără HAR şi însufleţirea printr-un duh de lege – care dublează sufletul printr-o putere demonică – de care greu se scapă.

*

Admiraţia de sine, siguranţa de sine şi plinătatea de sine sunt forme ale mândriei.

Intrarea în inimă ne face parte de liniştea şi pacea dinlăuntru şi de locul întâlnirii cu DOMNUL în duh. Părtăşia cu EL este darul HARULUI Său, dar e mult mai preţioasă intrarea prin inimă în adâncul omului lăuntric, decât convieţuirea cu sinele sufletesc şi carnal.

Personalitatea nu dispare şi nu e distrusă prin urmarea DOMNULUI în duh, ci se regăseşte liber unită cu El în interior; dar colaborarea şi convieţuirea cu sine expune fiinţa la toate necazurile şi suferinţele pe care un suflet căzut le oferă celui ce nu se leapădă de el. DOMNUL este Cel ce ni se descoperă şi ne cheamă în duhul – conducându-ne – când noi nu mai ştim drumul. Sufletul nelepădat are nevoie permanentă de hrană prin acţiune fizică şi sufletească, prin muzică, prin informaţii şi divertisment, prin satisfacerea curiozităţii şi prin dragostea de sine etc. Persoana celui născut din nou, care intră în duhul lepădându-se de sine, se regăseşte vie unită cu HRISTOS care este Viaţă. Hrana sufletului este moartă; în pustiul său numai DOMNUL mai oferă speranţă. Este imposibilă lepădarea de sine fără HARUL DOMNULUI care ne dă putere s-o facem, iar HARUL ne uneşte cu DOMNUL. Prin eforturi cădem în bot; HARUL ne poartă până la DOMNUL. Cine recunoaşte HARUL

ÎL recunoaşte pe DOMNUL şi nevoia de EL.

Nu forţa nici o manifestare spirituală, ci rămâi sub îndemnul duhului chiar şi în starea de necesitate. Nu fă din viaţa lăuntrică o falsă viaţă a cărnii sufleteşti şi a efortului propriu. Esau şi Ismael nu au moştenire în Canaan, nici carnea nu moşteneşte viaţa veşnică.

DOMNUL ne aşteaptă, în duhul, când suntem obosiţi şi însetaţi, ca să venim la EL pentru a primi odihnă din EL. După ce te-ai unit şi te-ai săturat din EL înlăuntru trăind în duh, trebuie să umbli în afară prin duhul, adică prin ceea ce te-a hrănit înlăuntru. Există multe zone ale umblării prin duhul, dar aceasta este una din ele.

Părtăşia cu DOMNUL e atât de preţioasă şi scumpă încât merită toată întâietatea.

DOMNUL poate să alterneze comuniunea cu DUHUL SFÂNT din interior cu cea cu EL din cer. Trebuie să fim deschişi pentru orice fel de părtăşie cu EL pe care o iniţiază când venim la EL în cămăruţa noastră şi când ne schimbă truda şi împovărarea cu odihna din Prezenţa Sa.

Vino la DOMNUL când eşti împovărat, căci vor mai veni alte poveri... Iar fără eliberarea şi puterea LUI te vei prăbuşi.

Gândul şi constienţa că DUMNEZEU veghează asupra vieţii tale ca să-ţi facă ce este spre binele tău veşnic după Voia Sa (care este „bună, plăcută şi desăvârşită”), îţi liniştesc inima îngrijorată de evenimentele şi împrejurările stresante ale vieţii, oferindu-ţi speranţă.

Iniţiativa părtăşiei cu DUMNEZEU ne aparţine uneori. Dar altădată DOMNUL se ascunde şi numai HARUL ne poate duce în Prezenţa Sa, ca să ştim şi să înţelegem că aceasta nu este un lucru de apucat, ci este ceva scump şi sfânt. În aşteptarea după DOMNUL inima se dezlipeşte de gunoaiele lumii şi de iubirea de sine pentru a-L atinge pe DOMNUL cu o dragoste pe care numai EL o merită.

*

Când îţi încredinţezi viaţa Voii lui DUNEZEU şi o accepţi

cu tot ce ea îngăduie să vină peste tine, devii împăcat şi mulţumit; chiar durerea poţi să o accepţi cu mulţumire şi DOMNUL o foloseşte atunci spre binele tău.

Suferinţa fizică te face să trăieşti în prezent.

*

Dacă nu suntem flămânzi după DOMNUL, nu suntem suficient de determinaţi să-L căutăm în singurătatea liniştită, unde nu mai este nimic între noi şi EL şi unde ne poate atinge EL prin comuniune. DUMNEZEU nu poate sătura inima care nu e flămândă şi nici nu poate stâmpăra setea care nu există după EL.

*

Flecăreala hrăneşte omul carnal şi seacă izvorul vieţii.

*

Încrederea într-un lucru ce pare sigur este idolatrie. Să ne punem încrederea în DOMNUL care îngăduie să funcţioneze un timp anumite lucruri.

*

Există duhuri de amăgire care se amestecă la orice nivel de maturitate.

*

Atingerea morţii din gândurile depresive trebuie curăţită prin sângele DOMNULUI şi prin umplerea cu Viaţa DUHULUI SFÂNT.

*

Nu trebuie să lucrezi totul dintr-odată, ci puţin cu puţin se face mult.

*

Egoismul poartă în sine pecetea morţii. Dragostea de sine (sau egoismul) caută folosul său fără s-o doară pentru nevoile celorlalţi. Numai plinătatea vieţii spirituale conţine şi puterea dăruirii de sine.

Caută-L pe DOMNUL şi atunci când treci prin cele mai adânci şi-ntunecate văi; iar EL va lumina inima ta cu Dragostea LUI – care îţi va da putere să biruieşti chiar întunericul morţii.

*

DOMNUL adânceşte lucrarea crucii pe măsura maturizării omului lăuntric – ce echilibrează cu viaţa lui divină suferinţa crucii.

*

Cred că în funcţie de alegerile libere – pe care a ştiut că le vom face – DUMNEZEU a predestinat viaţa noastră şi ne-a pecetluit destinul.

*

Maturizarea este un proces, dar eliberarea poate fi un moment sau un proces, după cum alege DOMNUL s-o facă.

*

DOMNUL ne retrage sentimentul Prezenţei Sale şi bucuria comuniunii cu EL şi ca să ne înveţe să ne încredem în EL şi să ne bizuim pe Cuvântul scris, chiar în absenţa acelor binecuvântări.

*

Dacă reuşeşti să-I dai DOMNULUI primul loc în inimă, toate celelalte se subordonează corect. Predă-te DOMNULUI pentru aceasta; în faţa LUI valorile lumii pălesc.

Când îi merge bine, inima se împietreşte şi pune altceva pe primul loc, uitând să-L iubească pe DOMNUL cu toată puterea.

Inima este sediul eului, iar între eu şi omul lăuntric se dă bătălie până la moarte.

*

Împlinirea Cuvântului scris prin efortul propriu este o faptă a eului. Cuvântul trebuie împlinit, dar la îndemnul DUHULUI; căci altfel în loc să seceri vei semăna, iar în loc să vindeci vei opera.

Trăieşte natural, urmărind mişcarea Duhului. Trebuie împlinit Cuvântul pe care DUHUL îl alege într-un moment dat – nu cel ales de capul nostru.

*

Dacă scoţi cuvinte din duhul tău, nu faci decât lucrarea

eului sau prorocie mincinoasă; dar când DUHUL SFÂNT mişcă lăuntrul tău cu putere, prin cuvinte, aceea este lucrarea LUI adevărată.

*

Dacă crezi că ai un DUMNEZEU MARE, cere-I lucruri mari şi nu te mulţumi cu gunoaie sau nimicuri, şi cere-I să-Şi împlinească Voia LUI cu tine. Biruinţele tale asupra DOMNULUI sunt de fapt expresia Bunătăţii Sale pentru tine.

*

Eul nostru este egoist şi idolatru. El se află în inimă la izvoarele vieţii sufleteşti unde se nasc dorinţele; este căzut şi lumesc, dar prin HARUL DOMNULUI trebuie lepădat pentru ca DOMNUL să aibă toată inima noastră. Dorinţele inimii sunt percepute de minte. Dacă îţi îndrepţi mintea spre DOMNUL intri în pace.

Curajul creştinului vine din neiubirea vieţii sufleteşti; aceasta eliberează Viaţa de Înviere din duh.

*

Munca echilibrată face parte din rosturile vieţii.

*

Când podoaba exterioară devine pentru tine o valoare după care umbli şi inima ta e legată de ea – în paguba podoabei interioare care stă în „valoarea nepieritoare a unui duh blând şi liniştit” – atunci devii idolatru, pentru că faci din aspectul exterior unul din idolii inimii tale...!

*

Mireasma DOMNULUI, pe care o simţim când ne apropiem de EL în rugăciune sau când stăm în tăcere înaintea LUI, este o parte din Prezenţa Slavei Sale şi o parte din atmosfera cerului – dar trece un timp până când descoperim mireasma Lui... Cu cât stăm mai mult în duh înaintea DOMNULUI, izvorul dorinţelor lumeşti al inimii seacă.

Să nu ne oprim la mireasma DOMNULUI, ci să-L dorim pe EL mai adânc.

*

Există o creştere (maturizare) personală şi una corporativă. DOMNUL permite perioade de singurătate în amândouă pentru a ne pregăti pentru noi căi ale Sale – personal şi împreună. Funcţionăm şi când suntem singuri, creştem, suntem pregătiţi pentru schimbări şi teste, pentru lărgirea inimii şi pentru părtăşii noi etc.

*

Înţelepciunea care se naşte din experienţă costă suferinţă, dar, spre deosebire de informaţie, ea nu se uită, ci efectele ei rămân înscrise în memorie de raza de foc a suferinţei.

*

Perfecţiunea socială şi a produselor muncii poate ocupa un aşa mare procent din viaţă încât devine un idol. Duhul materialismului şi al bunăstării este aşa de puternic în Occident încât vrea să-i despartă pe oameni definitiv de DUMNEZEU şi să ocupe tronul inimii lor.

*

Învăţătura duhului necurat este ca lipitoarea: dacă nu ne descotorosim imediat de ea, ne va răni adânc. Diavolul caută părţile slabe ale persoanei noastre ca să îşi concentreze forţele acolo; vine cu învăţături lipicioase pentru slăbiciunile noastre ca să le acceptăm, unindu-ne astfel cu el. Dar DUHUL SFÂNT ne va da, în timp, discernământ ca să ne împotrivim duşmanului.

Duhul necurat n-are odihnă până ce nu-şi manifestă natura sa printr-un corp omenesc sau printr-un suflet omenesc mântuit sau nemântuit. El are nevoie de o locuinţă; de aceea apucă trupurile în care intră şi influenţează însufleţind sufletele care îl acceptă ca să se manifeste pe sine.

Ingerii DOMNULUI nu fac acest lucru, iar DUHUL SFÂNT este un gentleman şi un porumbel gingaş: EL nu vine unde nu este chemat.

Peste bărbatul creştin nu este alt cap decât HRISTOS. Creştinul deosebeşte autoritatea îngăduită de DOMNUL oamenilor şi deosebeşte duhurile într-o măsură mai mică sau mai mare. El recunoaşte pe cei care îl conduc în DOMNUL.

Autorităţile sociale (cei ce poartă sabia) trebuie respectate atâta timp cât sunt slujitorii DOMNULUI, pentru pedepsirea răului şi încurajarea binelui. Dacă se abat de la rostul lor, ai dreptul să le neglijezi pentru a trăi pentru DOMNUL, făcând binele.

*

Dependenţa de DOMNUL prin rugăciune pentru tot ce faci creează simţământul atmosferei cereşti.

A trăi pentru DOMNUL înseamnă a renunţa şi a te lepăda de orice dorinţă de posesie a vreunui lucru în inimă şi a te îndrepta, dăruindu-te cu toată fiinţa şi inima ta lui DUMNEZEU. O inimă golită de sine care se dăruieşte – prin HARUL pe care-L primeşte pentru aceasta – lui DUMNEZEU, ÎL va primi şi-L va avea pe EL (care va veni să umple vasul gol ce i se dăruieşte ca să trăiască numai pentru EL).

Trăirea pentru DOMNUL prin lepădarea dorinţelor după orice lucru – care este de dorit – pentru a-L dori pe EL, va primi umplerea dorinţei cu YEHOVA-STĂPÂNUL SUPREM – a cărui esenţă conţine nemărginitul farmec şi fericirea care hrăneşte şi satură mereu inima ta flămândă. În veci ea nu se satură prin posedarea lucrurilor de dorit (căci va alerga mereu după altele dacă a primit ce şi-a dorit), pentru că a fost creată să nu se sature decât cu ZIDITORUL ei şi să nu fie fericită decât atunci când I se dăruieşte LUI, ca să trăiască numai pentru EL: singurul Izvor de Fericire Nesfârşită care i se dăruieşte şi o umple cu Viaţa Lui, Mirele ei iubit – ISUS.

Cine-L caută pe DOMNUL cu toată inima şi cu toată dorinţa lui ÎL va găsi. Cât de mare este Bunătatea DOMNULUI pentru cei care ÎL caută „şi aşteaptă totul de la El...!”

„Păzirea inimii mai mult decât orice” este tocmai această înlocuire pe care DOMNUL o face: a vieţii proprii sufletului cu viaţa pentru DOMNUL, primind Viaţa DOMNULUI în inimă. Belşugul vieţii nu vine decât din Viaţa de Înviere ce o aduce DUMNEZEU cu Sine în cel care trăieşte numai pentru DOMNUL. Şi tocmai această Viaţă cerească a TATĂLUI conţine

în ea dragostea de aproapele şi binefacerea şi tot binele pe care un pământean ar dori să-l trăiască dăruind fraţilor săi oamenii. Fără dragoste dărnicia este o aramă sunătoare şi un chimval zăngănitor, căci nu e făcută din iubirea care se dăruie pe sine, ci din interes pentru răsplată (pământească şi cerească) sau pentru a cumpăra mântuirea care nu se vinde în schimbul faptelor bune, ori din sacrificiu voluntar şi mort (lipsit de viaţa şi iubirea DOMNULUI care se dă pe Sine odată cu binefacerea).

Inima este locul în care te vizitează DUMNEZEU.

Pentru ca DOMNUL să vină în inimă, ea trebuie să fie numai a LUI; EL – NEMĂRGINITUL – nu încape în ea împreună cu idolul tău sau cu eul tău ori cu binecuvântările Sale materiale.

DUMNEZEUL Cel Viu este un DUMNEZEU gelos şi ca să fie al tău în întregime EL te vrea întru totul al LUI. Când nu-ţi mai aparţii nici ţie însuţi, ci te-ai dăruit LUI – cu personalitatea ta şi cu fiinţa ta şi cu tot ce ai – atunci EL coboară să te viziteze din duhul, în inima ta. Când te lepezi de tine pentru EL şi mori faţă de tot ce ai cu ajutorul HARULUI şi a puterii pe care El ÎNSUŞI ţi le dă pentru aceasta – dacă le ceri! – atunci EL va trăi prin tine dându-ţi capacitate să trăieşti îndemnurile DUHULUI, călăuzindu-te şi manifestând Viaţa LUI în tine. Măsura curgerii Vieţii LUI în tine este măsura în care ai murit faţă de orice pentru EL. Această moarte interioară presupune şi agonia dinainte şi învierea care îi urmează. Trebuie să-ţi doreşti moartea faţă de tine şi faţă de tot ce ai dacă vrei să curgă-n tine Viaţa LUI de Înviere, belşugul vieţii veşnice încă de pe pământ...

Să n-ai nimic în tine însuţi ca fiind al tău, să nu posezi nimic în tine, dacă vrei să-L ai pe DOMNUL trăind în tine şi inima ta, nu doar în omul lăuntric.

Dar pune-ţi inima să-L dorească numai pe EL şi dăruieşte-te în întregime LUI.

Atitudinile bune şi eforturile de a trăi ceea ce ştii că este bun, sunt sortite eşecului dacă DOMNUL nu vine să te facă plin de DUHUL Său – care te capacitează să trăieşti Voia DOMNULUI.

Numai El poate să facă în tine şi prin tine ceea ce-ţi cere, pentru că „în noi înşine nu locuieşte nimic bun!...” DUHUL Său ne poate da puterea împlinirii Voi Sale prin ceea ce El face în noi.

Să m-ajute El să fac ce vrea, căci eu sunt „sărac, ticălos, orb şi gol” şi nu pot merge la EL şi nu pot face ce-mi cere. Depind în totul de HARUL, de Bunătatea şi bunăvoinţa Sa de a mă ajuta să trăiesc prin DUHUL Său. Lucrarea Lui în mine este a Lui şi eu nu pot decât să o accept dorind tot ce poate să facă puterea Sa infinită pentru mine şi prin mine.

*

Plinătatea de sine împiedică venirea DOMNULUI în inima ta.

HARUL părtăşiei cu EL presupune şi colaborarea ta atunci când ţi se oferă drumul către inima lui DUMNEZEU.

*

În focul durerii valorile ţi se schimbă. Se pierde o parte din farmecul vieţii pământeşti – dacă nu ai sănătate – dar suferinţa îţi deschide urechea pentru valorile veşniciei şi îţi vei reorganiza viaţa raportându-te la ele, dar nu la dorinţele înşelatoare ale inimii. Într-un moment dat inima nu poate fi centrată decât pe un subiect; când inima ţi se dăruieşte numai lui DUMNEZEU, atunci începi să trăieşti deplin rostul vieţii.

O atitudine corectă nu ţi-L oferă şi pe DUMNEZEU, dar te pune în poziţia de unde poţi intra uşor în legătura inimii cu EL; iar de aici numai HARUL te va duce mai departe. Este HAR chiar şi descoperirea atitudinilor greşite din inima şi din sufletul nostru. Pentru inima noastră se dă o adevărată bătălie între puterea naturală sufletească şi viaţa duhului, căci inima este uşa dintre ele şi cheia funcţionării fiinţei noastre, locul de unde curg izvoarele vieţii care devin sufleteşti – dacă inima se dăruie sufletului – sau duhovniceşti – dacă se dăruie duhului.

Pot lua un milion de atitudini, dar dacă HARUL şi DUHUL DOMNULUI nu mă iau în stăpânire, toate eforturile mele de a pătrunde până la DOMNUL şi de a mă contopi cu EL sunt zadarnice. „Cine se lipeşte de DOMNUL este un singur duh

cu EL."

*

Chiar dacă creezi minunile divine, totuşi, dacă ÎL vrei pe DOMNUL pe deplin, trebuie să te înscrii în legiunea celor ce suferă de bunăvoie şi renunţă la bunurile lumii pentru a obţine Cel mai mare Bun: pe DOMNUL, manifestându-se în ei şi folosindu-i ca uneltele LUI. Jucăriile lumii vor arde în foc cu tot pământul, dar comorile cerului sunt veşnice; de aceea cine-L doreşte pe DUMNEZEU ca şi comoara sa, trebuie să sufere ruptura inimii de orice altă comoară – „căci unde este comoara noastră, acolo e şi inima noastră". Tratarea inimii prin cruce este una din cele mai importante morţi, căci dacă inima devine a DOMNULUI, toată fiinţa este a LUI.

*

Bunăstarea este un idol atunci când alergi după ea, când o pofteşti şi o cauţi prin puterea proprie, cât şi atunci când îţi umple inima după ce o primeşti desfătându-te cu lucrurile şi bucurându-te de ea, dar nu de Cel care ţi-a oferit-o ca o binecuvântare.

*

Rugăciunea nu este neapărat o stare deosebită în care ajungi în Prezenţa lui DUMNEZEU, ci şi chiar simpla conversaţie cu DOMNUL lipsită de sentimente şi stări extraordinare.

*

Câtă pace aduce în inimă mulţumirea cu ceea ce ai...!

Nemulţumirea şi pofta altor lucruri otrăvesc inima şi o opresc de la relaţia cu DOMNUL şi de la deschiderea pentru viaţa duhului.

*

Atunci când îţi doreşti numai vindecarea de o boală, dar nu şi ceea ce DOMNUL vrea să te înveţe prin ea, se poate să primeşti vindecarea, dar vei fi lipsit de ceea ce DOMNUL vrea să îţi descopere. Când DOMNUL îngăduie o suferinţă „vrea să ne dechidă urechea să înţelegem ceea ce nu vedem, prin mustrarea pe care o aduce durerea" – vezi-l pe Iov – şi apoi să

ne vindece. Să nu tratăm uşor suferinţa, căci este unul din cei mai destoinici învăţători pe care îi îngăduie DOMNUL pentru noi. E adevărat că „DOMNUL face rana, dar tot EL o vindecă” – la timpul Său... Nu nesocoti mustrarea DOMNULUI dorind cu orice preţ vindecarea. Ascultă ceea ce DOMNUL vrea să înţelegi prin suferinţă şi apoi cere-I LUI vindecarea. Primirea vindecării fără să înţelegem rostul suferinţei, ne lipseşte de lucruri adânci şi necunoscute care ne-ar cizela persoana transformând-o mai mult după chipul DOMNULUI.

*

Nu primim deodată putere de înfăptuire pentru tot Cuvântul. Pe măsura creşterii duhului (sau a omului lăuntric), primim şi voinţa şi puterea de înfăptuire pentru partea de Cuvânt în care am primit măsura de credinţă. Odată cu maturizarea duhului nostru, creşte şi măsura de credinţă.

*

Există o iubire a voinţei şi una a sentimentelor. Dacă vrei să iubeşti ceva, iubeşti! Iar sentimentele se aliniază. Dacă nu vrei să iubeşti, nu iubeşti.

Dorinţele inimii se nasc din ceea ce iubeşti – sau nu – căci „unde este comoara ta, acolo este şi inima ta”.

*

Duhul naţional conferă celor pe care reuşeşte să-i însufleţească o înţelepciune şi o inspiraţie – de securitate, muzicală, lingvistică etc. – ce le ocupă sufletul şi pasiunea, semănând în ei confuzie între dragostea de oameni şi dragostea de naţiune şi de ţară, care merge până la ura şi la desconsiderarea altor naţiuni... Este adevărat că specificul naţional se transmite şi prin educaţie şi tradiţii, dar duhul naţional transformă ţara şi poporul respectiv în dumnezeul-idol pentru cei pe care îi însufleţeşte.

*

Duhul legalismului creştin loveşte şi blochează manifestarea omului lăuntric, atâta timp cât sufletul persoanei se subordonează lui şi îi acceptă influenţa şi însufleţirea. Astfel,

creştinul va folosi Cuvântul scris al Bibliei ca dumnezeu al lui – despărţit de DUHUL SFÂNT al Cuvântului Viu – după înţelepciunea demonică ce însufleţeste, inspiră şi autorizează sufletul lui. Nu orice autoritate în care se transmite Cuvântul Bibliei este din DOMNUL HRISTOS. Libertinajul ascuns sub paravanul HARULUI sau cruzimea care taie cu adevărul fără dragoste, nu sunt născute din DUHUL DOMNULUI. Pe măsura creşterii discernământului omului lăuntric, creştinul suferă tot mai mult când se confruntă cu însufleţirile venite din duhuri satanice. DOMNUL îngăduie această confruntare tocmai pentru creşterea discernământului spiritual al creştinului.

*

Să nu-ţi umple inima de bucurie darurile DOMNULUI, ci de recunoştinţă pentru Dăruitorul care este Preaiubitul tău, de care te alipeşti mereu şi căruia îi dăruieşti dragostea inimii tale.

Concentrează-ţi mintea în DUMNEZEU.

*

Inima curată de păcat, de idoli (persoane, lucruri, pasiuni, idealuri care iau locul DOMNULUI), de dorinţe după orice în afara DOMNULUI, acea inimă este poarta prin care intri în legătură, în unire şi în viaţă cu DOMNUL din duh şi din cer; căci în duhul eşti înlăuntrul tău care este în DOMNUL – „EU în ei şi ei în MINE”. Această unire este un HAR şi o taină pe care numai DUMNEZEUL ATOTPUTERNIC o poate reraliza. „Ferice de cei cu inima curată, căci ei ÎL vor vedea pe DUMNEZEU.”

Deşi există căi ale DOMNULUI pentru toţi, fiecare merge pe ele atras de DOMNUL. Poţi pune indicatoare, dar nu fiecare pas al tău cu DOMNUL, căci sunt paşii dragostei voastre – care se ascunde în faţa curiozităţii altora – iar cei care-L cunosc pe DOMNUL vor dori experienţele tale cu EL, dar ele sunt ale tale, iar ei le vor avea pe ale lor...

Inima nu poate dori două lucruri deodată, pentru că este creată să se dăruiască unilateral odată. Nu poţi dori şi darurile DOMNULUI şi pe DOMNUL în acelaşi timp.

Să n-am nimic mai scump decât pe Tine, DOAMNE.

*

Foloseşte concentrarea spirituală în DUMNEZEU oricând îţi aminteşti de EL, iar DOMNUL va deveni centrul tău de gravitaţie, înlocuind treptat eul tău cu inima LUI pe care ţi-o deschide.

Când Te doresc numai pe Tine, DOAMNE – nu şi binecuvântările Tale materiale – pot accepta tot ce vrei Tu să faci cu mine, căci nu sunt legat de lucrurile lumii acesteia – pe care aş fi dorit să mi le dai – ci numai de Tine – pe care pot să Te am în orice împrejurare şi în oricare timp, dacă îmi dăruieşti HARUL de a fi cu mine şi de a mă inunda cu comuniunea Ta.

*

Mulţumirea de sine este expresia eului satisfăcut cu ceea ce a obţinut, cu ceea ce face sau cu lucrurile ce şi le doreşte; este polul opus al unei inimi mulţumite, căci eul goneşte bezmetic după surse noi de satisfacţie de sine.

Concentrarea la tine, la problemele tale, la îngrijorările, planurile şi dorinţele tale, este o centrare în eul tău – care ucide viaţa duhului. Concentrarea la DOMNUL sau centrarea în EL prin rugăciune şi prin dăruirea inimii în totalitate numai LUI, eliberează curgerea vieţii veşnice din DOMNUL cu care vii în comuniune.

*

Într-o creştere normală a duhului nostru, nu doar ceea ce este împotriva sfinţeniei lui DUMNEZEU, ci şi tot ceea ce nu este din DOMNUL, ne produce nefericire spirituală. Această nefericire vine din simţământul duhului: astfel devenim nefericiţi când ne preocupăm sufletul cu orice altceva numai cu DUMNEZEU nu.

Dacă ne predăm în întregime DOMNULUI, EL ne va da voinţa şi înfăptuirea de a nu mai dori nimic în afara LUI. La începutul predării totale (sau a capitulării înaintea DOMNULUI), vom trăi în timpul rugăciunii schimbarea centrului fiinţei şi a personalităţii noastre de la eul nostru la DOMNUL. Pe măsura creşterii duhului nostru, vom deveni tot

mai conştienţi de DOMNUL şi vom pierde treptat gândurile şi dorinţele îndreptate spre noi înşine. Astfel viaţa duhului înlocuieşte treptat viaţa naturală a sufletului nostru şi DOMNUL ne transformă din creştini sufleteşti în creştini duhovniceşti. Cu toate că trăim biologic în lume, noi nu suntem din lume, ci din DUMNEZEU – şi purtăm cerul în noi! Dacă ÎL dorim pe DOMNUL, dacă vrem să ÎL iubim cu toată fiinţa noastră, EL ne va face fiinţe cereşti, EL va deveni centrul persoanei noastre. Aceasta nu este depersonalizare, ci este „sută la sută dorinţa noastră" de a deveni asemenea DOMNULUI ISUS „şi sută la sută voinţa LUI" (cum zicea Dan M.) de a ne transforma asemenea LUI.

Dar omul nostru vechi nu va moşteni Împărăţia cerului, de aceea DOMNUL va lucra în noi această dezbrăcare sau înlocuire a omului vechi cu omul spiritual lăuntric – care este născut din DUMNEZEU. Lepădarea de sine şi luarea crucii – pe care le-am ales când ne-am hotărât să devenim ucenicii DOMNULUI HRISTOS cu orice preţ (!)– vor opera treptat, în noi, înlocuirea cărnii şi a eului nostru cu duhul omului lăuntric care este unit cu DUMNEZEU.

Devenim astfel Hristocentrici şi nu egocentrici, centraţi în DUMNEZEU şi nu în eul nostru. Aceasta va fi pentru noi Izvorul nesecat de Viaţă şi de Fericire căci „cine crede în HRISTOS ISUS din inima lui vor curge râuri de apă vie". Viaţa din belşug cu infinitele binecuvântări spirituale şi cereşti, curge din DOMNUL care va trăi în noi – dacă ÎL lăsăm s-o facă!... Răstignirea eului – pentru ca DOMNUL HRISTOS să locuiască în noi – devine realitate prin centrarea în DUMNEZEU, prin rugăciune şi relaţie vie cu DOMNUL şi părăsirea concentrării pe sine şi a gândirii la sine şi la lucrurile pământului. Astfel, cu toate că trăim încă în lume, noi nu suntem din ea; cu toate că ne rezolvăm problemele vieţii pe pământ, acestea nu sunt centrul vieţii noastre, ci DOMNUL – care locuieşte şi trăieşte în noi – şi cu Sine cerul, iar noi trăim ca străini şi călători pe pământ „căci cetăţenia noastră este în ceruri".

Gândirea la sine va fi înlocuită treptat – prin HARUL DOMNULUI – cu gândirea la DOMNUL, căci tot ce aparţine eului şi omului vechi este duşmanul fericirii noastre şi nu vom fi săturaţi în inima nostră cu nimic altceva decât cu DUMNEZEU. Prin dăruirea inimii lui DUMNEZEU şi prin rugăciune locuim în EL şi devenim centraţi în DOMNUL şi conştienţi de EL, ce locuieşte şi în duhul nostru.

*

Mulţumirea de sine hrăneşte gândirea la sine, siguranţa de sine, egocentrarea, iubirea de sine, îngâmfarea. Când o vezi arunc-o afară din inima ta şi smereşte-te intrând în relaţie cu DOMNUL prin concentrarea la EL cu rugăciune şi prin punerea DOMNULUI înaintea ta.

*

Este mult mai uşor să cânţi în timp ce lucrezi, decât să te rogi, căci în timp ce cânţi gândurile tale pot să hoinărească libere unde vor, dar rugăciunea necesită concentrare la DOMNUL, sensibilitate la duh, starea faţă-n faţă cu conștiința ta în sinceritate „recunoaşterea rănii inimii” şi venirea cu ea la DOMNUL. Receptivitatea la DOMNUL presupune şi întoarcerea spre omul lăuntric şi intrarea în relaţie cu DOMNUL, prin inimă.

*

Înainte de a trăi plinătatea DOMNULUI HRISTOS în noi, trebuie să ne golim de noi înşine. Aceste două stări sunt un proces şi se realizează progesiv, împreună cu creşterea spirituală.

Creşterea spirituală este dorinţa DOMNULUI pentru noi, dar ca să o trăim trebuie să acceptăm condiţia de bază pe care DOMNUL o pune: „Dacă voieşte cineva să vină după MINE, să se lepede de sine, de viaţa lui, de tot ce are, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze”. Este în natura vieţii să ne dezvoltăm şi să creştem; şi spre deosebire de viaţa biologică ce sfârşeşte în pământ, viaţa din DUMNEZEU continuă spre a deveni asemenea DOMNULUI HRISTOS „Cel ce este, Cel care era, Cel ce vine”.

Putem muri nedezvoltaţi – în leagăn – ca şi creştini fireşti, carnali şi sufleteşti, ori putem să devenim ucenici desăvârşiţi ca şi Învăţătorul nostru. Noi alegem dacă vrem ori nu să ÎL urmăm pe DOMNUL mai departe.

Dar dacă ucenicia în Şcoala DOMNULUI începe cu moartea noastră progresivă până la desăvârşire faţă de noi înşine, ea ne dăruieşte-n mod egal viaţa DOMNULUI în schimb, până la înlocuirea omului nostru vechi cu cel spiritual care este născut din DUMNEZEU şi creşte spre asemănarea cu EL. De noi depinde până unde vrem să-L urmăm pe DOMNUL, căci El ne va oferi tot ce avem nevoie pentru creştere până la maturitate. Asemănarea cu EL nu este un lux unde ajung numai cei privilegiaţi, ci este darul lui DUMNEZEU pentru toţi care vor „să ÎL urmeze pe MIEL oriunde merge”. Nu noi realizăm creşterea spirituală, ci DOMNUL în braţele căruia ne-am abandonat.

*

Să nu ne închinăm unei imagini interioare sau unei autorităţi spirituale necunoscute din astmosferă – care vor să imite prezenţa DOMNULUI – ci să-L lăsăm ca să ni se descopere aşa cum este EL şi cum vrea să ni se descopere în deplin acord cu Cuvântul scris.

Experienţele spirituale nu sunt un scop în sine, ci drumul pe care mergem urmându-L pe DOMNUL. Cine se blochează şi rămâne la aceeaşi experienţă, nu va cunoaşte creşterea, căci DOMNUL este nesfârşit mai mult decât micuţa parte ce am cunoscut-o noi din El.

Experimentarea Cuvântului şi a modului cum se descoperă DOMNUL prin Cuvânt este Calea pe care nu ne rătăcim în căutarea şi-n cunoaşterea lui DUMNEZEU, căci EL nu ne dăruieşte doar extazul experimentării LUI interioare, ci ne arată şi cine este EL şi cum să ÎL urmăm prin descoperirea Persoanei Sale din Cuvânt. Noi nu citim Cuvântul doar ca să nu ne rătăcim, ci şi ca să ÎL descoperim pe Autorul lui, prin Biblie.

*

Duhul legalismului este duhul care îţi impune Cuvântul fără să-ţi ofere şi puterea de a-l înfăptui; dar DUHUL SFÂNT îţi dă şi voinţa şi puterea de a împlini Cuvântul pe care îl crezi.

Una este să predici Cuvântul prin DUHUL DOMNULUI şi alta să ÎL impui ca lege şi să-l mai şi dublezi cu porunci omeneşti.

*

Cuvântul nu este doar sistemul de referinţă perfect după care trebuie să ne conformăm, ci este Adevărul cu care intrăm în relaţie şi care ne eliberează prin Har. „Deci, dacă FIUL ne eliberează vom fi cu adevărat liberi."

Doar descoperirea făcută de DUHUL SFÂNT face viu Cuvântul pentru noi.

Supunerea faţă de Cuvânt nu trebuie să fie rezultatul impunerii lui de către oameni, ci dorinţa pe care DOMNUL o pune în creştin să ÎL înfăptuiască prin puterea pe care tot EL o dă.

Dacă ne supunem Cuvântului ca unei legi ce ne obligă la supunere, nu vom avea puterea să ÎL înfăptuim, dar dacă amestecăm credinţa noastră cu Cuvântul auzit sau citit, DUHUL DOMNULUI ne va dărui şi voinţa şi puterea de înfăptuire. Nu vom putea înfăptui tot Cuvântul deodată, ci numai acela pentru care am primit măsura de credinţă potrivit maturităţii omului nostru lăuntric.

A te ruga din obligaţie, a te îmbrăca într-un fel din obligaţie, a cânta din obligaţie, a sta în picioare sau în genunchi din obligaţie sau din obicei tradiţional – toate acestea sunt o formă de evlavie, dar fără putere!...

Formalismul şi fariseismul (a face ca să fii văzut sau pentru că eşti văzut) s-au împământenit şi s-au dezvoltat în adunările creştine în aşa măsură încât DOMNUL nu mai poate să ne ofere Prezenţa Sa pentru că n-o mai aşteptăm. Nu ne mai strângem de dragul lui ISUS, ci ca să ne împlinim tradiţia. Nu mai oferim libertate de manifestare DUHULUI SFÂNT şi nu mai conduce DUHUL DOMNULUI Adunările, ci oamenii care au programe stabilite dinainte şi reprezentaţii culturale religios-

artistice care ne vorbesc despre un DUMNEZEU pe care ei nu-L cunosc şi cu care nu merg împreună pe acelaşi drum. Avem prea multi botezaţi, dar prea puţini mântuiţi. Avem creştini cu numele, vopsiţi cu un comportament religios, dar care nu au DUHUL DOMNULUI. Avem prea mulți copii subdezvoltaţi şi prea puţini părinţi spirituali. Ne mai mirăm că se răceşte dragostea celor mai mulţi, dar nu ne punem viaţa în ordine cu DUMNEZEU pentru că nu vrem să-L urmăm şi să trăim cu EL, ci ne dorim doar cerul după moarte, în timp ce pe pământ trăim de capul nostru. Am vrea să-L facem pe DUMNEZEU să ne mântuiască, dar fără să ne supunem inima sub Domnia Lui. Dacă HRISTOS ISUS nu este Domnul sau Stăpânul nostru, nu este nici Mântuitor; iar dacă suntem mântuiţi dar nesupuşi Domniei Celui Suprem, din dragoste pentru noi DOMNUL ne va corecta prin disciplina DUHULUI, prin foc şi suferinţă, prin mustrarea Bunătăţii inimii LUI, căci va revărsa Dragostea LUI – care conţine şi disciplinarea – peste noi, ca să putem să ÎL dorim, să ÎL iubim şi să ne dăruim capitulând în braţele lui de TATĂ. Dacă nici în foc nu ne vom lăsa curăţiţi şi nu ne vom supune Domniei LUI, vom fi aruncaţi în întunericul de afară şi vom fi călcaţi în picioare ca sarea care şi-a pierdut gustul.

„Fiule dă-mi inima ta şi să găsească ochii tăi plăcere în căile Mele”. Să devii una cu Cea mai Minunată Fiinţă... Nu sunt cuvinte pământeşti să ÎL cuprindă, însă inima ta poate să guste cât e DUMNEZEU de Bun şi Sfânt, şi poate deveni locuinţa Lui: căci am fost creaţi să nu ne poată face fericiţi nimic, numai EL – DUMNEZEUL lui ISRAEL!

*

Duhul de critică are dreptate, dar nu are bunătate şi nu poate să facă altceva decât să critice, dar nu şi să mustre din bunătate; el nu vede nici o parte bună la cei pe care-i critică şi nu poate să se vadă pe sine, căci la sine nu găseşte nici o parte rea – ci numai la alţii... El izolează pe cei pe care-i însufleţeşte de mediul exterior şi de ceilalţi oameni, producând egocentrare şi lipsa unei relaţii vii cu DOMNUL, pe care o întrerupe chiar şi

în cel ce o are pe timpul cât e însufleţit de duhul criticii. Nu se poate uni cu alţi creştini pentru că la toţi vede numai ce este rău, în timp ce pe sine se vede foarte bun, crezând că face lucrarea DOMNULUI atunci când critică.

*

Vorbăria sufletească şi flecăreala sunt opuse discreţiei şi risipesc puterea vieţii lăuntrice, stingând DUHUL.

Flecăreala ce monologhează este o parte din puterea vieţii sufleteşti care usucă viaţa lăuntrică şi stinge duhul, dovedind iubirea de sine, centrarea pe sine şi asuprirea persoanei în prezenţa careia dă „reprezentaţia”.

*

Atunci când nu mai ai acces la părtăşia frăţească şi la strângerile fraţilor împreună, numai relaţia cu DOMNUL prin rugăciune, prin meditaţie înaintea DOMNULUI şi citirea Cuvântului – când devii flămând după el – te ţin în viaţa duhului.

Nu lăsa nimic să se interpună între tine şi DUMNEZEU. Nu lăsa în inima ta să intre nimic – decât numai EL – şi să nu conţină altceva decât pe EL.

Inima care a fost curăţită o dată de tot ce conţinea pentru a se dărui numai Domnului, se va întoarce mereu spre DOMNUL (chiar dacă o vor mai încerca dorinţe şi planuri) căci nu o va sătura nimic decât Iubitul ei ISUS, pe care ÎL va căuta în mod natural (fără să fie obligată să facă aceasta), pentru că a gustat din Cel Veşnic care numai EL o face fericită prin Fiinţa LUI, cu care se uneşte prin dragoste spirituală, dăruindu-se reciproc.

Deşi nu sunt nimic, am cel mai mare favor: să am comuniune cu DOMNUL. Împăraţii pământului nu au privilegiul acesta, căci cei mai mulţi nu ÎL cunosc pe DOMNUL.

*

Nu-ţi lăsa inima ocupată de nimic decât de DOMNUL, căci dacă permiţi dorinţelor după orice altceva să trăiască în ea, ÎL va pierde pe DOMNUL pentru că EL nu locuieşte decât într-o inimă

ce este întru totul a LUI. EL este singura Persoană pentru care merită să dai totul şi să renunţi la orice din inima ta pentru a-L avea pe EL ca locatar permanent în ea. O inimă împărţită nu se poate dărui lui DUMNEZEU în întregime, iar DOMNUL nu-şi dă slava altuia – dacă tu îţi dai cinstea idolilor! Un idol este orice îţi ocupă inima, că devine concurent cu DOMNUL care se retrage de unde nu este dorit „cu toată dorinţa inimii".

Planurile omului sunt făcute în inimă şi tot acolo se nasc şi vin dorinţele. Dacă le păstrezi şi le depozitezi în inimă, nu-L poţi iubi pe DOMNUL cu toată inima, de aceea scoate-le afară, căci ele se vor păstra în memorie şi la timpul lor DOMNUL le va reînvia; căci o inimă ocupată şi preocupată cu orice altceva decât cu DOMNUL, nu-L poate iubi pe DOMNUL. Inima împărţită este cea mai nefericită inimă, căci nu poate avea nimic în mod deplin. Iubeşte-L pe DOMNUL cu toată inima ta – dacă vrei să fii fericit! – şi DOMNUL îţi va readuce, prin Har, prezenţa Sa din duhul în inimă, pentru a te atrage spre EL; atunci dăruieşte-te în întregime LUI, căci nu este fericire mai mare pentru un muritor şi pentru un creştin decât să umble în unitate cu DUMNEZEU şi să-I aparţină în întregime LUI (pentru că atunci şi DOMNUL i se dăruieşte – EL pe care cuvintele nu-L pot cuprinde – Izvorul şi Fiinţa a tot ce este uimitor de Bun, de Minunat şi Dăruitor de Fericire, din slavă în slavă în slobozenia copiilor Săi).

Dacă nu eşti gata să stai cu DOMNUL când vine în inima ta, EL se retrage întristat pentru că tu ai altceva mai important decât EL – pe când EL te consideră pe tine atât de important încât a venit în inima ta special pentru tine... Numai când ÎL cauţi din toată inima pe EL, numai atunci ÎL poţi găsi.

Vizitele DOMNULUI îţi vor descoperi pe rând idolii inimii tale. În marea Sa Bunătate, DOMNUL are răbdare cu noi până alegem să distrugem toţi idolii.

*

Să nu te încăpăţânezi ca să trăieşti la nesfârşit aceeaşi experienţă spirituală; căci dacă nu poţi să o provoci – iar DOMNUL nu o mai repetă – înseamnă că trebuie să fii deschis

pentru un fel nou al DOMNULUI de a ţi se descoperi şi să fii pregătit să ÎL cunoşti în oricare fel vrea EL să te surprindă, pentru că nu cauţi experienţele spirituale, ci pe DOMNUL care ţi se oferă prin ele şi pe care eşti decis să ÎL urmezi oriunde merge.

*

Cu câtă dragoste priveşte TATĂL spre copiii Săi ce ÎL urmează devotaţi pe HRISTOS DOMNUL, chiar dacă nu sunt destul de mari pentru urcuşurile grele ori pentru văile adânci, şi chiar dacă duhul lor este prea mic pentru marile agonii şi pentru morţile sufleteşti profunde.

EL se bucură atunci când ne dezvoltăm normal şi sănătos, pentru că ştie că Viaţa LUI din noi determină creşterea noastră – care se face în timp, încet şi definitiv. Fiecare perioadă a vieţii duhului nostru îşi are farmecul ei, confruntările, solicitările şi instrucţiile ei, hrana, odihna, capacităţile şi limitările ei. Dar e importantă capitularea noastră în braţele DOMNULUI şi voinţa de a-L urma cu orice preţ pe Miel, oriunde merge.

DOMNUL nu ne compară cu alţii pentru că fiecare suntem fiinţe unice pentru EL, nici nu ne cere lucruri care ne depăşesc şi pentru care EL nu ne-a dăruit voinţa şi înfăptuirea.

*

Există un duh necurat de agitaţie sufletească ce stresează trupul şi opresează duhul. Este mai mult decât graba personală, căci se activează pe sine în mod independent şi peste voinţa omului. Când ai ajuns să-l recunoști, trebuie să te dezici de el din toată inima dar şi verbal (pentru ca lumile spirituale să ia cunoştinţă de acest act în mod legal spiritual), să-i porunceşti să plece în Numele lui ISUS, să ceri sângele DOMNULUI peste duhul tău şi să zici ca şi arhanghelul Mihail: „DOMNUL să te mustre Satano, DOMNUL să te mustre” sau chiar „sângele lui HRISTOS să te mustre Satano”.

Vei gusta odihna duhului tău care a fost opresat şi liniştea trupului şi a inimiii tale; căci duhul acesta demonic vine să dubleze graba ta ca să-ţi distrugă fericirea şi armonia fiinţei cu DOMNUL. Este un duh ce însoţește chipul veacului şi care se

luptă să-i păstreze pe oameni permanent preocupaţi, agitaţi şi neliniştiţi, pentru că nu au făcut destule, cu scopul de a-i face să uite de DOMNUL şi să nu intre în ei înşişi ca să-şi descopere rana inimii lor; este duşmanul rugăciunii şi al meditaţiei înaintea DOMNULUI, urăşte liniştirea şi odihna în duhul, căci acestea îl demască, iar atunci natura lui distrugătoare nu se mai poate manifesta şi trebuie să fugă înfrânt la alte persoane pe care să le chinuiască şi unde să aibă o locuinţă ca să se poată manifesta (căci Diavolul „nu vine decât să fure, să junghie şi să prăpădească” – fiindcă aceasta este natura lui).

Să nu confundăm acest duh cu faptul că un trup forţat la grabă toată ziua, cu greu se linişteşte.

*

Duhul securităţii satisface setea de putere şi de înălţare a sufletului, cât şi dorinţa de confirmare socială. Se infiltrează foarte uşor în sufletul omului pe baza acestor slăbiciuni sufleteşti pe care se luptă să le satisfacă la maxim. Rupe orice relaţie de inimă cu DOMNUL şi cu oamenii, folosind totul pentru interesele sale şi izolând persoana însufleţită de el într-un total egocentrism. E gata să-şi sacrifice viaţa pentru aceste interese şi nu-i pasă ce urmează după moarte. El face totul pentru „aici şi acum” ajungând „cineva” şi cu mulţi bani în soldă. Sistemul drăcesc ce angrenează această persoană este bine organizat şi cere să dai totul pentru ceea ce obţii, dar nu ştii când poţi fi lichidat (ceea ce nu-i pasă pentru că nu vrea să pătrunzi cu gândul dincolo de linia morţii). Performanţa şi păstrarea secretelor sunt printre criteriile de evaluare, iar un intelect dotat va fi exploatat la maxim, împreună cu un sever control al trupului – până la sânge – ca să execute tot ce e necesar pentru câştigarea gradelor şi pentru satisfacţia eului.

Simpla lecturare a textelor securităţii poate produce însufleţirea cu duhul ei, la fel cum citirea altor cărţi inspirate drăceşte poate produce însufleţiri cu aceste duhuri satanice.

Citirea Bibliei te expune DUHULUI DOMNULUI care nu intră ilegal în tine – adică fără voinţa ta expresă – dar duhurile

necurate intră, dacă nu te împotriveşti!...

*

Duhul politic şi duhul mândriei te orbesc ca să intri prin părerile şi prin preocupările politice în clasa oamenilor politici ai ţării şi ai lumii sau să crezi cel puţin că tu ai proceda mai bine decât ei...

*

Duhul lucrărilor religioase sufleteşti – cum sunt rugăciunea sufletească şi predicile sufleteşti – preocupă creştinul şi-l scoală şi noaptea din somn pentru a se preocupa cu ele, dar rupe relaţia intimă a inimii cu DOMNUL, blocând duhul creştinului. Poate chiar mijloci pentru alţii şi să predice despre experienţele spirituale prin care a trecut creştinul, pentru a nu fi demascat. Epuizează trupul, dar urăşte liniştirea şi odihna în Domnul. Este lipsit de viaţa duhului creştin, dar se hrăneşte din activitatea religioasă a sufletului, căci nu vrea să renunţe până nu epuizează trupul. Este teolog din naştere şi dă clasă celor ce vorbesc despre DOMNUL sau despre creşterea spirituală, dar n-are în sine dragoste de DOMNUL şi de fraţi, ci numai dragoste de sine; şi cu cât lucrează mai mult, cu atât îngâmfă sufletul pe care îl influenţează sau îl însufleţeşte. Este un duh de minciună care animă pe mulţi creştini şi lucrători fireşti, dar nu oferă nici un gram de viaţă, căci este mort pentru DOMNUL şi pentru Biserica LUI. Se furişează în creştin sub masca lucrării pentru DOMNUL şi ajunge la cele mai mari altare şi amvoane, de unde se predică pe sine şi ce crede el despre DOMNUL, despre viaţa spirituală şi despre părtăşia frăţească. Poate aborda cele mai dificile subiecte teologice – pe care le tratează cu argumente biblice – dar nu aduce pace, bucurie şi puritate în DUHUL SFÂNT, ci satisfacţie de sine, îngâmfare şi preocupare permanentă cu noi subiecte de predici, pentru care doreşte aprecierea şi confirmarea fraţilor. Este foarte greu de descoperit şi numai DUHUL DOMNULUI îl poate demasca. DOMNUL îi permite să-i însufleţească şi pe cei mai dedicaţi creştini pentru a le mări discernământul şi pentru a-i echipa şi a-i face uneltele Sale performante în Lucrarea Sa din Trup

(Biserica).

*

După o perioadă de săturare, DOMNUL ne trimite secetă, foamete şi pustiu, pentru a-L putea dori pe EL mai mult şi pentru a-L putea cuprinde mai mult; atunci se dovedeşte credincioşia noastră, când nu aruncăm totul peste bord pentru a ne lăfăi în suflet şi în carne, ci dimpotrivă, devenim mai dependenţi de DOMNUL, mai smeriţi şi mai răbdători în aşteptarea Lui.

În aşteptarea lui DUMNEZEU viţelul de aur şi lipsa cumpătării sunt alternativa Satanei. Aşteptarea DOMNULUI şi rămânerea în dependenţă de EL sunt o relaţie cu DUMNEZEU.

*

Duhul veacului te provoacă să goneşti după chipul veacului. Cine se leagă de lucrurile lumii are parte de chinurile şi nefericirea lumii.

Nu poţi stârpi toate dorinţele inimii prin efortul propriu, dar poţi trăi la un nivel mai adânc unde ele nu te mai ating, iar Lucrarea DUHULUI va curăţi inima – dacă ne supunem DOMNULUI în toate şi-L urmăm oriunde! Ruptura dintre dorinţele inimii şi o trăire mai adâncă se face prin viaţa duhului, iar dacă nu iubeşti ceva, nici nu-l mai doreşti. „Păzirea inimii" se face şi prin ceea ce o lăsăm să iubească sau nu. DOMNUL, în marea Sa Bunătate, ne oferă şi soluţii alternative cu care să ne rezolvăm problemele, chiar în absenţa lucrurilor pe care ni le dorim pentru rezolvarea lor; atunci se testează dacă noi iubim lucrurile în sine ori avem nevoie doar de rezolvarea problemelor vieţii pentru cele necesare „căci dacă iubeşte cineva lumea sau lucrurile din lume, dragostea TATĂLUI nu este în el".

Nu te despărţi de DOMNUL nici când rezolvi problemele, nici când munceşti, ci rămâi în legătură cu EL şi cere-I ajutorul şi înţelepciunea Lui în toate.

*

Trăirea prin minte este moarte, dar viaţa lăuntrică (a duhului înviat) este bucurie şi pace.

*

Imaginea îndemnului duhului NU este îndemnul duhului – căci el este un pătrunzător simţământ lăuntric, o mişcare efectivă ce o simţi chiar fizic sau un foc lăuntric; pentru că imaginea îndemnului duhului – pentru aceeaşi problemă – devine contradictorie la diferenţe de timp, dar îndemnul în sine este constant acelaşi.

În lipsa îndemnurilor duhului DOMNUL te lasă să acţionezi singur conform Cuvântului Său, iar când nu ştii cum trebuie să acţionezi, te lasă să faci singur cum crezi tu că este mai bine (căci dacă n-ar fi aşa, te-ar îndemna prin duhul sau te-ar ajuta să-ţi aminteşti Cuvântul care odată împlinit ţi-ar rezolva situaţia). Avem şi ajutorul fraţilor în nevoi deosebite „căci prin mulţimea sfătuitorilor se câştiga războiul”.

*

Să nu flecărim şi să nu ne bucurăm de lume şi de lucrurile ei, pentru că distrugem astfel trăirea lăuntrică. Dar să ne bucurăm de DOMNUL care ne dă lucrurile spre folosire pentru subzistenţa noastră şi a aproapelui. În final, Cel care ne creşte şi ne dă înţelepciune, lucrând în noi, este DOMNUL.

Nu aştepta din mâinile tale trăirea vieţii, ci aşteaptă totul din mâna DOMNULUI – chiar şi clipa următoare.

Nu lepădarea de trup este trăire interioară, ci trăirea în trup în unitate cu inima, aşteptându-L pe DOMNUL sau măcar sperând în EL.

Iubeşte lucrurile veşniciei – căci cele pământeşti rămân jos şi se distrug – pentru că „n-am adus cu noi nimic în lume şi nu luăm nimic din ea”.

*

Schimbarea atitudinii este doar prima faţă a monedei; ea se naşte din voinţa de a împlini Cuvântul, dar cealaltă parte este puterea de înfăptuire. Şi când te gândeşti că amândouă sunt darul lui DUMNEZEU…

*

Nici un efort personal nu ne eliberează de păcatele sufletului cum sunt: pofta altor lucruri şi flecăreala... Trăirea lăuntrică ne izolează de ele, dar numai Harul DOMNULUI ne poate elibera.

Putem alcătui predici intelectuale din Cuvânt, dar numai DUHUL DOMNULUI poate să schimbe omul atunci când acesta colaborează cu Cuvântul care este rostit la îndemnul DUHULUI.

*

Poţi fi un legalist intelectual care să-ţi impui împlinirea Cuvântului ca să fii mulţumit tu însuţi de puritatea (autoneprihănirea) personală, dar eşti lipsit de minunea frumuseţii fericite a relaţiei personale cu DOMNUL care îţi oferă, prin Har, ceea ce vrea să împlineşti.

Relaţia cu DOMNUL cuprinde Cuvântul, dar relaţia cu Cuvântul nu-L cuprinde pe DOMNUL dacă nu citeşti Cuvântul de dragul DOMNULUI, ci de dragul dorinţei de perfecţiune şi de mulţumire personală, ca să îţi linişteşti conştiinţa şi să ridici eul tău pe tron, plin de iubire de sine exprimată printr-o înaltă conduita morală înaintea lui DUMNEZEU, cu care nu colaborezi ca un fiu şi ca un ucenic, ci în faţa căruia vrei să vii plin de mândrie cu realizările personale – din care L-ai exclus pe EL!

Să nu pleci singur ca să împlineşti Cuvântul DOMNULUI, ci să stai cu DOMNUL ca să împlineşti ceea ce te îndeamnă EL din Cuvânt; pentru că râvna sufletului te goneşte într-un activism lipsit de DUHUL DOMNULUI (căci dacă nu-l laşi să se bucure de păcat, sufletul se luptă să trăiască din faptele proprii o religie personală şi legalistă, Biblioidolatră, lipsită şi ruptă de DUHUL DOMNULUI).

Pentru că nu vrea să moară faţă de sine, sufletul va deveni religios, dar fără viaţa veşnică a duhului, ci prin eforturile personale a faptelor moarte. Tot ce faci despărţit de DUHUL SFÂNT şi lipsit de relaţia cu DOMNUL este o faptă moartă chiar dacă împlineşti Cuvântul – în parte doar pentru că nu poţi în

întregime! – de capul tău.

Rămâi cu DOMNUL tău şi nu porni singur la drum. Urmează-L pe EL prin duhul şi nu prin capul tău fierbinte şi plin de logica personală. Nu despărţi gândirea despre Cuvânt de duhul, ci trăieşte prin duhul ce te va conduce la Cuvântul Adevărului care te va elibera. Trăirea prin gândire (chiar din Cuvânt) sau trăirea prin duh. DUHUL SFÂNT este Duhul Cuvântului, dar gândirea la Cuvânt nu este din Duhul, ci din sufletul tău care se preocupă de orice – chiar şi de Cuvânt – numai să nu fie răstignit. Ca să-şi salveze viaţa naturală, sufletul cărnii tale se va lupta să te înşele ca să crezi că, dacă el se preocupă cu Scriptura în subiecte fierbinţi şi la zi în viaţa ta, eşti spiritual. Şocant, dar eşti la fel de carnal, numai că acum eşti religios şi Biblioidolatru. Marele teolog care este Diavolul, cunoaşte întreaga Scriptură şi chiar se preocupă cu ea ca să încurce gândurile oamenilor – dar nu are DUHUL DOMNULUI! Numai DUHUL SFÂNT te va conduce în tot adevărul. Rămâi cu DOMNUL tău în inima ta şi vei deveni liber, iar când duhul îţi este flămând, citeşte Cuvântul.

Lectura silită sau din obicei a Cuvântului este o faptă sufletească moartă care nu vine din omul lăuntric, ci din viaţa naturală a sufletului tău nelepădat şi nerăstignit, care nu vrea să piardă supremaţia în fiinţa ta şi face orice pentru asta. Nu vezi tu moartea din gândirea cărnii şi nu o simţi chiar în saturaţia şi în preocuparea de Cuvânt prin carne? DUHUL este Cel ce dă viaţă Cuvântului. „Gândirea duhului este viaţă şi pace, dar gândirea cărnii este moarte.” Relaţia personală a inimii cu DOMNUL te va păzi de excese, de „râvna de prost” şi de faptele moarte, iar dorinţa nevoii de Har te va conduce la DOMNUL.

Una este să citeşti Scriptura în duhul legii şi alta este s-o citeşti din duhul tău înfometat după DOMNUL.

*

Cei mari de pe pământ asupresc pe cei săraci pentru a-şi mări bogăţiile, pentru a-şi satisface setea de putere sau pentru a schimba lumea după închipuirea lor. La timpul hotărât,

părăsesc tot ce-au adunat şi au schimbat pentru a pleca pe drumul fără întoarcere, neputincioşi şi goi, pentru a fi judecaţi irevocabil de către Stăpânul tuturor pentru tot răul pe care l-au făcut, lipsiţi de inimă.

*

Fără DUHUL DOMNULUI omul nu este decât un animal gânditor, mai mult sau mai puţin adaptat la mediul social şi natural. DUHUL DOMNULUI – care mai este încă pe pământ – împiedică răutatea acestui animal să se manifeste la culme.

*

Nu te lupta singur cu dorinţele inimii tale, ci încredinţează-le în mâna DOMNULUI ori de câte ori se reaprind, lăsându-L pe EL să le împlinească sau nu. Dă-I Lui sarcina inimii tale dacă vrei să fii liber. Când DOMNUL Însuşi îţi împlineşte dorinţele – dar nu sforţările alergăturilor tale – EL o face în modul Lui desăvârşit.

*

Duhul înălţării de sine te face să-i retezi pe toţi şi să nu-ţi pese de nimeni decât de tine însuţi. Astfel devii incapabil să iubeşti oamenii şi fraţii.

Există şi o înălţare de sine – din care se naşte valoarea sufletească de sine – ce vine din plinătatea de sine dată de dorinţele, de planurile şi intenţiile inimii tale, cât şi de lucrul fizic împlinit.

Dar există o siguranţă şi o valoare de sine pe care ni le conferă încrederea în DOMNUL şi lepădarea de orice ne-ar duce duhul în atingere cu lumea şi cu carnea.

Există valoarea vieţii veşnice din duhul nostru născut din DUMNEZEU şi siguranţa pe care DOMNUL o creează pentru noi prin protecţia, prin purtarea Sa de grijă şi prin transformarea tuturor lucrurilor înspre binele celor ce-L iubesc pe EL.

*

Valoarea noastră nu este ceea ce facem ori ceea ce avem, pentru că, deşi nu suntem nimic, valoarea noastră este

DOMNUL HRISTOS care a murit şi a înviat pentru noi.

*

Ca să te închini înaintea DOMNULUI trebuie să scoţi afară din inimă lucrurile străine.

Idolul poate fi orice preocupă, desfată şi hrăneşte inima ta în afară de DUMNEZEU. Idolii pot fi acţiunile, munca şi planurile tale. Descoperi idolul intrând în tine însuţi ca să vezi cine are întâietate în inima ta. Idolul poate fi sănătatea, viaţa biologică sau trupul tău. Orice preocupă inima ta în afara lui DUMNEZEU este un idol.

*

Dăruieşte-ţi inima în întregime lui DUMNEZEU şi EL îţi va rezolva problemele şi contradicţiile fiinţei, în lupta dintre duh şi carne. Câtă odihnă şi pace ai când inima ta ÎL are ca proprietar pe DOMNUL şi ce împlinire tainică trăieşti când îţi dăruieşti inima în întregime lui DUMNEZEU...

Dăruieşte-ţi mintea lui DUMNEZEU, limba, voinţa, deciziile şi paşii tăi sub Voia Lui, încredinţându-ţi toată fiinţa ta şi tot ce ai în mâna DOMNULUI.

Ieşi afară din problemele tale, din gândirea ta şi din preocupările tale care te presează, şi intră în tine însuţi, în inima ta în Prezenţa DOMNULUI, în odihna şi liniştea lăuntrului tău; şi stai acolo cu DOMNUL tău, în odihna vieţii eterne. Iar stresul şi agitaţia – pe care ţi le impun mediul social şi viaţa modernă din secolul vitezei – vor dispărea și-ţi vei reface capacitatea de a trăi în veacul acesta de pe urmă.

*

Chipul veacului cuprinde şi goana după posesii materiale fără de care poţi trăi.

*

Renunţă la orice preocupare a inimii în schimbul preocupării de DOMNUL: EL să-ţi fie preocuparea, desfătarea şi scopul.

*

Părerea de sine hrăneşte plinătatea de sine şi vine şi din solicitările şi schimbările de mediu prin care treci.

Posesiile sufleteşti, lucrurile pe care le păstrezi în inima ta duc la plinătatea de sine.

Să nu păstrezi nimic în tine însuţi decât pe DOMNUL.

Întoarce-te către omul lăuntric (duhul tău înviat) şi nu vei mai fi legat de binecuvântările DOMNULUI, ci de EL Însuşi.

*

Lepădarea de sine făcută pentru a-ţi vindeca rana inimii tale prin venirea cu ea la DOMNUL, nu este o asceză uscată şi moartă, căci prin ea primeşti însăşi viaţa de înviere a duhului, de o esenţă cu DOMNUL.

*

Nu-ţi poţi împlini dorinţele inimii după lucruri dacă vrei să suferi cu cei ce suferă. Modestia, simplitatea şi sărăcirea de bunăvoie (ca să poţi dărui altora) te fac mai fericit decât împlinirea dorinţelor tale. Inima nu poate trăi fără dorinţe de viitor, de aceea dă-i planurile tale DOMNULUI – pe care să-L doreşti.

Când duhul rodeşte în tine înfrânarea poftei altor lucruri, guşti din viaţa de înviere şi eşti fericit.

Nu trăi prin şabloanele deciziilor tale, ci prin viaţa duhului.

*

Nu tânji mereu după lucrurile înalte cu DOMNUL fără să-I mulţumeşti că te-a ridicat de unde te-a scos şi te-a adus până unde eşti acum cu EL.

*

Nu te înţepeni într-un singur aspect al Adevărului, ci lărgeşte-ţi inima şi gândurile pentru întreg Adevărul care este şi Dragoste.

Să nu uităm că Biblia este sistemul absolut de referinţă, accesibil oricui, dreptarul învăţăturii sănătoase şi izvorul ceresc al înţelegerii.

*

Sunt lucruri care nu se întâmplă dacă nu ne rugăm şi pe care nu le primim dacă nu le cerem de la DOMNUL!

*

Dacă vrei să-I faci un bine DOMNULUI, fă bine fraţilor LUI din casa credinţei „copiilor întristării” şi celor ce-s pe moarte.

*

Întoarce-te în inima ta şi intră în tine însuţi ca să te dezbraci de toată mizeria materialismului lumii prin care trebuie să treci ca şi un pelerin.

*

Mândria face sufletul orb astfel că nu mai vede bine pe alţii, nici pe sine nu se vede cum este şi nici realitatea din jur n-o vede bine. Sufletul mândru nu se poate schimba şi de aceea trebuie lepădat şi crucificat în favoarea vieţii duhului.

*

Tot ce îţi absoarbe personalitatea ca să o înlocuiască prin valenţe necunoscute sau ca să o anuleze, nu este din DOMNUL (chiar dacă manifestă muzică, idei sau altceva), ci este influenţă sau însufleţire demonică.

DUMNEZEU nu îţi anulează personalitatea, ci ţi-o îmbogăţeşte ridicând-o prin pătrunderea ta în EL şi a LUI în tine astfel încât tu locuieşti în DOMNUL şi EL locuieşte în tine. Este o unire a ta cu EL, tu, pulbere şi cenuşă, în comuniune cu DUMNEZEUL ATOTPUTERNIC, Creatorul Universului.

Există o meditaţie creştină când cei născuţi din DUMNEZEU ating cu mintea prin rugăciune Tronul de Îndurare al TATĂLUI şi pe DOMNUL HRISTOS, dar există şi alt mod de meditaţie creştină când mintea unită cu inima se roagă şi intră în uniune cu Minunea Luminii Puterii Dragostei Strălucitoare a Vieţii DUHULUI ce arde în omul dinlăuntru, contopit cu Însuşi DOMNUL DUMNEZEU. Prin acest gen de meditaţie înaintea DOMNULUI creştinul intră în comuniune cu DUMNEZEU numai dacă acţionează la îndemnul DUHULUI.

„Să ne apropiem deci, cu deplină încredere, de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare şi să aflăm har, ca să avem ajutor la momentul potrivit” (Evrei 4:16).

„Pentru că DUMNEZEUL care a spus: „Lumină să strălucească din întuneric”, EL a strălucit în inimile noastre, pentru a da lumina cunoştinţei gloriei lui Dumnezeu pe faţa lui Isus Hristos.” (2 Corinteni 4:6 – traducerea literală Bucureşti 2001).

*

Duhul de asuprire – ca să se manifeste pe sine – caută oameni pe care să-i însufleţească să comită şi să trăiască în acest păcat al asupririi. Astfel omul crede că trebuie să-i implice pe toţi cei din jur – cu care are legătură şi relaţii – să-l ajute să facă ceea ce-şi propune (lucrul pe care el îl crede cel mai important în acel moment). Această implicare a celorlalţi el o manipulează prin presiune sufletească asupra lor, prin aşteptare tăcută de la ei şi chiar prin cereri, ordine şi manevrare a lor prin îndemnuri, sugestii, mustrări, certuri, indicaţii verbale pentru punerea lor la executarea treburilor sale.

Asuprirea o pot comite şefii peste subalterni, socrii peste nurori şi gineri, soţii peste soţii şi invers, regii peste popoare, fiecare om din poziţie de autoritate peste alţii sau fiecare ce vrea neapărat să-şi termine treaba sa cu mâinile altora pe care îi subjugă – dacă poate. Un om însufleţit de acest duh al asupririi este insuportabil sau greu de suportat – chiar pentru puţin timp. Toţi cei care se lasă subjugaţi de manevrele sau manipulările sale devin mutilaţi în personalitatea lor. Este foarte greu de conlucrat cu un şef, cu un soţ, socru, prieten sau străin care te asupreşte, căci el nu-şi dă seama că e însufleţit de un demon, iar tu eşti chinuit şi subjugat prin păcatul său.

Orice păcat este produs prin influenţa unui demon ce reuşeşte să însufleţească pe cineva sau să lege – prin lanţurile păcatului repetat şi devenit viciu trupesc sau sufletesc – pe cei prin care se manifestă. A nu comite păcat înseamnă a nu cădea în ispită. Deşi poţi fi ispitit pentru că eşti atras şi momit de pofta ta (trupească ori sufletească), poţi să nu păcătuieşti împotrivindu-te Diavolului care scoate în cale prilejuri de păcătuire.

Ca să-l recunoşti pe Diavolul trebuie să te confrunţi cu el, iar DUHUL DOMNULUI ne duce în locuri expuse acestei confruntări ca să ne deprindă duhul la recunoaşterea, împotrivirea şi respingerea prin luptă a duhurilor necurate din mulţimea de duhuri ce sunt în cetele îngereşti căzute, ce acţionează în subordinea directă a lui Lucifer. DOMNUL ne autorizează pentru discernerea lor sau şi pentru alungarea şi scoaterea lor din alţii.

Să nu faci lucrări pentru care nu eşti autorizat, dar exercită-ţi darul cu care te-a înzestrat DOMNUL şi Stăpânul tău HRISTOS ISUS.

*

Dacă nu ajungi să comunici cu cealaltă persoană – cu care intri în relaţie – prin inima ta cu inima ei, oricât de dreaptă ar fi sabia raţiunii tale, ea nu face decât să îngheţe relaţia în dreptate (fără dragoste) care distruge legătura cu celălalt. Domnul nu ne cere să ne facem dreptate în relaţia cu celălalt, ci să-l iubim ca pe noi înşine. Relaţia profundă o realizăm prin inima noastră cu inima lui. O relaţie fără inimă este moartă. O relaţie în care nu se simte inima celuilalt este făcută de persoane fără inimă sau cu inima împărţită ori împietrită – care sorteşte spre nimicire relaţiile sale moarte şi subordonate interesului propriu şi iubirii de sine.

Relaţiile de inimă nu sunt flecărelile şi sufletismele, ci comunicarea dintre o inimă cu alta care se simt reciproc şi comunică prin cuvinte (dar şi fără cuvinte). „Cum răspunde în apă faţa la faţă, aşa răspunde inima omului inimii omului."

Relaţiile de inimă nu cuprind doar iubire, ci şi mustrare cu bunătate, părere de rău pentru greşeli, pentru jigniri, ofense şi răniri, respect reciproc curtenitor, apreciere, încurajare, sprijin, preţuire, mângăiere, sfătuire şi toate câte numai taina inimilor ce trăiesc pentru DOMNUL şi cu EL în comuniune pot să cuprindă.

O relaţie fără inimă este moartă şi sortită morţii prin interese egoiste. Dragostea cuprinde şi disciplinarea celui iubit,

făcută cu bunătate.

*

Există aşa de puţină muzică înregistrată care te conduce în Prezenţa Domnului încât mai bine cânţi ceea ce ştii tu, decât să rătăceşti la uşi străine...

*

Puterea autorităţii exercitată prin manipularea subordonaţilor este o formă de asuprire care, dacă nu e corectată, atrage după sine însufleţire demonică în cel care asupreşte.

Manipularea şi dominarea sunt forme de asuprire şi dovedesc lipsa de respect pentru cel asuprit – pe care îl tratează ca pe un obiect, nu ca pe un semen – sau dispreţ (care este tot un păcat).

Asuprirea poate să nu fie recunoscută ca păcat de cel care o manifestă, ba chiar poate fi socotită ca ceva necesar pentru realizarea scopului său.

În general nu există pedepse în legile umane pentru cei care manifestă autoritatea prin asuprire (manipulare şi dominare), dar DOMNUL sancţionează acest păcat al răutăţii.

Educarea copiilor prin asuprire duce la distrugerea relaţiilor de inimă (normale între părinţi şi copii şi între educator şi copil). Omul care lucrează fără inimă şi care trăieşte în relaţii fără inimă este un om al lui Belial, un om împietrit sau limitat în dăruire; poate fi chiar născut din nou şi să trăiască în păcatul asupririi până când DOMNUL îl va lumina şi îi va descoperi răutatea şi împietrirea sa din relaţiile cu alţii.

Pentru oamenii asupritori, manipularea şi dominarea celorlalţi este o pârghie prin care îşi ating scopurile lor – sau ale instituţiei pe care o reprezintă – şi denotă nimicnicia şi spurcăciunea răutăţii inimii lor incapabile să trăiască în relaţii sănătoase cu ceilalţi.

DOMNUL va elibera pe cel asuprit care strigă către EL şi va pedepsi asupritorii în felul Său –mai devreme sau mai târziu.

Ferice de omul căruia DOMNUL îi descoperă păcatul

asupririi pe care îl comite, căci primeşte şansa pocăinţei, a eliberării de însufleţirea demonică şi a relaţiilor sănătoase, normale, armonioase şi fericite cu semenii săi.

*

În spatele unui bărbat bun şi deosebit se află cel puţin câteva femei bune, deosebite şi distinse: soţia lui, mama şi bunicile lui; iar creştinii sunt binecuvântaţi din pricina ascendenţilor creştini moştenind binecuvântările lor până la al miilea neam, cât şi rugăciunile lor pe care DOMNUL le ascultă.

*

Una din marile rătăciri de la DUMNEZEU este să te simţi cineva, să crezi că poţi înţelege rosturile lumii şi să crezi că poţi ajuta pe alţii prin tine însuţi.

Principiul lumii este afirmarea de sine prin ceea ce faci – chiar făcând un lucru de ajutorare socială...! Principiul DOMNULUI este lepădarea de sine pentru a-L manifesta pe EL la îndemnurile DUHULUI. Lumea te face să crezi că eşti cineva, DOMNUL te ajută să vezi că nu eşti nimic prin tine însuţi, ci prin HARUL LUI eşti ceea ce eşti. Slujitorii DUHULUI nu sunt conducătorii altora, ci slujitorii lor prin Harul care li s-a dat. A determina lucrurile din iniţiativă proprie într-o adunare creştină, este mândrie sufletescă-demonică, dar a acţiona sub îndemnul DUHULUI este ascultare de DOMNUL şi împlinirea Voii Sale. Mai mult decât pot face acţiunile tale pentru alţii, poate face DOMNUL, determinat de rugăciunile tale pentru ei.

Cine vrea să elibereze pe cei legaţi din proprie iniţiativă, se luptă cu DOMNUL, căci EL a-ngăduit să fie închişi; dar cine îi eliberează pentru că DOMNUL l-a îndemnat şi l-a autorizat pentru aceasta, împlineşte Voia LUI.

*

„Ce este înălţat în ochii lumii este o urâciune înaintea lui DUMNEZEU."

*

Rugăciunea creştină este o putere care mişcă Mâna DOMNULUI în acţiune pentru persoană, pentru familie, grup, comunitate, ţară, omenire şi pentru Trupul lui HRISTOS.

Interesele DOMNULUI sunt veşnice, dar EL dă gust societăţii umane prin creştini, pentru ca nimeni să nu se poată dezvinovăţi că n-a simţit mireasma lui HRISTOS pe pământ înainte de venirea Judecăţii veşnice.

*

Există un duh necurat al ordinii şi curăţeniei care ţinteşte perfecţiunea şi impunerea pretenţiilor sale peste cei aflaţi în jurul persoanei pe care o însufleţeste, prin manipulare, control şi asuprire şi prin lipsa oricărei sensibilităţi şi relaţii cu persoanele din jur.

*

Cine trăieşte prin raţionamente şi se hrăneşte cu ele, trăieşte pentru sine. Cu DUMNEZEU se intră în relaţie şi se trăieşte, nu se vorbeşte doar despre EL. Centrarea în tine însuţi te nefericeşte, dar „când îţi întorci privirile spre EL, te luminezi de bucurie şi nu ţi se umple faţa de ruşine”.

Dă drumul lucrurilor pe care le ţii în mână şi în grija planurilor tale şi lipeşte-ţi inima de DOMNUL ca să fii „un singur duh cu EL” – dacă vrei să guşti mulţumirea şi fericirea. Acest lucru este posibil numai cu ajutorul DOMNULUI, care ţi-l oferă – dacă-l ceri!

Nu trăi viitorul în mod anticipat prin planurile tale – care nu mai au sfârşit – ci trăieşte prin inima ta cu DOMNUL.

Nu face tu lucrarea lui DUMNEZEU în tine; trăieşte normal şi lasă-L pe EL s-o facă în felul Său.

Cine înlocuieşte preocuparea de DUMNEZEU cu preocuparea de sine nu mai cunoaşte limite în exacerbarea dragostei de sine şi-n pofta după lucrurile lumii.

Preocuparea de sine, de dorinţele şi de planurile tale, te face incapabil să-i asculţi, să-i simţi pe ceilalţi şi să-i iubeşti, te face neroditor şi preocupat numai de scopurile tale egoiste. Centrarea în sine dă naştere preocupării de sine.

Chipul veacului este şi cumpărarea lucrurilor fără de care poţi să trăieşti, într-o societate în care consumul de bunuri este un idol dincolo de hotarele necesităţii pentru subzistenţă şi

eficacitate.

Din chipul veacului fac parte şi: moda, viclenia politică, producerea de bunuri de proastă calitate şi cu rezistenţă slabă, arta comercială, creştinismul fără răstignirea eului şi fără purtarea crucii etc.

Nu există un bine mai mare pentru un creştin ca și Prezenţa DOMNULUI! Şi binecuvântările LUI sunt necesare, dar Prezenţa Sa le umbreşte pe toate.

*

Înălţarea de sine, datorată cunoştinţelor (chiar şi a informaţiilor din buletinele de ştiri) şi îngâmfarea cu propriile capacităţi – care de fapt sunt darul DOMNULUI – te vor conduce spre cădere. DUHUL SFÂNT te va disciplina cu foc şi te va corecta prin suferinţă pentru a-ţi forma o inimă smerită. Inima nu se smereşte decât tratată prin lucrarea crucii.

*

Atunci când nu sunt cântate într-un duh de închinare şi de rugăciune, cântările îngâmfă sufletul şi-i dau o senzaţie de putere şi bunăstare contrare smereniei şi bucuriei duhului.

*

Suntem chemaţi să deosebim între lucrarea crucii într-un suflet (care aduce o tristeţe după Voia DOMNULUI ce conduce la pocăinţă) şi depresie, care este lucrarea Diavolului îngăduită de DOMNUL peste un suflet.

*

DOMNUL îngăduie boala peste noi şi pentru ca să ne recunoaştem totala dependenţă de EL şi neputinţa noastră atunci când EL îngăduie să ni se ia sănătatea (unul dintre cele mai preţioase daruri pământeşti din partea Lui).

*

Nu poţi fi slujitorul dorinţelor şi poftelor tale „nevinovate”, dar şi slujitorul DOMNULUI. EL nu-Şi împarte dragostea cu idolii tăi, nici nu se poate dărui total unei inimi împărţite. Când cauţi să îţi satisfaci sufletul cu lucrurile materiale, ai intrat deja în idolatrie – chiar dacă acele lucruri îţi

sunt strict necesare. Dacă nu te lepezi în tine însuţi de tot ce ai şi de tot ce ai vrea să ai, nu ÎL poţi avea pe DOMNUL ca izvor care te satură, căci EL nu se poate împărţi pe Sine cu materia sau cu Mamona.

*

După reacţia iniţială de respingere a unei suferinţe care nu trece, acceptarea ei o face un instrument de modelare a inimii noastre în mâna DOMNULUI şi un mijloc de întreţinere a dependenţei noastre de EL.

*

Drumul către inima lui DUMNEZEU trece prin inima noastră. Cel mai Drag al tău nu se poate dărui unei inimi împărţite. Este un mare privilegiu şi un mare HAR lepădarea de tine însuţi şi de tot ce ai pentru a-L dobândi pe DOMNUL în întregime, dar aceste realităţi şi golirea de sine se dobândesc în timp, ca o încununare a lucrării LUI în noi. Dacă noi dorim să-L urmăm pe DOMNUL EL ne va dărui şi puterea de a ne lepăda de noi înşine şi de a ne lua crucea, ocupându-se personal de tratarea trupului, a sufletului şi a inimii noastre.

Nu tu poţi executa lucrarea DOMNULUI în tine, dar te poţi poziţiona în locul de aşteptare şi de acceptare a ei în totalitate, indiferent cât te-ar costa. Iar în final, doar sinele şi eul mai stau împotriva DOMNULUI – după ce DUHUL Său te-a eliberat de legea păcatului şi-a morţii. Cât timp te mai iubeşti pe tine însuţi şi mai vrei tu să devii „cineva”, DOMNUL nu are drept legitim să Îşi facă în tine lucrarea LUI. Dacă nu vrei să te supui Domniei lui HRISTOS în întregime, poţi să renunţi la creştinism. DUMNEZEU nu are nevoie de eurile oamenilor ca să le încoroneze. Dacă nu vrei să mori împreună cu HRISTOS faţă de tine şi faţă de supremaţia eului tău, nu vei trăi în veci învierea cu DOMNUL; dar vei trăi o viaţă searbădă şi nefericită care îţi va strepezi inima faţă de lumea aceasta şi faţă de cer. Cei mai nefericiţi oameni nu sunt cei care nu L-au cunoscut pe DOMNUL, ci aceia care I-au întors spatele atunci când EL i-a chemat să devină ucenicii Lui. Dacă nu ÎL urmezi pe EL tot vei

urma ceva, dar ceva care te va ucide şi te va neferici pe veci, fie că va fi eul tău, lumea, pofta altor lucruri, lăudăroşenia vieţii, bunăstarea, familia, politica, naţionalismul, cunoaşterea – orice altceva! Fără HRISTOS nimic n-are valoare, dar pe ISUS nu-L poţi cuprinde într-o inimă împărţită, ci într-o dăruire totală în moarte şi în viaţă. Ucenicia în Şcoala DOMNULUI începe cu condamnarea sinelui la moarte, pe crucea pe care o vei purta în fiecare zi – dacă ÎL vrei pe HRISTOS! Dacă nu ÎL doreşti în întregime, DUMNEZEU nu are loc în inima ta plină de idoli. Eul se răstigneşte zilnic atunci când vrei să trăiască DUMNEZEU în tine şi să te inunde cu viaţa LUI de înviere în vasul făpturii tale. Idolatria eului şi domnia sinelui te ucid pe tine ca om spiritual născut din DUMNEZEU, iar din creştinul care tu erai mai rămâne doar mormântul văruit al unui frate mincinos care mai păstrează doar tradiţia seminţiei de obârşie sau care va deveni un antihrist. Să nu te joci cu DUMNEZEU... Dacă tu ÎL crezi pe Cuvânt, conformează-te, iar dacă nu, distracţie plăcută în casa prăbuşită de şuvoaie...

DOAMNE, noi Ţi-am adus jertfa. Desăvârşeşte Tu arderea de tot a omului vechi, răstignirea eului şi creşterea făpturii noastre noi în HRISTOS. Tu ne-ai născut, ai Tăi suntem – păzeşte-ne ca nimeni şi nimic să nu ne mai despartă vreodată de inima Ta.

*

Preocuparea îngrijorată pentru viitor nu este decât iubire de sine şi neîncredere în DUMNEZEU.

*

Este o diferenţă între bucuria sufletului şi cea a duhului. Prima este de suprafaţă, ca roua de pe frunze vara. Bucuria duhului este profundă, ca apele oceanului în larg.

*

Părtăşia frăţească accelerează creşterea spirituală şi dezvoltă discernământul; este o hrănire cu DOMNUL aşa cum EL se descoperă celuilalt frate şi cum lucrează în el.

*

Adevărul în care găseşti un turn de adăpost în faţa uraganului de informaţii, a vânturilor de învăţătură, a schimbărilor istorice, a circumstanţelor şi a schimbării timpurilor, este Cuvântul DOMNULUI şi relaţia ta cu Cel care este Adevărul.

În Tine, DOAMNE, mă odihnesc de toate întrebările mele la care nu găsesc răspuns.

*

Sufletul nu vrea să moară, ca un şarpe cu capul zdrobit. Renunţarea la sine în favoarea duhului este una din cele mai grele zdrobiri prin cruce şi în acelaşi timp, unul din cele mai deosebite Haruri. Una este interiorizarea şi alta este perceperea duhului. Darurile DUHULUI sunt una, iar lucrarea LUI prin cruce în sufletul nostru este alta.

*

Nici un învăţător în Trupul lui Hristos nu poate lucra singur. În ceata lui, sub acelaşi steag şi din aceeași seminţie, alţi învăţători îi sunt complementari, îl completează şi fac parte din aceeaşi echipă a DOMNULUI pentru zidirea Bisericii Sale şi pentru desăvârşirea copiilor Săi. La rândul cetei lor, alte echipe zidesc Trupul lui Hristos şi Îi desăvârşesc Mireasa. În fiecare generaţie sunt lucrători care duc mai departe zidirea Bisericii prin lucrarea crucii şi prin lucrarea lăuntrică a DUHULUI.

*

Atingerea cărnii prin preocuparea, prin plăcerea şi acumularea de obiecte utile în aşa măsură încât te izolează de HRISTOS şi stinge DUHUL, este dragoste de lume. „Dacă iubeşte cineva lumea sau lucrurile din lume, dragostea Tatălui nu este în el.”

*

Nu se pune problema dacă planurile pe care le fac pentru viitor sunt bune, ci dacă este voinţa expresă a DOMNULUI ca să le fac sau este doar dorinţa inimii mele. Iată una din zonele unde a ceda lucrării DUHULUI este strict necesar.

Monitorizarea lucrării DUHULUI în timpul desfăşurării ei, stinge DUHUL.

*

NU: Lucrarea DUHULUI nu este o poveste şi nici Viaţa de Înviere. Ele sunt realităţi spirituale pe care le trăieşte cel care acceptă ucenicia în Şcoala DOMNULUI, prin lepădare de sine şi prin luarea crucii, zilnic, pe urmele LUI (adică acolo unde îl cheamă, îl atrage şi-L conduce DOMNUL în fiecare zi).

*

Cunoşti tu drumul către inima Lui Dumnezeu?...

*

Dacă ai mers pe el vei şti să mi-l arăţi şi mie, dar dacă nu, vorbeşti în vânt!...